

TÜRKİYE'DEN
HİV
HİKAYELERİ

Derleyenler
Müzeyyen Araç- Ercan Aydın

TÜRKİYE'DEN
HIV
HİKÂYESLERİ

Derleyenler

Müzeyyen Araç - Ercan Aydın

TÜRKİYE'DEN HIV HİKÂYESLERİ KİTABI HÉVİ LGBTİ
DERNEĞİNİN KOLEKTİF ÇALIŞMASIDIR.

TÜRKİYE'DEN HİV HİKÂYELERİ

HÊVÎ LGBTİ Derneği

Kamer Hatun Mahallesi, Hamalbaşı Caddesi,
Üstündağ İş Merkezi, No:14/139
Beyoğlu, İstanbul
Tel: (0212) 293 50 85
www.hevilgbti.org
E-mail: hevilgbt@gmail.com

Derleyenler: Müzeyyen Araç, Ercan Aydın
Yayına Hazırlayan: Ahmet Yılmaz
Düzelti: Mustafa Yıldız
Kürtçe Çeviri: Ferzan Şer
İngilizce Çeviri: Merve Elma
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Zafer Rıfat İrmak
Kapak Resmi ve Kitap İçi Resim: Sadık Arı

ISBN: 978-605-83323-1-7
Sertifika No: 33922
Birinci Baskı: Ağustos, 2018

Baskı ve Cilt: Sena Ofset Ambalaj,
Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Litros Yolu Sk. Matbaacılar Sitesi
B Blok Kat:6 No:4NB 7-9-11
Topkapı- Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (0212) 613 38 46

Sertifika No: 12064

Bu eserin tüm yayın hakları HÊVÎ LGBTİ Derneği'ne aittir.

PARAYLA SATILAMAZ

HeviLgbtiDerneği

HeviLgbt

hevilgbti

**FRIEDRICH
EBERT**
STIFTUNG

**AÇIK
TOPLUM
VAKFI**

Bu çalışma Açık Toplum Vakfı ve Friedrich Ebert Vakfının desteğiyle hazırlanmıştır.

Bu çalışma Açık Toplum Vakfı ve Friedrich Ebert Vakfının görüşlerini yansıtmamaktadır.

Bu çalışmanın bütün sorumluluğu HÉVİ LGBTİ Derneğine aittir.

İÇİNDEKİLER

Başlarken	9
Teşekkür	13
HIV Benim Planlarımı Asla Etkilemiyor	17
Herkesin Virüsü Kendine Biricik	22
Burada Güzel Şeyler Yaşamıyor da Değilim	31
Pozitif Bir Babayım	36
Tablo “İncir Reçeli” Filmindeki Gibi Kötü Değil	41
İranlı HIV Pozitif Bir Trans Olmak	45
Çocuk da Yaparım Kariyer de	50
Bazen Bir Bakış Bütün Hakaretlerden Daha Ağırdır	57
Bir Şeylerin Seni Durdurmasının Bahanesi HIV Pozitif Olmamalı	62
Kadınlardan Mektuplar	70

Başlarken...

Elinizde bulunan bu çalışma, HIV ile yaşayan kişi ve yakınlarının deneyimlerinin yer aldığı bir derleme kitaptır. Kuruluşundan itibaren, HIV farkındalığını artırma çalışmaları devam eden HÊVÎ LGBTİ Derneği'nin HIV ile yaşayan kişilerin toplumda yaşadığı sosyal izolasyonu gözler önüne sermek amacıyla yürüttüğü çalışmaların bir ayağını da bu kitap oluşturmaktadır.

1980 sonrasında dünyada daha görünür hale gelen HIV enfeksiyonu, toplumsal anlamda bir damgalama aracı olarak kullanılmış, dünya genelinde HIV = AIDS = Eşcinsel hastalığı olarak lanse edilmiştir. Medyanın yıkıcı gücünü de arkasına alan, LGBTİ karşıtı kişi ve kurumlarca LGBTİ'lere karşı kullanılan bu damgalama günümüzde hâlâ etkisini sürdürmektedir.

Bu kitabın en önemli amaçlarından biri, HIV ile yaşamının bir “hastalık” olmadığını, HIV'in bağışıklık sistemini etkileyen bir enfeksiyon olduğunu ve bunun yanı sıra HIV ile AIDS tablosunun birbirinden apayrı şeyler olduğunu göstermektir.

1969 Stonewall isyanıyla beraber ivme kazanan ve küreselleşen LGBTİ hareketinin ilk dönemlerinde, temel çalışma alanları içerisinde yer alan “HIV Çalışmaları” ilerleyen dönemlerde Türkiye LGBTİ Hareketinin de temel çalışma alanı içerisine girmiştir. Resmi kayıtlara göre Türkiye’de ilk defa, 1985 yılında görülen HIV “vakasının” medyatik bir insan olması özel hayatının deşifre edilmesine sebep olmuştur. Hatta dönemin Sağlık Bakanlığı, kişiye

ilişkin polisiye tedbirler almış, bununla yetinmeyerek kişiye zorla test yaptırmış ve tecrit koğuşuna kapatacak kadar ileriye gitmiştir. Bu vaka ile beraber Türkiye medyası HIV ile enfekte olma durumunu sadece bir “hastalık” olarak duyurmakla kalmamış, durumu LGBTİ topluluğuyla bire bir özdeşleştirmiştir. 1993 yılından itibaren öz örgütlenmelerini oluşturmaya başlayan Türkiye LGBTİ Hareketi, HIV konusunda toplumda yaratılan yanlış algı ve korku kültürü ile çok yönlü mücadele etmeye çalışmıştır.

Doksanlı yıllardan bugüne dek HIV pozitiflere karşı yürütülen sistematik dışlama bugün de devam etmektedir. “Türkiye’den HIV Hikâyeleri” kitabı, Türkiye genelinde yapılan araştırma ile toplumun farklı kesimlerinden insanları bir araya getirerek oluşturduğumuz ve toplamda on üç deneyimin aktarıldığı bir çalışmadır. Kitapta yer alan on üç deneyimin yedisi kendini heteroseksüel olarak tanımlayan kişilere aittir. Diğer altı deneyimden üçü Türkiyeli LGBTİ’lere, diğer üçü ise Mülteci LGBTİ’lere aittir. Mülteci LGBTİ’lere, temel haklara erişimde zorluklar yaşadıkları için, bu çalışmada yer verilmesi önemsenmiştir.

Kitapta “Kadınlardan Mektuplar” bölümü dışındaki tüm hikâyeler, görüşmecilerle birebir yapılan röportajlardan derlenmiştir. “Kadınlardan Mektuplar” bölümündeki hikâyeler ise bize yazılı olarak iletilmiştir. Kitaptaki tüm görüşmecilerin isimleri, ve birçoğunun yaşadıkları şehirlere, hayatlarına dair bilgiler mahremiyet ilkesi gereğince değiştirilmiştir. Kitapta okuyacağınız hikâyelerde, görüşmecilerin değerlendirmeleri HÊVÎ LGBTİ Derneğinin görüşlerini değil, kendi deneyimlerini ve bakış açılarını yansıtmaktadır.

Kitaptaki temel amaçlardan biri, HIV’i herhangi bir toplulukla etiketlememekle beraber, HIV ile yaşamının kriminalize edilmesinin önüne geçmektir. Toplumun her alanında yaratılan mitleri göz önüne sermek gayretiyle, uygulanan ayrımcılığın ve toplumsal izolasyonun, HIV ile yaşayan kişilerin anlatımıyla birebir aktarılmasına yardımcı olmak arzulanmaktadır. Kitabı hazırlarken yapılan saha çalışmalarında, kimi görüşmecilerin

toplumsal alanda üretilen ötekileştirici dili, çoğu zaman farkında olmadan kullandığı gözlemlenmiştir. Üretilen bu ayrımcı dile karşı hikâyelerde küçük müdahalelerde bulunulmuştur. Bunun dışında anlatımlarda kullanılan dile mümkün olduğunca az müdahale edilerek hikâyelerdeki bütünlüğün ve sahiciliğin bozulmamasına özen gösterilmiştir.

Türkiye’den HIV Hikâyeleri kitabında medikal yaklaşıma mesafeli durmaya çalışılmıştır. Çalışmada medikal yaklaşıma yeteri kadar yer verilemeyeceği endişesinden dolayı böyle bir yöntem izlenmiştir. Son dönemde yaşanan bilimsel gelişmeler, “mucize” olarak dile getirilen ilaçlar ve tıbbi yaklaşımlar konusunda uzman olmadığımız için, kısıtlı bilgilerle yanlış yönlendirmelere sebep olabileceğimizden, HIV’e medikal yaklaşımın, bu alanda uzman kişilerin yer alacağı bambaşka bir çalışmanın konusu olabileceği düşünülmüştür.

Bu kitap ile HIV’i her yönden gündemleştiremeyeceğimizin farkında olsak da, yaratılan damgalama ve korku kültürünün önüne geçmek adına atılmış bir adım olarak görmekteyiz. HIV ile enfekte olmuş yeni arkadaşlarımızın yalnız olmadıklarının ve hayatın sonu olmadığını fark edilmesini hedeflemekteyiz. Yaptığımız deneyim aktarımının bu alanda yeni tartışmalara ve üretilecek farklı politikalara zemin hazırlayacağını umut ederek, bu kitabı kolektif işler yapabilmek ve birlikte politika üretebilmek adına kuyuya atılmış yeni bir taş olarak görmekteyiz.

HÊVÎ LGBTİ Derneği adına, Müzeyyen Araç - Ercan Aydın.

Teşekkür

Herkesten önce, hikâyelerini bizimle paylaşarak bu kitabın ortaya çıkmasını sağlayan görüşmecilerimize teşekkürü borç biliyoruz. Onlar olmasa bu kitap olmazdı.

Bizimle bu projede çalışmayı kabul ettiği için ressam Sadık Arı'ya,
Kitabın hazırlık süresi boyunca yanımızda olan Cihan Hüroğlu'na,
Desteklerinden dolayı Açık Toplum Vakfı ve Friedrich Ebert Vakfına,
Çalışma aşamasında bizimle dayanışma içinde olan Pozitif Yaşam Derneği
ve Pozitif-iz Derneğine,
Çalışma boyunca bize danışmanlık desteğinde bulunan Çiğdem Şimşek'e,
Mülteci LGBTİ'lerle yapılan görüşmeler esnasında tercümanlık desteği
veren Ramtin Zigorat'a,
Teknik hazırlık sürecinde yardımlarını esirgemeyen Sedat Demircan ve
Ahmet Yaşar'a,

Her zaman, her koşulda birlikte yol aldığımız tüm HÊVÎ LGBTİ
gönüllülerine

Sonsuz teşekkürler.

HÊVÎ LGBTİ

* Ressam Sadık Arı tarafından kitaptaki “Pozitif Bir Babayım”
adlı hikâyeden esinlenilerek çizilmiştir.

HIV Benim Planlarımı Asla Etkilemiyor

İsmim Sevgi Yılmaz. 1998'den bu yana HIV pozitifim. On üç yıldır ise HIV ile enfekte olduğumu biliyorum. Yani toplamda yirmi yıldır HIV pozitifim.

Tanı almadan önce yedi- sekiz yıl kadar HIV ile enfekte olduğumdan habersiz yaşadığım bir dönemim var. Bu bulgusuz dönemde HIV testi yaptırmadığım, yaptırmak hiç aklıma gelmediği için 2005 yılında ileri AIDS evresinde tanı aldım. Hâlâ hatırlamaktan hiç hoşnut olmadığım anılarımın olduğu hastanede iki buçuk ay yattım. Bu süreçte, altmış beş yaşındaki koltuk değnekli annem sandalye tepesinde refakatçi oldu ve tuvalet ihtiyacımı gideremediğim için altımı temizlemek zorunda kaldı. Yetmiş beş yaşındaki babam ise bıçak kesiği soğuklarda kutu kutu serumları kucaklayıp hastaneye taşımak durumunda kaldı.

2004 yılında ciddi şekilde kilo vermeye başladım. Altı ay içerisinde on altı kilo verdim ve boğazımda aftlar çıkmaya başladı. Tükürüğümü yutarken bile çok zorlanırdım. İnanılmaz canım yanardı. Günden güne durumum daha da kötüleşti ve evde yatalak vaziyete geldim. İki kere acile kaldırıldım. İkisinde de “Bir şey yok, psikolojiktir.” denilip eve geri yollandım. Bu arada özel ve devlet olmak üzere beş ayrı hastaneye gittim ama hiçbirinin aklına HIV testi yapmak gelmedi.

Son olarak Samatya Devlet Hastanesine kaldırıldım, oranın dahiliye klinik şefi babamın arkadaşıydı. Babam, “Bu kız nefes alamıyor, hastaneye yatırmalıyız.” diyerek acilden girişimi yaptırdı. Muayene oldum önce, bulgu ve şikayetlerin birbirini tutmadığını söylediler. Akciğer röntgenimde bir şey bulunamadı, tomografide biraz dumanlı gibi görüldüğü söylendi. Sonra sekiz kişilik bir koğuşa yatışım yapıldı. Orada da her gün, farklı farklı bölümlerden doktorlar gelip konsültasyon yapıyorlardı.

Bir gün enfeksiyon uzmanı bir kadın hekim geldi, bana yaptıkları bir testin sonucunun pozitif olduğunu söyledi. Çok sevindim. Ama pozitif olduğum durumun HIV olduğunu öğrenince ne hissettin derseniz, o tarifi mümkün değil. O anı kimsenin yaşamasını istemem, ama söyleyeceğim o ki ancak yaşayan bilebilir. Damdan düşenin halini damdan düşen anlar.

Çok şanslıydım ki doktorum çok iyi ve ilgiliydi; beni çok iyi yönlendirdi. Korkulacak bir şeyin olmadığını, tedavisinin olduğunu ve herkes gibi hayatıma devam edeceğimi anlattı. Ama o an hepsine inanmıyorsun, aklındaki “AIDS” kavramıyla doktorun anlattıkları eşleşmiyor.

Dahiliye klinik şefi babamın arkadaşı olduğu için benden önce babama söylemiş. Aslında bu çok ciddi bir ihlal. Hasta hakları mahremiyetinin ihlali, insan hakları ihlali. Ama bu biraz da işime geldi, sonradan nasıl söyledim bunu hiç kestiremiyorum. Bir şekilde de söyledim diye tahmin ediyorum.

Doktor korkmayın tedavisi var diye söylemiş, tabii ki ailem de büyük bir şok içindeydi. Sonrasında bir buçuk ay kadar daha hastanede yattım. Bu sürede benim vücudumda virüsün ne kadar olduğu, yani viral yük ve bağışıklık sistemimin ne durumda olduğunu ölçen iki ayrı test yapıldı. Bunlar HIV tedavisinde iki önemli testtir. Sonuç olarak bağışıklık sistemim tamamen çökmüş, virüs yüküm de epey artmış durumdaydı. Hemen tedaviye başladım. Kısa bir süreyi ilaçları tolere etme süreci olarak değerlendirebilirim. Şimdiki tedavilerde bu yaşanmıyor, bu anlattığım on iki yıl önceki tedavi süreci. O dönem

neredeysse günde on dört ilaç alıyordum, HIV ilaçlarım dört tane falandı, şimdi tek doz kullanıyorum.

Taburcu olduktan sonra evde biraz dinlenme sürecim oldu. Ocak 2005'te AIDS evresinde, yatalak vaziyette tanı aldım. Nisan ya da Mayıs ayı gibi adalarda piknikteydim. Yazın harika bir tatil yaptım. Rafting yaptım, teknelerden atladım. O zamandan beridir HIV'e bağlı hiçbir sağlık sorunu yaşamadım. İnsanız, elbette grip falan oluyorum ama onun dışında ciddi bir şey yaşamıyorum.

Tanıyı duyduğunuzda önce inkar ediyorsunuz. Her travmada olduğu gibi şok, inkar, pazarlıkla kabullenme süreci oluyor. İlk önce bana şaka falan yapıldığını düşündüm. "Bana nasıl, nereden bulaşabilir? Mümkün değil." diyordum. Gözümün önüne gelen tek görüntü: Uğur Dündar'ın programında seks çalışanı kadınla pazarlık yapıyordu, ve bende ki ön yargıya bakın ki sarışın bir seks işçisi, trans kadın mıydı ya da biyolojik kadın mıydı bilemiyorum, ayrıca bir önemi de yok. Pazarlık ediliyor, kadın müşterisine "Ama bende AIDS var" demesine rağmen müşterisi "Atın ölümü arpadan olsun." diyordu. O sahne aklıma geldi. "Seks işçisi değilim, sarışın değilim, benimle ne alaka HIV." diyordum. Beynimize bu yanlışlar öyle bir kodlanmış ki.

Sakinleşince şimdi ne yapacağım diye düşünüyorsun. "Kızım var yetişkin, ailem var, ne yapacağım?" Hatta bir ara intihar mı etsem diye düşündüm. Birden doktorun söylediği geldi aklıma: "Tedavisi var, sadece ikimizin arasında kalacak." cümleleri dış ses olarak kulağıma ilişiyordu.

Bilinçaltı, beyin çok enteresan oyunlar oynayabiliyor bize. Ailem beni çok destekledi, bu çok büyük bir şans benim için. Ben on beş günde hallettim HIV tanısı ile olan derdimi. Hastaneden çıktıktan sonra aynaya bakmadığımı fark ettim. O dönemde doğru terminolojiye hakim olamıyorsun, aynaya bakıp "Ben AIDS'im ben AIDS'im." diyordum. Günde beş kere, on kere, on beş kere söyledim gözlerimin içine bakarak aynada. Sonra dedim ki, bu var ve ne yaparsam yapayım bu gerçeği değiştiremeyeceğim. Ağlasam da, kahretsem de kendimi yerden yere vursam da değişmeyecek. Ne yapmak lazım,

bununla bir şekilde barışıp, bunu kenara koyup önündeki hayata bakmak lazım. Ben seminerlerimde de hep anlatırım; şurada gözün kenarıyla görürüz ya HIV benim için hep oradadır. Asla unutmaya ve ihmale gelmez, yapabileceği şeyler de çok ciddi. Ben ona ihtiyacı olan tedaviyi veriyorum, o da bana istediğim hayata devam etmemi sağlıyor.

Her zaman düzenli yaşayan, sağlıklı beslenmeye, spor yapmaya gayret eden bir insandım. O günden sonra da radikal bir değişliğim olmadı. Sigarayı da bu durumdan bir yıl önce bırakmıştım.

Sosyal hayatımda hiçbir değişiklik olmadı; ama bana HIV' in kattığı çok şey oldu. Aslında ona o kadar müteşekkirim ki; çünkü bana çok güzel bir dünya görüşü açtı. Ön yargılı bir insan değildim ama bir şeylerin bu kadar farkında da değildim. Açıkçası bir insana dair bir şey yapabilmek adına bir derdim var. Heteroseksüel bir kadını; ama mutlaka Pride'lara gider yürürüm. Kızımı, arkadaşlarımı herkesi götürüyorum. Bir keresinde annem şöyle demişti: “Ne işin var senin orada? Seni de öyle zannedecekler.” “Ne zannedecekler anne? Ben lezbiyen ya da trans olsaydım, ben senin evladın olmayacak mıydım?” dedim. “Tam da bu nedenle oraya gidiyorum ve orada yürüyorum.” dedim. Bir durup düşünmüştü. Daha sonrasında benim evime trans arkadaşlarım da geldi. Babam önceleri anlamıyordu ve çok önyargılı bakıyordu. Anlattım; aslında toplum şöyle ön yargılı, aslında bu böyle diye anlatınca babamın bütün dünya görüşü değişti. Bence anlatmak gerekiyor, Ermenisini de Alevisini de, Arabını da, Eşcinselini de hepsini anlatmak gerekiyor.

Az önce anlattığım gibi sağlık açısından yana bir sıkıntımız yok. Bizi en çok önyargılar, damgalayıcı ve ayrımcı tutumlar üzüyor. Ne yazık ki bunu da en çok sağlık çalışanları yapıyor.

En çok Diş Hekimliklerinde ayrımcılığa maruz kaldım. Her ayrımcılığa uğradığımda Dekanlığa ya da Baş Hekimliğe gidip haklarımı talep ettim. Haklarımızı bilmek ve haklarımızı talep etmek çok farklı iki kavram. Bilmek sana çok şey kazandırıyor ama değerli olan onu talep etmek. Diş Hekimliğinde çok fazla ihlalle

karşılaştım, hiçbir şekilde söylemek zorunda değilim statümü; ama ben savunucu olduğum için ve tepkileri görmek için özellikle söylüyordum. Herkesin içinde sizin “özel durumunuzdan” dendi, özel setler alınmaya çalışıldı. Haklarımı bildiğim için, gidip dekanlıkta hakkımı aradığım için baktılar olmayacak müfredata koydular, HIV’i derslerde anlatmaya başladılar. Susmamak gerekiyor.

Enfeksiyon hastalıkları evet bu konuda çok başarılı ama diğer branşlarda sorun yaşayabiliyoruz. Bir ihlalle karşılaştığında çok sinirleniyorsun, boğazına bir yumru takılıyor. Şöyle bir şey keşfettim: İnsanlar bilmediği şeyden korkuyor, korku da ön yargı ve ayrımcılık getiriyor. Böyle durumlarda sakın kalıp, önce bilgilendirmeye başvuruyorum. Bunu ben söylemiyorum, bilim söylüyor. Dünya Sağlık Örgütü verileri ya da Birleşmiş Milletler verileri gibi nokta atışı yapabiliyorum. “Biliyor musun? Ben de herkes gibi tedavimle doğal yaşam süremi yaşayacağım. İstesem şu an HIV ile enfekte olmayan bebek sahibi olabilirim.” dediğimde “Ya böyle mi? Bilmiyordum.” deniliyor. İlgisini çekecek şeylerden yakaladığımızda anlatması daha kolay. HIV dış ortamda saniyeler içinde bulaşıcılığını yitiriyor gibi evrensel enfeksiyon kontrol kurallarından bahsedince iş biraz daha kolaylaşıyor.

HIV benim planlarımı asla etkilemiyor. HIV’i hayatımın önüne engel olarak koymuyorum ki, elimde harita ben dünyayı geziyorum eşimle birlikte. Düzenli test yaptırmak erken tanı almak için çok önemli. Düzenli olarak HIV pozitif testi yaptırınız. İnsanlar kondom kullansınlar ve artık ücretsiz ve anonim test yaptırabilecekleri pek çok yer var. Anonim olmasa bile herhangi bir sağlık kuruluşunda testlerinizi rahatlıkla yaptırabilirsiniz. Orada da zaten mahremiyet güdülüyor. Kimse kimseyi deşifre etmiyor.

Herkesin Virüsü Kendine Biricik

Merhaba. Benim adım İdil. Seks işçiliği yapıyorum. Daha doğrusu HIV tanısı aldığım zaman lubunyelerin kendi arasında söylediği *cicilik koli* olayım da çok oluyordu. Hızlı bir kadındım; ama gerçekten bir gün pozitif olabileceğimi hiç düşünmedim. Yani Türkiye’de kaç kişi var ki bana bulaşır diyordum. Ve kimi zaman korunuyorsam kimi zaman da korunmuyordum. Bazı partnerlerim korunmak istiyordu, onlara hiç ses çıkarmıyordum. Bazen param olur da prezervatif alırsam ya da yanımda varsa teklif ediyordum. Laço sesini çıkarmıyorsa korunuyordum, ama laço “Hayır kullanmak istemiyorum.” deyince de çabuk ikna oluyordum. Çok ahlaki boyuttan mı bakıyorum bilmiyorum ama özellikle alkol aldığım zamanlarda daha savunmasız oluyordum. Bu defa da korunmayayım deyip korunmadığım da oluyordu.

HIV pozitif olduğumu öğrenmem tuhaf oldu; çünkü ben tanı almadan dört ay kadar önce bir devlet hastanesinde operasyon geçirmiştım. Hastaneler protokolü gereği, planlı ameliyat öncesi herkese bazı testler uygulanıyor. Buna *Elisa* testi de dahil. Orada hiçbir şey çıkmadı, negatif çıktım. Özellikle şey dediğimi hatırlıyorum: “Madem tahlil yaptırdım, sonuçlarıma da bakayım.” Ve baktığımda da negatifti. Ameliyat oldum, ameliyattan birkaç ay sonra işime geri döndüm, fakat başka problemlerden dolayı işimi kaybettim. Sonra yeniden bir iş buldum.

*LGBTİ+ jargonunda para karşılığı olmayan, zevk için yapılan cinsel ilişki anlamında.

Bu arada çok ağır hastalandığımı hatırlıyorum. Mahalledeki sağlık ocağına gittim ama verilen o ateş düşürücü ilaçları yutamıyordum ve midem çok fazla bulanıyordu. Bu hastalık süreci yaklaşık on gün boyunca böyle devam etti, ateşim bir türlü düşmüyordu. Aile hekimim bu defa hap yerine iğneler ile ateşimi düşürmeye çalıştı; fakat yine de başarılı olamadı. Sonrasında aile hekimim, yanımda gelen aile büyüklerime: “Bu gencin kan tahlil sonuçları çok yüksek. Karaciğerinde ya da başka bir şekilde problemi olabilir. Tam teşekküllü bir hastaneye gitmelisiniz.” dedi.

İki gün sonra ailem beni tam teşekküllü bir hastaneye götürdü. Beni bütün gün hastaneden çıkarmadılar. Hafta sonuydu, acilden giriş yapmıştık. Acildeki doktor bana: “Ertesi gün tekrardan randevusuz gel, seni enfeksiyon doktorumuz da muayene edecek.” dedi. Ertesi gün gittiğim enfeksiyon doktoru, *Elisa* testi dahil gerekli bütün tahlillerimi aldı. Tahlillerimi verdikten sonra bana, üç gün sonra tüm sonuçları almam için gelmem gerektiğini söyledi. Üç gün geçtiğinde evdeydim. Hastaneden aradılar ve akşamüstü olduğu için ancak ertesi gün gidebildim. Onlar beni arayınca kafamda bir soru işareti oluştu ama hâlâ emin değildim.

Laboratuvardan sorumlu hekimdi sanırım, beni odasına özel olarak aldı. Yanımdaki, bir aile büyüğüm olmasına rağmen, onu dışarıya çıkardı. Doktora direkt ben sordum “HIV pozitif miyim?” diye, o da bana “Evet” dedi.

Hemen ardından belki de beni sakinleştirmek amacıyla, testin yanılabilceğini, “yalancı pozitif” olabileceğimi söyledi. Hatta bana “HIV pozitif olabilirsiniz” dediği son altı hastadan üçünün sonrasındaki testlerde negatif çıktığını söyledi. Doğrulama testi dedikleri bir test olduğunu ve bu testi yapmamız gerektiğini söyledi. Ve tedavi-kontrol sürecim hemen başladı, daha doğrusu ilaç sürecim değil ama o testlerin süreci başladı. Birkaç gün sonra doğrulama testini yaptırmak için tekrardan hastaneye gittim. Doğrulama testi sonucu çok uzun sürdüğü için, HIV-RNA ve CD4 sayılarına da bakıldığı için, yine kan alındı. HIV-RNA, CD4 sayılarının sonucu

bir hafta içerisinde, HIV doğrulama testinin sonucu ise neredeyse dört hafta sonra geliyordu.

Bu arada bu sayılardan bahsetmek istiyorum biraz. CD4, HIV virüsünün direkt hedef aldığı kan hücrelerinin adı. HIV-RNA ise belli bir orandaki kanda bulunan virüs sayısı diyebiliriz. Yani HIV-RNA sayısının yüksek olması sıkıntılı, CD4 sayısının da düşük olması sıkıntılı.

HIV hakkında ben de o zamana kadar hiçbir şey bilmiyordum ve HIV pozitif olduğumu öğrendiğim gün neye uğradığımı şaşırđım, aptala döndüm. Çok yakın bir arkadaşım LGBTİ aktivisti kendisi, onu aradım. Ve o da bana kabul edersem, bu konuda koçluk yapacak HIV ile yaşayan bir arkadaşına yönlendireceğini söyledi. Bütün gün ailem yanımdaydı; orada oldukları için onlara da söyledim. Annem hariç bütün ailem o gün öğrendi HIV pozitif olduğumu. Gece rüyalarım, kâbuslarıma giriyordu ve hiç rahat uyuyamıyordum. Keşke kanser olsaydım dedim. Seks yaptığım için kendimi suçlu hissediyordum. Sanırım ahlaki bir boyuttan yaklaşıyordum. Çünkü toplumun bizlere öğrettiği bütün yanlış ahlaki mitler beynimin en derinlerinden, köşelerinden fırlıyordu artık.

Aradan bir hafta- on gün geçtikten sonra, hastane sonuçlarını almaya gittiğimde, asıl şoku o zaman yaşadım. Çünkü HIV-RNA sayım çok çok yüksek, CD4 sayım ise çok fazla düşmüştü. Ama doktorum bu endişemi gördüğü için kendi kliniğinin şefi ile görüştüdü ve ona benim çok endişeli olduğumu söyledi. Klinik şefinin bana söylediği şey şu oldu: “Bak İdil, bu yüksek HIV-RNA sayısı ve bu kadar düşüklükte CD4 sayısı normalde AIDS tablosu. Ama sen buraya yürüyerek, ayakta girip çıkıyorsun, gribini atlattmışsın ve ilaca henüz başlamamışsın. Bu bize senin yeni enfekte olduğunu ve HIV’in pik yaptığını gösteriyor.” dedi. Ben de ona dört ay önce bir operasyon geçirdiğimi ve testlerimde HIV ile enfekte olduğuma dair bir şey çıkmadığını söyledim. Bana, o hastanede on beş yıldır bu kliniğin olduğunu ve binlerce HIV pozitif ile karşılaştıklarını söyledi. Bu hastaların yüzde onunun tedaviye devam etmediğini, geriye kalanın da muayene ve kontrol sürecinin devam ettiğini, bu kadar hasta

içerisinde sadece bir kişinin hayatını kaybettiğini, onun da HIV pozitif olmasından kaynaklı değil, kalp krizinden dolayı öldüğünü söyledi. Artık tansiyondan veya şekerden bir farkı olmadığını ve lütfen daha fazla endişelenmememi söyledi.

Aynı günün akşamında o aktivist arkadaşımın yönlendirdiği arkadaş beni aradı ve bana çok güzel bir şey söyledi: “Bak İdil bu bizim için bir “wake up call” (Uyandırma çağrısı), yani tekrardan bir yaşam çağrısıdır. Çünkü hayatını yeniden düzene sokuyorsun, gece hayatıyla arana daha fazla mesafe koyabiliyorsun, daha az alkol alıyorsun belki, daha dikkatli seks yapmaya başlıyorsun. Hem kendin için hem de partnerin için çok daha iyi olabiliyor aslında.” dedi.

Velhasıl o dönem biraz sıkıntılar yaşamaya devam ettim. Başta SGK’de ilaçlarımı alamıyor gibi oldum. Bu sorunu da hallettikten sonra, yaklaşık bir buçuk ay sonra ilaçlarımı kullanmaya başladım. Bir aylık bir ilaç kürü aldım. Vücudumun ilaca dirençli olup olmadığını öğrenmek için. Nihayetinde ilaçları kullandıktan sonra CD4 sayım yükselmeye başlamıştı ve HIV-RNA sayım da baya düşmüştü. Doktor sonuçlarıma baktı ve “Bu ilaçlar gerçekten mucize.” dedi. Çünkü enfeksiyon durumum çok çok gerilemişti.

Bu arada doğru bilinen yanlış efsanelerden söz etmek istiyorum biraz. Birincisi HIV’i tamamen yok edecek bir ilaç yok. HIV’in sayısını çok çok düşürerek ve onları tabiri caizse dondurarak, hareketsiz hale getiriyor ilaçlar. İkincisi madem ben HIV ile enfekteyim sen de HIV pozitifsin, biz korunmasız ilişkiye girebiliriz deniyor ama bu da çok yanlış. Çünkü her insanın virüsü kendine özel, “biricik”. Dolayısıyla HIV pozitif biri ilaçlarını almıyorsa ve başka tedavi olmayan bir HIV pozitif ile birlikte oluyorsa, bu durumda hiper enfekte durumu gerçekleşebiliyor. HIV pozitif kişilerin ilaçlar ile hayat standartları değişmiyorken, hiper enfekte durumundaki kişiler için işler içinden çıkılmaz bir duruma gelebiliyor. Çünkü çok fazla farklı virüsle mücadele etmek zorunda kalıyor insanın bağışıklık sistemi.

Konuya dönecek olursak, ilaç sürecinle beraber iyi olmaya başlıyorsun. İlk etapta hiç seks yapmıyordum; ama sonrasında

korunuyorum diyerekten kendimi yine çok fazla seks yapıyorken buldum. O dönem seks işçiliğini bıraktım ama *cicilik* yapmaya devam ediyordum. Sonrasında yavaş yavaş bu durumun bana zarar verdiğini ve psikolojik olarak da bana iyi gelmediğini anladım. Öfkemi kontrol edemiyordum. Obsesyon hali gelişmişti. Sürekli ilaçlarımı kaybedeceğim korkusu yaşamaya başlamıştım. Bu tür sebeplerden dolayı ilaçlarıma başladıktan yaklaşık bir yıl sonra, bir arkadaşımın tavsiyesiyle İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesinde bu konu hakkında çalışan bir psikiyatrist ile görüşmeye başladım. Çok özel bir doktordu kendisi, benim trans kimliğimi bildiği halde herhangi bir ayrımcılığa maruz kalmadım. Bana altı ayın sonunda, kendisi için de çok önemli bir deneyim olduğunu söyleyip, “İyi ki senin gibi biri ile görüşme aldım.” dedi. Her gittiğimde rutin ilaç uygulamaları dışında psikoterapi de yapıyorduk. Kimi zaman randevusuz da gidiyordum çünkü polikliniğinin olmadığı günlerde bana kendisi elden randevu veriyordu. Ben onunla görüşebildiğim için çok şanslıyım çünkü devlet hastanelerinde para vermeden böyle bir psikolojik destek almak çoğu zaman mümkün değil. Yaklaşık altı ay kadar bir süreç geçirdim. Altı ayın sonunda tamamen rahatlamış, HIV ile yaşamaya alışmış, neyin ne olduğunu bilen, HIV pozitif olduğu için ağlamamayı bilen biri olmayı başarmıştım.

Bu durum benim için bile bu kadar zorken, dışardaki başka insanlar için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Çünkü ben HIV pozitif olduğumu öğrendikten ve arkadaşlarıma açıkladıktan sonra benimle önyargılı konuşan tek bir arkadaşım bile olmadı. Sadece bir-iki kişi arkamdan dedikodumu yapmış, onları da kendi HIV fobileri ile baş başa bırakıyorum.

HIV kontrol sürecime Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesinde devam ediyorum. Hekimlerime trans kimliğimle de açığımı ve herhangi bir transfobik söylem ya da durumla karşılaşmadım. Ben her zaman şanslıydım bu konuda sanırım. Mahallemdeki aile hekimim de dahil bu konuda sıkıntı yaşamadım. Bir gün hiç unutmuyorum boğazım ağrıyordu, aile hekimim olmayan ve iş yerime yakın olan bir doktora gittim ilaç yazdırmak için. Gittiğim doktor T.C. kimlik numaramı girdikten sonra sistemden benim

düzenli olarak kullandığım ilaçları gördü ve neden kullandığımı sordu. Karaciğer için dedim, geçiştirdim. Sonrasında tedirgin oldum ve bir daha da gitmedim o doktora. Buna bir çözüm bulmam gerekiyordu; işimden dolayı her istediğim zaman enfeksiyon doktoruna da gidemezdim çünkü. Bir gün bu defa kendi aile hekimime gittim. Ailem daha öncesindeki bir konuşmamızda aile hekimimizin çok agresif, ters bir insan olduğunu söylemişti. Ben de giderken aklımda hep bir soru işareti ile, umarım beni terslemez ya da kötü davranmaz diye gittim. Gittiğimde aile hekimimi gayet güler yüzlü buldum ve bana hiç ters ya da kırıcı davranmadı. Sonrasında ben de aile hekimime açıldım. HIV pozitif olduğumu söyledim ve bu konuda sadece sizinle görüşmek istiyorum dedim. İlk sorduğu şey sürecin ne aşamada olduğu ve ilaçlarıma erişim noktasında problem yaşayıp yaşamadığım oldu. O gün aslında kolesterol için kan vermeye gitmiştim. Hemşireyi çağırdı ve İdil Hanım Hepatit A, bu yüzden kanı alınırken eldiven kullanmayı unutmayın dedi. Bu çok hoşuma gitmişti. Çünkü orada hemşireye karşı mahremiyetimi saklamıştı. Bu anlamda sağlıkçılardan bir önyargı ile karşılaştığımı söyleyemem.

Ama şöyle bir durum var, artık seks işçiliği yapmıyorum ve başka bir alanda çalışıyorum. Çalıştığım iş yerinde önyargılardan dolayı hiçbir zaman açılmayı düşünmedim. Çünkü çok fazla toplumsal önyargı var. Sosyal çevremde ise neredeyse açığım diyebilirim. Çünkü çevremde yer alan arkadaşlarımdan neredeyse hepsi politik ve bu konuda bilinçli insanlar diyebilirim. Bu alanda çalışmasalar bile çoğu insan hakları savunucusu. Bu insanlardan herhangi bir önyargı beklemediğim için açıkça söyleyebildim. Şunu da biliyorum ki bu konuda benim gibi şanslı olmayan ve tamamen kapalı on binlerce insan var.

HIV pozitif olduğumu öğrendikten sonra yeni ben ile eski ben arasında bir fark var artık. O arkadaşımın bana dediği gibi “wake up call” ile beraber hayatıma daha çekidüzen verdim diyebilirim. Az önce de söz ettiğim gibi ahlakçı davranmayacağım ama kimi zaman gece hayatı yanında bazı riskleri de getirebiliyor. Eskiden var olan “bana bir şey olmaz” özgüveni yerine daha kontrollü

olmaya başlıyor insan. Bunun dışında HIV ile yaşamanın beni daha da güçlendirdiğini düşünüyorum. HIV pozitif olma ve yanında getirdiği fobi ile baş edebiliyorsam başka şeylerle de pek tabii baş edebilirim diyorum kendime. Çünkü çok zor bir şey ile baş ettiğimi düşünüyorum. Kendime ait küçük bir dünyam var artık. Kiminle ilişkileneceğimi seçiyorum, nerede duracağımı biliyorum. Düzenli uyumaya, düzenli beslenmeye çalışıyorum. Arkadaşlarıma daha çok vakit ayırıyorum. Bisiklete biniyorum. Spor yapmaya çalışıyorum. Daha çok seyahat ediyorum.

Yurtdışı seyahatlerini daha çok yapıyorum ama burada da karşılaştığım sorunlar olabiliyor. Çünkü bazı ülkelere ağrı kesici ilaç bile sokmak yasak. Yanınızda sadece, örnek veriyorum psikiyatri hastasıysanız raporlu ilacınızı alabiliyorsunuz. HIV için de raporlu olmanız gerekiyor ki ilaçlarınızı ülkeye sokabilesiniz. Buna benzer bir sorunu Gürcistan'a giderken yaşadım. İki-üç gün kalacaktım ve o süre için yetecek ilaç aldım yanıma; fakat ne olur ne olmaz diye ilacımı saklamam gerekiyordu. Ve tabiri caizse ilacımı nereye sokacağımı şaşırdım. Hatta komik bir şey ama karayolu ile gidiyordum, Gürcistan sınırına yakın bir yerde durduk. Tuvalette ilaçlarımı küçük küçük poşetlere koyup, iç çamaşırlarımın üst kısmında saklayarak sınırın öte tarafına geçtim. Yanımda başka ağrı kesiciler, ilaçlar da vardı. Onları diğer ilaçlarımın bulunabilmesi endişesiyle orada çöpe atmak zorunda kaldım. Sonuçta seyahate çıkıyorsun ama maalesef bu tür uygulamalardan dolayı hiç bilmediğin bir ülkede de böyle sorunlarla karşılaşabiliyor insan.

Şu anki sağlık durumuma gelecek olursak CD4 sayım yükselmeye devam ediyor ve HIV-RNA'm ise tespit edilemeyecek düzeyde. Ben şu anda başkasından çok kendimi düşünüyorum çünkü benim birine bulaştırma riskim yok düzeyinde.

Bilimsel olarak yapılan son araştırmalarda HIV saptanamayacak düzeyde olan birinin başka birine bulaştırma riski yoktur diye okudum ama ben korunuyorum, korunmaya da devam edeceğim çünkü başka birilerinden bir virüs bulaşmasını istemiyorum.

Şu an bir flörtüm var ve onunla da korunmalı seks yapıyorum. O korunmasız seks yapmak istiyor ama ben bunu kabul etmiyorum. Arada bu konu hakkında problem yaşayabiliyoruz. Ben bu konuda ona açık değilim. Söylersem nasıl bir tepki ile karşılaşırım, onu da bilmiyorum. Açılırsam görüşüp görüşmeme boyutu bir yana ifşa edebilir mi korkusu da yaşıyor insan. Boşuna oluşturulmadı bazı sloganlar: “HIV öldürmez, önyargı öldürür” gibi.

HIV pozitif tanısı almış yeni arkadaşlara önerim, yeni nesil aktivistlerin bazıları kondom kullanımını kapitalist şirketlerin bir dayatması olarak gördüğünü söylüyorlar ama maalesef o iş öyle değil. Kondom sadece HIV enfeksiyonundan değil, birçok farklı virüsten koruyabiliyor, o yüzden mutlaka kondom kullanın. Bel soğukluğu, Hepatit B ve Hepatit C benzeri virüslerden de koruyabiliyor. Amerika’da bu konu hakkında son dönemde yürütülen tartışmaları da takip etmeye çalışıyorum. Son dönemde mucizevi bir ilaç olarak lanse edilen *Truvada* adlı ilaç ve kullanımı hakkında da tartışmalar sürüyor. *Truvada*’yı insanlar önleyici, prep olarak kullanmak istediler. Hatta bunu kullanalım, prezervatif kullanımını bırakalım diyenler oldu. Fakat bu tam da doğru bir bilgi değil. İnsanlar korunurken sadece HIV için değil diğer virüslerden de korunması gerekiyor ki *Truvada*’nın diğer virüsler üzerinde koruyucu bir özelliği yok. O yüzden şu an için kim ne derse desin, isterse kapitalizmin dibine batmış olarak lanse edileyim ilacımı kullanmaya ve prezervatif ile korunmaya devam edeceğim.

Son olarak eklemek gerekirse politik arenadan kendimi çekmemin sebebi de pozitif tanı almam ile bağlantılı diyebilirim. Kendimi bildim bileli haklının yanında durdum, haksızın da karşısında durdum. Özellikle son dönemde o kadar çok kişi yok yere hapse atıldı ki, o kadar tedavi süreci eksik kalan, başka sebeplerden dolayı hasta birçok tutsak ilaçlarına erişim noktasında o kadar sıkıntı yaşadı ki bunları hep beraber görüyoruz. Eğer bir gün bende cezaevine girer ya da uzun süre gözaltına alınırsam işimi filan kaybederim diye korkmadım. Bana ilacımı vermezlerse uzun dönemde sağlık problemi yaşamaktan korktum açıkçası. Aktif siyasetten, politikadan biraz da uzaklaşmamın sebebi yaşadığım bu korkudur.

HIV LGBTİ+'lara özel bir virüs değil. Sadece biz bu kadar açık olduğumuz için, bu kadar bu konuda açık çalışmalar yürütebildiğimiz için fobik çevreler tarafından böyle lanse edilmeye çalışılıyor. Maalesef bu algı Dünyanın birçok ülkesinde böyle. Çeşitli sitelerde yere göğe sığdıramadıkları özgür ülkelerde örneğin Paraguay'da vatandaş olarak almıyorlar. Sınırsız oturma izni almanız mümkün değil.

Dünyada bazı ülkelerde HIV ilaçları hâlâ paralı, Türkiye'de ise ilaca ulaşım birçok ülkeye göre çok daha kolay. Sigortası olan herkes muayene katkı payı ücreti karşılığında, ilaç katkı payı ödemediği için ilaçlara erişim sağlayabiliyor. Sigortası olmayan kişiler de çok cüzi bir miktar ödeyerek tedavi ve ilaçlara erişimini sağlayabiliyor. Bu konuda Türkiye'nin uygulamalarını beğeniyorum diyebilirim.

Uzun süre burada yaşamış Alman bir arkadaşım vardı, onun İstanbul özelinde dediği şeyi çok doğru bulmuştum. Bana: "1990'ların Berlin'i gibi İstanbul. Sınırsız, korunmasız seks çok yaygın burada, çoğu kişi korunmuyor, herkes virüsler ve bulaşıcı yollar konusunda çok bilinçsiz ve korunmasız ilişkiye kimi zaman özendiriliyor insanlar." demişti. Ben bu konuda o arkadaşına katılıyorum. Sadece HIV için değil birçok enfeksiyon ve bakteriden korunmak için, korunsun insanlar. Benim sağlık sigortam vardı. Ailem destekledi ve asla önyargı ile karşılaşmadım. Herkes bu kadar şanslı olmayabilir ve insan kendini toplumun ittiği bir çukurun içinde de bulabilir.

Burada Güzel Şeyler Yaşamıyor da Değilim

Merhaba. Benim adım Mahan. İranlıyım. İranda sanat tarihi üzerine üniversite okudum. Çalıştığım yerde LGBTİ+ kimliğim deşifre olmuştu. Cinsel kimliğimin deşifre olması ile can güvenliğim kalmamıştı. Çalıştığım yerin şefi LGBTİ kimliğimi ve HIV pozitif olduğumu öğrenince beni tehdit etmeye başladı. Teşhir olmak korkusuyla her şeyimi bırakıp buraya kaçmak zorunda kaldım.

Önce Ankara'ya, BM'ye üçüncü ülkeye yerleştirilme talebinde bulundum. Başvuru sebebi olarak LGBTİ+ kimliğim olduğunu belirttim. Başvuruda aynı zamanda HIV pozitif olduğumu da söyledim. Şu anda Türkiye'de mülteciler için belirlenen bir uydu kentte yaşamımı devam ettirmeye çalışıyorum. Türkiye'ye yaklaşık olarak on beş ay önce geldim.

Türkiye'ye daha öncesinde de turist olarak gelmiştim. Turist olarak geldiğim zamanlardan daha farklı olarak görmüyorum burayı. Sadece, daha öncesinde gezmeye geldiğim bir yere bu defa mülteci olarak gelmek garip bir şey. Biliyorum ki dünyanın neresine giderseniz gidin mülteci olarak mutlaka bazı problemler yaşıyorsunuz, ama sonunda o kültürle yaşamayı öğreniyorsunuz. Burada da barınma, sağlık hakkına erişim ve belki de en önemlisi dil problemi yaşadım, yaşıyorum. Burada yaşadığım problemlere rağmen alıştım diyebilirim. Hatta Türkiye'yi sevdim bile diyebilirim.

Buraya ilk geldiğimde, BM üçüncü ülke yerleştirilme talebimde Amerika'ya gitmek istediğimi belirtmiştim. Fakat Trump'ın başkan seçilmesi ile fikirlerim tamamen değişti. İlk etapta Türkiye'de kalmak istemiyordum ama gelinen süreçte burada kalabilme ihtimalini bile düşünüyorum. Hatta bu bana eskisi kadar kötü gelmiyor.

Sorun şu ki; Türkiye'de devlet kurumları dâhil, mülteci olduğunı anladıkları zaman ayrımcılığa maruz kalmaya başlıyorsun. En basitinden emlakçılarda bile ırkçılık söz konusu. Yabancı olduğunı anladığı an ya ev yok diyor, ya da kira ücretini arttırıyorlar. Şu an oturduğum evin giriş katında bir emlakçı var ve bize: "Siz İran travestilerisiniz, size ev yok." demişti. Gariptir ki onun üst katındaki evde, kirada oturuyorum şu an. Oturduğum eve bin TL kira ödüyorum. Böyle küçük bir şehirde, bu kadar kötü bir ev için bu fiyat çok fazla; ama mülteci olunca fiyatlar böyle maalesef, ve barınma için bu fiyatı ödemek zorundayım.

Burada güzel şeyler yaşamıyor da değilim. Şu an yaşadığım evime iki haftadır taşındım ve eski oturduğum evdeki komşularım, ben giderken iyi yolculuklar dilemeye gelmişti. Hatta birçoğu gitmemi hiç istemedi ve ben çok mutlu olmuştum bu şekilde uğurlamalarına. Hâlâ eski komşularımı gördüğümde selamlaşip konuşuyoruz.

HIV ile enfekte olmama gelecek olursak. Üç buçuk yıldır HIV pozitif olduğumu biliyorum ve iki buçuk yıldır ilaç kullanıyorum. Viral yükü sayım yaklaşık iki yıldır tespit edilemeyecek düzeyde. 2008-2009 yıllarında yurt dışında yaşıyordum ve hiç test yaptırmamıştım. Bir arkadaşım vardı ve kendisinin HIV ile yaşadığını, kanser olduktan sonra şans eseri öğrenmişti. Arkadaşım kanserden dolayı yaklaşık altı ay sonra vefat etti. Kanser olması ve ölmesinin HIV ile alakası olmadığını bizler biliyorduk.

Bu olaydan sonra herkes çok korktu ve birçoğumuz test yaptırдық, ben de test yaptırdım. Test sonucum negatif çıktı.

Üç buçuk yıl önce İran'da ciddi ve şiddetli şekilde vücudumda yaralar çıktı ve bu yaralar kaşınıyordu. Çok korktuğum için yeni

bir test yaptırdım, sonucu alacağım gün çok stresli şekilde gittim. Maalesef İranda bu pozisyonda çalışan kişilerin, HIV pozitif birisi ile nasıl konuşmaları gerektiği ile ilgili hiç bir bilgileri yok, çok cahiller. Sonuçlara bakan hemşire benim kâğıdımı aldı ve baktı. Pozitif olduğumu görünce bana hiçbir şey demeden kâğıdı kapatıp arkadaşı ile konuşmaya gitti. O an korkum ve stresim inanılmaz derecede arttı, sürekli sonuç nedir diye sormama rağmen size arkadaşım söyleyecek diyordu. Beni başka bir yere aktardılar ve beş dakika da orada bekledim. Oradakiler de sürekli kulaktan kulağa konuşuyorlardı. Sonrasında yanıma gelen doktor kâğıdı benim yüzüme fırlattı ve pozitif olduğumu söyledi. Doktora “Şimdi ne yapmam gerekiyor?” diye sorduğumda: “Biz bilmiyoruz, buradan git.” dedi. Israrla sordum “Ne yapmam gerekiyor? Nereye gitmem gerekiyor?” diye, onlar da “Biz de bilmiyoruz.” dediler.

Benim yerimde daha genç birisi olsaydı, onların bu tavrı yüzünden intihar edebilirdi. Ne yapacağımı bilemedim o an ve aklıma arkadaşım geldi. Yaşamak için çok fazla zamanımın kalmadığını düşündüm. Çok umutsuzdum ve yaşamdan soğudum. Sabah akşam ağlamaya başladım, çok korkuyordum. Teşhir olmaktan korktuğum için de sadece birkaç yakın arkadaşına söyleyebildim. Mesela açıldığım bir arkadaşım vardı. Onunla bu durumu konuştuktan sonra bir daha benle hiç konuşmadı. Hâlâ İran’ın bazı yerlerinde insanlar HIV ile yaşayan kişileri cüzzamlı gibi görüp korku ile kaçıyorlar. Bir arkadaşım vardı, benden yedi-sekiz ay önce pozitif olduğunu öğrenmişti. İlk onu aradım, o beni Tahran’da HIV ile ilgilenen bir yere götürdü. Orda parmağımdan kan alıp test yaptırdık ve yeniden pozitif çıktım. Sonrasında doğrulama testi (*Western Blot* testi) yaptırdım. O testin sonucu iki-üç hafta içerisinde geliyor, o testimin sonucu da pozitif gelince direkt ilaç kullanmaya başladım.

Şimdi düşünüyorum da o arkadaşım olmasaydı nereye gider, ne yapardım hiç bilmiyorum. Arkadaşımın götürdüğü merkezde kadın bir doktor vardı. Çok saygılı ve çok bilgili bir doktordu. Sanıyorum enfeksiyon doktoruydu ve o bana her şeyi açıkladı. Onun gibi bir doktora denk gelmem benim için çok iyi bir şanstı. Hatta bana “Ailene söylemene bile gerek yok.” dedi. “Hayatındaki bir şeylerde

değişiklik yapmana gerek yok.” dedi. Daha sonra bir doktor ile tanıştım, ismi Mino Mohraz’dı. Mohraz’a İran’da HIV’in annesi derler çünkü bu konuda çok bilgili bir uzman. Yaklaşık yirmi beş yıldır bu konu üzerinde çalışıyor. İran’daki HIV üzerine açılan ilk araştırma merkezinin başkanı aynı zamanda. Ben ve benim gibi binlerce insana çok yardımcı oldu. Doktora ilk gittiğimde sordum ona: “Yaşayacak kaç günüm kaldı?” diye. Doktor da biraz şaka ile karışık güldü: “Sen manyak mısın?” dedi. Sonrasında bana anlattı HIV’in sanıldığı gibi öldürmediğini, sadece değişen tek şeyin düzenli ilaç almam gerektiği olduğunu. İran’da yaşarken doktor muayenesi için ücret ödüyordum, ilaçlarımı ücretsiz alabiliyordum. Benim için en zoru HIV ile enfekte olduğumu öğrenince, insanların karşısındakine canavar gibi bakması. Bunu hayatımın çoğu yerinde deneyimledim maalesef. Oysa biliyorsunuz ki HIV pozitif olan birisinin düzenli ilaç kullanımıyla beraber HIV RNA sayısı tespit edilemez düzeye gelir. Bu durumda başka birine bulaştırma ihtimali yoktur aslında. Hayatımda yaptığım planlarda HIV durumumu her zaman göz önünde bulunduruyorum. Mesela Türkiye’ye gelmeden önce ilaçlarıma kolayca ulaşabilir miyim diye ayrıntılı araştırma yapmıştım. Bu nokta benim için önemli; çünkü İran’la Türkiye’nin farkı HIV ilaçlarını temin konusu. Burada ilaçlarını eczaneden alabiliyorsun ama İran’da eczane vermiyor ilaçlarını, merkezden alıyorsun ve sigortaya gerek yok ilaçlarını ücretsiz almak için. Bir de İran’da günde üç tane hap alıyordum ama Türkiye’de iki hap alıyorum.

Buradaki mülteci arkadaşlarım da Türkiyeli arkadaşlarım gibi düzenli test yaptırmaktan korkuyor. Umuyorum gün gelir bütün arkadaşlarım, bütün insanlar düzenli test yaptırır ve bu anlamsız korkularını yener. En kötüsü ise buradaki insanların çoğu zaman korunmasız ilişkiye giriyor olması. HIV sadece cinsel yolla bulaşan bir virüs değil ama cinsel yolla da bulaştığı unutulmamalı. Ayrıca kondom kullanmak sadece HIV virüsünden korumaz, birçok virüsten koruyabilir insanı.

İran’dan gelirken bir kaç ayrı yolu deneyerek yanıma fazladan ilaç almayı başardım. Çünkü buraya geldikten çok sonra ilaçlarıma

ulaşabildim. O süreçte, İrandan yanıma aldığım ilaçlarımı kullanmaya devam ettim. Burada istediğim zaman doktor ile konuşmakta sıkıntı yaşıyorum. Türkçe bilmiyorum ve her zaman çevirmen olmuyor yanımda. Bir de her seferinde başka bir çevirmene açılmak istemiyorum; çünkü güvenemiyorum herkese bu konuda. Türkiye’de her şey sadece Türkçe yazıyor ve buradaki doktorlar dâhil sadece Türkçe konuşuyor. Daha doğrusu, örneğin İngilizce bildikleri halde Türkçe konuşmak istemekte ısrar ediyorlar. Bu büyük bir sorun biz mülteciler için. Mesala bir arkadaşım ile bel ağrısı rahatsızlığım için hastaneye gittiğimde, doktor bana tercümanın yanında sen pozitifsin dedi. Aslında bunun gizli olması gerekiyordu ve doktorun tercümanın yanında bunu söylememesi gerekiyordu. Bu yüzden artık tercüman ile bir yere gitmek istemiyorum; çünkü güvenli gelmiyor bana. Sonra fark ettim ki doktor İngilizce de biliyor ve tercümana dedim ki sen dışarı çık lütfen, ben İngilizce devam edeceğim. Şunu anladım ki doktorlar İngilizce biliyor ama İngilizce konuşmak istemiyor.

Burada kontrol tahlillerimi yaptırdığımda, kan vermeye gittiğimde kimseye söylemiyorum, bu yüzden pek ayrımcılık yaşamıyorum. Ama mülteci olduğum için her zaman ayrımcılığa, ırkçılığa maruz kalabiliyorum. Ve biliyorum ki mesela, bir diş hekiminden hizmet almak istesem direkt İzmir’e gönderiyorlar. Çünkü HIV pozitif olan başka bir mülteci arkadaşıma bunu yaptılar. Türkiye’de mülteci olmak, hele ki bir mülteci, HIV pozitif, LGBTİ olmak çok çok zor.

Pozitif Bir Babayım

Merhaba. Adım Meçasu. 2000’li yıllarda çalışmak için gittiğim, şeriat ile yönetilen bir ülkede, 2003 yılında pozitif olduğumu öğrendim. Bir gün işyerimde rahatsızlanarak hastaneye gittim. Ağır bir enfeksiyon geçirdiğim söylendi ve üç ay tedavi gördüm, bir sonuç alınmadı. Gözümdeki enfeksiyon gün geçtikçe gözümün kapanmasına neden oluyordu. Bu sırada doktorlar iyiye gittiğimi söylüyorlardı. Son noktada, sol gözümde %80-85 görme kaybının yaşanması üzerine bu kez ülkedeki bir Amerikan Hastanesine gittim. Burada yapılan tetkikler sonucunda HIV olduğum söylendi; fakat bilmiyordum HIV ne demek. Hastanede evraklarıma ve pasaportuma el konularak durumumun yetkili mercilere bildirileceği söylendi. Burada pozitif olduğum öğrenilmemeliydi, öğrenilirse başıma çok kötü şeyler gelebilirdi. Bu nedenle bir tanıdığımın vasıtasıyla evraklarımı toparlayıp on beş gün içerisinde İstanbul’a döndüm. İstanbul’a dönmek üzere orada geçirdiğim günlerde HIV ne demek öğrenmiştim, on beş gün boyunca hiç uyumadım, ta ki İstanbul’a varana dek. Uyuyamıyordum çünkü uyuyunca tekrar uyanamayacağımı düşünüyordum.

İstanbul’a geldiğimde ilk iş olarak bir doktor tanıdığıma durumumu anlattım. Doktor ilk önce uyumam için bana ilaç verdi. Bu arada İstanbul’a geldiğimde sol gözüm görme yetisini tamamıyla kaybetmişti. Sağlık güvencem olmadığı için doktor süreci çok yavaş

ilerliyordtu. Ve ilaçları kendi cebimden alıyordum, çok pahalıydı. Doktor arkadaşımla ilkin enfeksiyon doktorunun yanına gittik, sonrasında göz doktorunun yanına gittim. İki doktor kombinasyon ilaçlar verdi. Her gün avuç avuç ilaç içiyordum. Bu ilaçların yan etkileri de çok fazlaydı: bulantı, kusma, eklem ağrıları. Bu süreç u ay devam etti. Bu u ay zarfında çoğu kez ilaçları bırakmayı bile düşündüm. Doktorum “Bu ilaçları ya kullanacaksın ya kullanacaksın başka aren yok.” dedi. Gözümdeki enfeksiyon geçti ama bu süreçte sol gözümü kaybettim.

Doktor süreciyle beraber aileme pozitif olduğumu söyledim. Ailem maddi manevi destek oldu. İlk başlarda ailemden başka hiç kimseye söyleyemiyordum çünkü bu konuda toplum önyargılı. İstanbul’a ara ara gelip gidişimde *Pozitif Yaşam Derneği*’ne uğruyordum. Orada edindiğim bilgileri ailemle paylaşıyordum, aynı tuvaleti, aynı havluyu kullanmak ile bu virüsün bulaşmayacağını anlatıyordum.

Sağlık gvencemi sağladıktan sonra yine sorunlar bitmiyordu çünkü ilaçlarımı alabilmek için bir şehirden başka bir şehre gitmem gerekiyordu. Sadece araştırma hastanelerinde bu hizmeti alabiliyordum. İlalarıma ulaşmam iki-üç günümü alıyordu. İlaçlarımı teminde zorlandığım bu dönemde eczacıya derdimi anlattım. Beni Sağlık İl Müdürlüğüne yönlendirdi, orada bu sorunumu dile getirdim.

Hastaneye ilk gittiğim zamanlar çok fazla hak ihlaline ve dışlanmaya maruz kalıyordum. Mesela röntgen ektireceğim, orada çalışan sağlık çalışanları söylenmeye başlıyordu: “Dışardan alıp geldiğin bu hastalığı bize bulaştıracaksın.” diyorlardı. Gz muayenesine gittiğimde nereye dokunsam, temas etsem kızıyorlardı, orayı hemen temizliyorlardı. Hastanede ayakta bekliyordum. Hangi şehir olduğu ya da özel hastane - devlet hastanesi fark etmez çoğu yerde bu tür dışlanmaya maruz kaldım. Doktora gittiğimde form dolduruyordum, formda yer alan “Bir hastalığınız var mı?” kısmına HIV pozitif olduğumu yazıyordum. Her seferinde orada HIV ibaresini okuyan doktor “Hemen geliyorum” diyerek odadan çıkıyordu. Her seferinde aynı sözlerle karşılaşıyordum: “Elimizde

yeterli malzeme olmadığı için sizi muayene edemeyeceğiz.” deniliyordu. Doktorlara bu forma taşıdığım enfeksiyonu yazmasam bundan haberdar olamayacaklarını söylüyordum. Çok duyarlı olduğum için teşekkür ederek beni muayene etmeden yolluyorlardı. Kan vermeye gittiğimde eldivensiz çalışan hemşireleri bulaşıcı bir virüs taşıdığım yönünde uyarıyordum. Bir doktor akrabam sağlık çalışanlarına bu durumu söylemem gerektiğini, bunun bir insanlık görevi olduğunu belirtiyordu.

Karşılaştığım bu zorluklar hayat ile aramdaki bağı güçlendirdi. Sağlığımın değerini anladım ve bunun için mücadeleye başlamıştım. Mücadelemin sonucunda pozitifim, evliyim ve bir çocuk babasıyım.

Sekiz yıldır evliyim, nişanlılık dönemimde eşime pozitif olduğumu söyledim. Onu kandıramazdım, onun fikrine saygı göstermek zorundaydım. O dönem eşim okuyordu, okulu bıraktı, ardından sözlendik. Bu evrede eşime pozitif olduğumu söyleyip söylememeyi çok düşündüm. Bir gün söylemeye karar verdim. Oturduk. “Sana bir şey söyleyeceğim ama cevabın olumlu ya da olumsuz, ne olursa olsun bu söylediğim şey aramızda sır olarak kalmalı.” dedim. Çekine çekine meramımı anlattım. Eşim bu durumun aramızda bir engel oluşturmayacağını, bunun herkesin başına gelebileceğini söyledi. Bu durumun sevgimize engel olamayacağını belirtti, çok sevindim. Sonrasında durumumla ilgili riskleri anlattım, belki çocuğumuzun olamayacağını söyledim ve iyi düşünüp bir karara varmasını istedim. Eşim kararında netti. Ama ailesinin bilmesini istemiyordum ve hâlâ da bilmiyorlar.

Evlendikten altı ay sonra yurt dışına çıktım. Orada kazandığım parayla İstanbul’a gelerek tüp bebek tedavisine başladık. Bu işlemin sonucu olumlu olduğu gibi olumsuz da olabiliyor. Biz de olumsuz bir sonuçla karşılaştık. Maddi olarak bunu tekrar deneyebilmemiz için yeniden yurt dışına çıkarak para biriktirdim. Bu kez başka bir şehirdeki tüp bebek merkezine gittik. Durumumu anlatıp, kendimin pozitif eşimin ise negatif olduğunu söyledim. İşlemler öncesinde eşim küçük bir operasyon geçirdi. Şimdi yirmi bir aylık bir

prensesimiz var. Hiçbir sağlık sorunu yok, üç-altı aylık periyotlarda rutin kontrollere gidiyoruz. Artık eşlerin ikisi de pozitif olsa dahi bebek negatif olarak dünyaya gelebiliyor.

Belki de enfekte olmasaydım hayat ile bu kadar mücadele etmez, bu kadar şeyin üstesinden gelemezdim. Eşim evlenmeden önce okulunu bırakmıştı. Evlendikten sonra tekrar başladı; ama bu kez de maddi imkansızlıklar nedeniyle okulunu bırakmak zorunda kaldı. Enfekte olduktan sonraki dönemde sosyal hayatım ve hayata bakış açım çok değişti. Şimdi yapmamız gereken, prensesimiz için iyi bir gelecek inşa etmek. HIV ile yaşayan bir birey olarak şunları söyleyebilirim: Eskiye nazaran pozitifler için hastane süreçleri daha rahat geçilebilecek aşamalar, sağlık çalışanlarında virüse karşı önyargı azaldı, medyada da kullanılan kötü dil öncelere nazaran iyileşiyor diyebiliriz. Tabii ki bu fobinin yenilmesinde HIV çalışan derneklerin büyük payı var. Sürekli söylenen şeyleri ben de bir defa tekrarlamak istiyorum: HIV virüsü tokalaşmakla, aynı masada yemek yemekle ve sayılabilecek bir sürü örnekle bulaşmaz. HIV pozitif kişilerden korkmaya gerek yok. Çalışabiliyorlar, evlenebiliyorlar, eğitimlerine devam edebiliyorlar, çocuk sahibi olabiliyorlar. Tanı sürecimde ben bir gözümü kaybettim ama HIV pozitif olduğum için değil hastanede gereken müdahale uygulanmadığından dolayı. Bir gözümü kaybetmemde de bir sıkıntı yok, çalışıyorum. Hatta çalışmak için yurtdışına çıkıyorum, hayatıma devam ediyorum. Bir kızım var.

Arkadaşlarım pozitif olduğumu bilmiyorlar, bilmelerine gerek de yok. Bazen arkadaşlarımla konuşurken HIV pozitif konusu açılıyor. Tabii ki onlar HIV pozitif ile AIDS aynı şey sandıkları için, HIV pozitif değil de AIDS kelimesini kullanıyorlar. Bu konuşmalar arasında onlara geçen gün bir dergide HIV ile ilgili bir makale okuduğumu, HIV pozitif ile AIDS'in farklı şeyler olduğunu, nasıl bulaşıp bulaşmayacağını anlatıyorum. Bunu kendi üzerimden anlatmak zor; ama bu tür örneklerle insanların ön yargılarının kırıldığını görüyorum. Tabii ki herkes bunları nereden bildiğimi merak ediyor. Sağlıkla ilgili konularda hassas olduğumu ve bunları araştırdığımı, onların da böyle konularda araştırma yapabileceklerini söylüyorum. Bu arada HIV'in yanı sıra bütün sağlık sorunlarına karşı kendimi çok duyarlı hissediyorum.

Meçasu'nun Eşi: O zamanlar eşim HIV pozitif ile enfekte olduğunu söylediğinde, bahsedilen şeyin ne olduğunu bilmediğim için biraz tedirgin oldum. HIV'in nasıl bir virüs olduğunu öğrenince bunun sevgimize engel olamayacağını söyledim. Hayatta sevgi ve mücadele ile her şeyin üstesinden geliniyor. Tavsiyem: Pozitif olmak bu hayatta hiçbir şeye engel değil. Bakın eşim pozitif, evliyiz, negatif bir çocuğumuz var.

Tablo “İncir Reçeli” Filmindeki Gibi Kötü Değil

Adım Rüzgar. 2015 Eylül ayında HIV ile enfekte olduğumu öğrendim. Eski partnerimin bir rahatsızlığı sonucu ameliyat olması gerekti. Hastaneye yatırıldı, ameliyat öncesi bir dizi test yapılması gerekiyormuş. Testlerin sonucunda, eski partnerim pozitif çıkması dolayısıyla bu durumu benimle paylaştı. Kendisinin pozitif olduğunu ve bizim de iki yıl kadar beraber olduğumuz için benim de test yaptırmam gerektiğini söyledi. Bu nedenle ben de test yaptırmam gerekliliği duydum. O zamana kadar hiç test yaptırmamıştım. Bu olayların sonrasında pozitif olduğumu öğrendim.

Sonuçları alınca çok kötü hissettim. İnsan başına gelmeyince çok da bilmiyor bazı şeyleri. O zamana kadar HIV’in bir hastalık olmadığını, ilaç kullanıldığında tedavisinin mümkün olduğunu, enfeksiyonla baş etmeye ilişkin yeni gelişmelerin varlığını, Dünya Sağlık Örgütünün HIV’i ölümcül olma kategorisinden çıkararak kronik bir durum olarak tanımladığını biliyordum. Ama yine de üzülüyor insan ister istemez, bir şok evresi yaşıyor. Çünkü HIV pozitif olma durumundan ziyade HIV’in toplumda yansması kötü. Virüs, hayat kadını “hastalığı” olarak damgalanmış ama sonuç itibariyle bir enfekte olma durumu.

Partnerim söyledikten sonra gidip test yaptırdım. Normalde laboratuvarдан alınıyormuş sonuçlar, tabi bu negatifse.

Sonucun pozitifse sana orada bir şey söylenmiyor, doktora yönlendiriliyormuşsun. Nitekim bana da doktorumla görüşmem gerektiği söylendi. Doktora gittim, pozitif olduğumu söyledi. Doktor iyi ve anlayışlı bir kadındı. Duyduğumda ilkin bir tepki veremedim, donup kaldım. Ölmeyeceğimi ve düzenli kontrollerimi yaptırdığım zaman beni yataklara düşürmeyecek viral bir durum olduğuna biliyordum.

Önyargılar ve toplumun HIV'e bakış açısı nedeniyle ilk aklıma gelen şey: "Pozitif olduğumu hiç kimse bilmemeli" oldu. Nasıl tedavi olurum fikri yerine aklımda beliren ilk şey, toplumun benim pozitif bir birey olduğumu öğrenmemesiydi. Sonrasında tedavi sürecim başladı. Doktorum üniversite hastanesine sevk etti, o günden beridir kontrol sürecim de devam ediyor. Şimdi ailem durumumu biliyor, ilk ablamla paylaştım. Cinsel yönelimimi de ilk ablamla paylaşmıştım. Annemle ise paylaşmak zorunda kaldım. Teşhisin ilk dönemlerinde çok fazla ilaç kullanıyordum. Günlük yedi-sekiz tane ilaç içiyordum ve ilaçları saklamak kolay değildi. Doğal olarak bu ilaçları görüyorlardı. Bir gün onlarla bunu paylaştım ama şu şekilde söyledim: "Uzun zamandır HIV ile enfekteyim, on yıldır böyle yaşıyorum ve bu virüs bana hastaneden geçmiş." Eski partnerimi tanıdıkları için, olayı bildikleri takdirde ona tepki gösterebileceklerini düşündüm. Sonuç olarak onu da suçlayamam, durumunu bilseydi korunurdu ve kendisi de bu şekilde öğrenmezdi. Onu korumak için hastaneden bulaştığımı söyledim.

Ailemden en son ağabeyim öğrendi, ama ağabeyime ben söylemedim. Annem sağlığımdan dolayı endişelendiği için, onun da bu durumu bilmesi gerektiğini düşünmüş ve durumuma ilişkin bir araştırma yapması için ağabeyime söylemiş. Ağabeyim, benim yıllar önce bir dönem Bodrum'da İngiliz sevgilimle yaşadığımı biliyordu, bana ondan bulaştığımı düşündüğünü söyledi. Biraz tepki gösterdi: "Evde çocuk var, bardağına, kaşığına dikkat ediyor musun?" dedi. Aslında ağabeyime baktığında cahil bir insan değil, ama "Acaba geçer mi?" diye düşündü. Zaman ilerledikçe o da araştırdı, kafasındaki sorulara cevaplar buldu.

Diğer yandan yakın çevrem sağlık durumuma ilişkin bu bilgiyi biliyor, onlarla paylaştım. Yakın bir gey arkadaşım bu bilgiyi paylaştığımda kalktı masadan, sana sarılacağımdı dedi. Kalktı, sarıldık orada bana bir şey söylemedi. Aradan birkaç ay geçti ve yeniden görüştük. "Seninle bir şey paylaşmak istiyorum" dedi, kendisinin de pozitif olduğunu söyledi. Önce bana şaka yaptığını düşündüm, sonra cüzdanından çıkarıp ilacını gösterince inandım.

Aile konusunda her zaman şanslı olduğumu düşünüyorum. Eşcinsel olduğumu annem Bodrum'da, sevgilim ile yaşarken oraya gelmişti, orada öğrendi. "Ne yaparsan yap, sen nasıl mutluyun ben seni o şekilde kabul ediyorum." dedi.

Üç ayda bir hastaneye gidiyorum. Bu biraz canımı sıkıyor, çalışan insan olunca iş yerinden izin alma konusunda ya da insanların merakı konusunda sıkıntılar yaşanabiliyor. "Neden bu kadar çok hastaneye gidiyor? Neden kontrol oluyor?" diye soruyorlar. Mecburen, benim kan değerlerim biraz düşük, onlara baktırıyorum gibi yalanlar söylüyorum. Çünkü nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum. İlişki konusunda biraz kendimi çektim, söylemeden yapamıyorum, söyleyince de nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum. Şu an negatifim, kanımda HIV saptanamayacak düzeyde. Zaten ilaçlarını düzenli kullananların geneli bu durumda oluyor. Enfekte olmadan önceki dönem ile şimdi hayatımdaki tek farklılık sanırım çok fazla alkol almamak.

Bir arkadaşım pozitif biriyle korunmasız ilişki yaşamasına rağmen test yaptırmamakta direniyordu. Sürekli onu test yaptırmaması gerektiği konusunda uyarıyordum, ilerleyen zamanlarda bir sağlık sorunu dolayısıyla enfekte olduğunu öğrendi. Pozitif olmak hiçbir şeye engel değil. Şu an bu arkadaşım evlendi.

Maalesef HIV pozitiflere karşı toplumda yaratılan negatif algıya, sağlık hizmeti aldığımız kurumlarda da zaman zaman maruz kalıyoruz. Bir memleket ziyaretimde hastaneye gittim. Kan vereceğim zaman hemşire hiç elini uzatmadan "Şuraya bırak." dedi. Dokunmak istemediğini hissettim. "Merak etmeyin tüpe dokununca

da bulaşmıyor.” dedim. Yanıt vermedi, sanırım söyleyecek bir şey bulamadı. Az önce evlendi diye bahsettiğim arkadaşım sağlık hizmeti alırken ve çalışma alanında hak ihlallerine maruz kaldı. Bunları sizinle paylaşıyorum çünkü arkadaşım da bizlere karşı oluşturulan önyargıların, izolasyonun teşhir edilmesini istiyor. Arkadaşımın ameliyat olması gerekiyordu ve doktoruna pozitif olduğunu söyledi. Doktor, bu ameliyatı yapamayacağını, ekibini ve kendisini riske atamayacağını belirtti. Trafik kazası sonucu gelen birinin pozitif olup olmadığını bilmediklerini, anında müdahale edildiğini, bu müdahale yapılırken sağlık ekibinin kendini korumakla yükümlü olduğunu, şimdi de bu yükümlülüğü yerine getirmeleri gerektiğini hatırlattık. Fakat aldığımız cevap “Şu an bu durumdan haberdarım.” oldu. Yine aynı arkadaşım işyerinde pozitif olduğu öğrenilince, bulunduğu pozisyondan daha geri bir pozisyona alınmak istendi, arkadaşım bunu kabul etmeyerek istifa etti.

Ben ilaçlarımı yaşadığım şehirdeki eczaneden almıyorum. İlaçlarımı İstanbul’dan bir eczaneden getiriyorum. Bunun nedeni, yaşadığım yerdeki bir eczanenin pozitif olduğumu bilmesini istemiyorum. Fakat ben yaşadığım yerdeki eczaneden başka bir reçeteli ilaç alışımında, kullanılan *Medula* sistemi eczacıya geçmiş, reçetelerimi de görebilmesini sağlıyor. Eczacı ya da orada bana ilaç temin eden kişi çok kolay bir şekilde benim pozitif olduğumu öğreniyor.

İnsanlara tavsiyem kendilerine hayatın her alanında dikkat etsinler. İnsanın hayat boyu ilaç kullanacak olması çok da eğlenceli bir şey değil. Ama hayatlarında bu durum ile karşı karşıya kalırlarsa korkmasınlar, çekinmesinler, utanmasınlar. Benim önerim birlikte oldukları insanlara bu durumu söylesinler. Tablo *İncir Reçeli* filmindeki gibi kötü değil. İnsanlar tedaviyi reddetmedikleri sürece sıkıntı yok. Algılarda iyileşme olduğunu düşünüyorum. Bundan on yıl evvel biri bana HIV pozitifim seninle birlikte olmak istiyorum deseydi, büyük ihtimalle onunla birlikte olmazdım. Pozitifleri hayattan dışlamasınlar, bu beraber yemek yemekle, tokalaşmayla ya da aynı tuvaleti kullanmakla geçen bir enfeksiyon çeşidi değil. Hepimizin bildiği gibi İnsanlar HIV ile korkutulmak yerine artık virüsler hakkında bilgilendirilmeli.

İranlı HIV Pozitif Bir Trans Olmak

Merhaba. Adım Victoria Gandhi. Türkiye’de mülteci olarak yaşayan İranlı bir trans kadınıyım. HIV ile enfekte olma durumumdan önce, İran’da LGBTİ kimliklerinden herhangi birine sahipseniz başınıza neler gelebileceğini paylaşmak istiyorum.

İran’da dönüşüm sürecimi tamamladıktan sonra sevgilimle beraber yaşıyorduk. Bir gün Valias Caddesinde ilerlerken yanımda bir araba durdu ve içerisinden şeriat polisleri indi. Beni arabaya bindirmek istediler, direndim. Kadın şeriat polisi bana bir tokat attı, beni zorla arabaya bindirdiler. O gün beni gözaltına alma nedenleri saçlarımın boyalı olması ve giyim kuşamımdı. İran’da çok sayıda insan bu nedenle gözaltına alınıyor. Karakolda memurlarımızı darp etmişsin denilerek üç ay hapse mahkum edildim. Üç ayın sonunda birlikte yaşadığım kişi ve beni mahkemeye sevk ettiler, ikimiz de tutuklandık. Hapishanede çok ağır işlerde çalıştırılıyorduk. Bana çamaşır işini vermişlerdi. Kışın bahçede soğuk suyla çamaşırları yıkıyordum. Bir süre sonra rahatsızlandığım için gözetim altına alındım. Doktorumuz illegal şekilde kadınlara kürtaj yaptığı için hapse atılan bir kadındı. Şikayetim soğuk algınlığıydı; fakat vücudumda kan eksikliği olduğu söylenerek kan transfüzyonunda bulunuldu. Bu yaşananlardan birkaç ay sonra vücudumda büyük, sivilceye benzer şeyler çıkmaya başladı. Kan tahlilleri yaptılar, tahlillerin sonucunda alerjik bir durum olabileceğini söylediler. Dokuz ay hapishanede bu şekilde geçti.

Tahliye olduktan sonra Roya isminde bir arkadaşımın evinde kalmaya başladım, fakat cildimdeki rahatsızlık hâlâ devam ediyordu. Cildim için sabunlar, kremler denedik ama bir sonuç alamadık. Cildim daha kötü bir hal almaya başlamış, sivilceler iltihaplanarak enfeksiyona dönüşmüştü. Cildiye doktoru alerjik bir durum olabileceğini söyledi, artık enfeksiyon bütün vücuduma yayılmıştı. Meryem adındaki bir arkadaşım beni enfeksiyon doktoruna götürdü, orada da vücudumun sıcaklara reaksiyon gösterdiği belirtilerek yaz hassasiyeti isminde bir tanı konuldu. Artık geceleri uyuyamıyordum, bütün vücuduma iğneye benzer bir şeyler batıyordu. Aynı hastaneye tekrar gittik; fakat yine bir sonuç alamadık.

Son olarak, özel bir laboratuvar da yapılan testler sonucunda pozitif olduğumu öğrenince kendimi bir arabanın altına atmak istedim. Doktor, bu hayatta herkesin özel bir hastalığı olabileceğini, benim de özel bir durumum olduğunu söyledi. Ben, doktora kanser olup olmadığını soruyordum. Çok iyi bir doktordu, pozitif olduğumu söyledi. Ve şeker hastalığı gibi kendime dikkat ettiğimde sorun yaşamayacağımı söylerken, bir yandan da bana sarılarak moral veriyordu. Odada sadece doktor ve ben vardık. Arkadaşım kapıda bekliyordu. Doktorla konuşmamız bitince hızlıca dışarı fırladım, arkadaşım “Ne oldu, ne yapıyorsun” diye arkamdan seslendi. Ona dönüp, “Ben AIDS'im.” dedim. O an herkesten nefret ediyor, kendimi öldürmeyi düşünüyordum. Sakinleşip eve dönünce intihar etmenin hiçbir faydası olmadığını farkına vardım.

HIV'in bana cinsel birliktelik yoluyla bulaşmış olması imkansızdı. Çünkü uzun süreli, tek eşli bir ilişkim vardı. Hapishane döneminde, kan eksikliği teşhisi sonucu bana verilen kandan bulaştı. Daha evvelde İran cezaevlerinde buna benzer olayların olduğunu duymuştum. İran devleti halkına düşman, suçsuz yere cezaevine konuyorsun ve hapishanede gördüğün tedavi sonucu pozitif oluyorsun. İranda cezaevine girmişsen ya sende kalıcı bir hasar olur ya da oradan ölü çıkar. Son zamanlarda İran cezaevlerinden gelen intihar haberlerinde artış yaşanmakta. Aslında orada kimse intihar etmiyor, insanlar öldürülüyor.

Cezaevinde yaşadığım bu durumla ilgili şikayette bulundum, itirazıma ilişkin bir sonuç çıkmadığı gibi on iki yaşımdan beri ayrı yaşadığım aileme söylenmekle tehdit edildim. Hastane sürecim başladı; belirli periyotlarda hastaneye giderek tahlillerimi yaptırıyordum. Orada da Türkiye’de olduğu gibi ilaçlarımı ücretsiz alıyordum. İran’da altı ay boyunca kolumdan iğne yapıyorlardı ama burada böyle bir uygulama yok. Doktora gittiğimde bunu tercüman aracılığıyla ilettim, doktor şimdi buna gerek olmadığını ifade etti.

İran’da olduğu gibi burada da HIV pozitif olduğum için hastanede kimse bana kötü davranmıyor. Çevremdeki insanlara gelince, aynı şeyi söylemem çok da mümkün değil. Enfekte olduğum zaman, bunu etrafımdaki insanlarla paylaştığımda hiçbir şey eskisi gibi olmadı. İnsanlar vakit geçirmek için ya da beni özledikleri için aramadılar. Arama nedenleri ölüp ölmediğimi kontrol etmekte. Evinde kaldığım, beni doktora götüren arkadaşım bile böyle davrandı. Diğer taraftan devlet kurumlarında hak arama sürecim devam ediyordu. Hakkımı aramaya çalıştıkça İran’da yaşamım daha fazla risk altına girmeye başladı. İran’da yaşayamayacağımı, yaşatmayacaklarını tam olarak hissettiğimde trans arkadaşlarımdan maddi yardım istedim. Aralarında para toplayarak benim Türkiye’ye gelmemi sağladılar. İran’da ilaçlarımı alıp yaşamıma devam ediyordum ama polis beni aileme teslim etmesinden çok korkuyordum. Eğer beni aileme teslim ederlerse ailem beni öldürecekti. Benim ailem Arap kökenli bir aile ve asla beni kabul etmezlerdi.

Bu yüzden Türkiye’ye geldim. Türkiye’de kurumlarla gerçekleştirdiğim ilk görüşmemde pozitif olduğumu söyledim. Nasıl bir durumun içinde olduğumu daha iyi anlamaları açısından, oradakilere vücudumdaki sivilce lekelerini gösterdim. İran’dan ilaç getirip getirmediğimi sordular. Yanımda bir süre yetecek ilaç olduğunu belirttim. Görüşmemde Ankara civarında tanıdığım var mı diye sordular. Evet tanıdığım vardı ama kimse beni pozitif olduğum için kabul etmezdi. Beni İstanbul’a yerleştireceklerini söylediler. İstanbul’a geldim, bir konukevinde kalmaya başladım. Elbette oradakilere de durumuma ilişkin bir şey söylemedim. Çünkü önceki tecrübelerimden bunu biliyorum; söylersem herkes benden kaçacak.

ASAM'ın* yönlendirmesi doğrultusunda bir klinikte testlerim yenilendi, ilaçlarımı almaya başladım. Kaldığım konukevindeki bir kişi ya ilaçlarımı görmüştü ya da durumuma ilişkin bir yerden, bir şey duymuştu. Çünkü bir tartışma yaşadığımızda bunu bana söyledi. Türkiye'deki hastane sürecimde şimdiye kadar bir sorun ile karşılaşmadım. Şişli Etfal Hastanesinde takibim yapılıyor. Önce kan veriyorum, iki saat sonra da sonuçlarım çıkıyor. Sonrasında eczaneye gidip ilaçlarımı alıyorum. Fakat burada da güvende hissetmiyorum. Kanada'da yaşamak istiyorum. Bana Norveç ya da Hollanda'ya daha kolay gidebileceğim söylendi. Norveç ve Hollanda elbette İran ya da Türkiye'den daha güvenli ülkeler; ama bu ülkelerde de yabancılar için kurallar çok değişken. Buraları, İran, Türkiye hepimiz çok iyi biliyoruz. LGBTİ kimliklerden herhangi birine sahip olduğun anlaşıldıktan sonra insan yerine konulmuyorsun. Bu bakkaldan ekmek alırken de hastanede kan verirken de geçerli bir durum.

İran'da aileme teslim edilmekle tehdit ediliyordum. Ailemin beni öldürmemesi ve can güvenliğim için buraya geldim. İrandan çıkarken ilk düşündüğüm şey can güvenliği ve ilaçlarımı temin edebileceğim bir ülke oldu. Amerika'ya gitsem yedi ay ilaçlarım ücretsiz karşılanacak sonrasında ne olacak, ilaçlarımı nasıl temin edebileceğim? Türkiye'de pozitif bireylere destek veren Sivil Toplum Örgütlerinin olduğu, bu kurumlardan destek alabileceğim söylendi. Bu çok güzel bir şey, ama ben kendim gibi olan insanlarla iletişime geçtiğim zaman ne yazık ki kendimi daha kötü hissediyorum. ASAM' da pozitif bir arkadaşla tanıştım, onu dinledikten sonra üç gün uyku uyuyamadım. Pozitif biri bana kendimi hatırlatıyor ve kendimi hatırladıkça psikolojim bozuluyor. Pozitif tanısı alalı üç yıl oldu; ama hâlâ bunu kabul edebilmiş değilim. Zaman zaman bu durum beni köşeye sıkıştırıyor. Kırk yaşındayım. Hayata dair isteklerim var, bu noktada pozitif olan biri nelerden bahsettiğimi daha iyi anlar.

HIV bana cinsel birliktelik yoluyla bulaşmadı. Bana devlet tarafından enjekte edildi. Belki bu nedenle kabullenemiyorum, içime sindiremiyorum. Transseksüel olduğum için bu durum

*Mültecilerle ve sığınmacılarla çalışan bir sivil toplum örgütü.

başıma getirildi. Bu anlattıklarım belki sizler için afaki. Ama benim ülkemde hapishanede bırak insanlara virüs bulaştırmayı, insanlar dört duvar arasında öldürülüyor ve intihar etti deniliyor.

Hâlâ kendimi güvende hissetmediğim için kabul sürecine giremiyorum. Mesela şu camdan biri kolayca içeri girebilir ve beni öldürebilir. Güvende olduğumu hissetmediğim sürece gözlerim açık uyumak zorundayım. Elbette her insan gibi benim de hayatta yapmak istediğim şeyler var. Yapmak istediğim şeyler için tek gerekli olan şey güvenlik. Sanatçıların yanına gidip bir şeyler öğrenmek istiyorum, kağıt üzerinde bir şeyler yapabilirim. Bütün kimliklerimden önce ben insanım. Neden ben bir doktor ya da öğretmen olamayayım? Biz LGBTİ'ler olarak can güvenliğimiz olmadığından dolayı ülkemizi bırakıp çok uzaklara geldik. Geldiğimiz bu durakta da yine güvenliğimiz yok. Derdimiz değişmedi, aynı: can güvenliği. Varsın bir saatlik ya da bir günlük ömrüm olsun. Böyle bir ortamda güvensiz yaşamaktansa, güvende hissedeceğim bir yerde kısacık da olsa yaşamayı tercih ederim.

Çocuk da Yaparım Kariyer de

Merhaba. Adım Ahmet. Tahminlerime göre 2015 yılında enfekte oldum. Şu anki eşim o zaman sevgilimdi ve ayrı olduğumuz bir dönemdi. Bu dönemde biraz kendimi dağıtmıştım, o esnada korunmasız ilişkilere girdim. 2015 yılı diye tahmin ediyorum; çünkü onun öncesinde olma ihtimali yok. Öncesinde korunmasız ilişkiye girmediğim gibi, kan alıp da vermedim. Eğer ki bu havadan sudan geçmiyorsa ki havadan sudan geçmiyor.

Ben eşimle bir yıllık ayrılık sürecinden sonra barıştım. Ve evlenme kararı aldık. Evlilik işlemlerine başladığımızda 2016 Şubat'ının son haftasıydı. Evlilik için test yaptırдық. Testten bir hafta sonra İl Sağlık Müdürlüğünden arandım. Düzeltiyorum, önce testi yaptırdığım sağlık ocağından arandım. “Test sonucunuzla ilgili İl Sağlık Müdürlüğüne gitmeniz gerekiyor” dedi. “Hayırdır bir sıkıntı mı var?” dedim. O konuda gerçekten sağlık ocağı personelinin yürekten takdir ediyorum. Beni arayan hemşire sevecen bir ses tonuyla, aynen şöyle bir cümle kurdu: “Sizin kanınız galiba gitmemiş mi, bir eksiklik bir şey olmuş, o yüzden tekrardan vermeniz gerekiyor.” dedi. Tamam deyip, İl Sağlık Müdürlüğüne hemen gittim. Gittiğimde, orda hafif bir travma yaşadım. Daha girdiğim anda, oradaki sorumlu doktorun bakışından ters giden bir şey olduğunu anladım. Tekrardan kanımı alacağını söyledi ve kan alırken “Yakın zamanda tereddüt ettiğiniz bir ilişki yaşadınız mı?” dedi direkt. “Size sonucu söyleyeceğiz.” dedi. Ben

de dedim ki: “Sonuç, yani ne söyleyeceksiniz? Neyi araştırtıyorsunuz?” “Bunu şimdi söyleyemeyiz.” dedi. “Bakın. Karşınızda cahil cühela bir adam yok, gayet de mantıklı bir adamım, her şey olabilir, her şeye de hazırlıklıyım. Söyleyin bunu bileyim.” dedim. Otuz günden önce söyleyemeyeceklerini belirtti. Peki deyip, hemen eşimi aradım: “şu an İl Sağlık Müdürlüğündeyim. Verdiğimiz kanlarla ilgili, benim kanımda bir sorun olduğunu düşünüyorlar ve tekrardan kan aldılar. Ve sonucu bana otuz gün sonra söylenebilecekmiş.” dedim. Hemen iki ablamı aradım ve onlara da söyledim. Ve ablalarımın bir tanesi gerçekten çok cevvaldir. Direk İl Sağlık Müdürlüğüne girdi ve aynen şöyle demiş: “Bana bunu söylemediğiniz takdirde siz burayı kapatıp gidersiniz ama ben yine gitmem, sabaha geldiğinizde beni burada bulursunuz. Bana bu durumu açıklamak zorundasınız.” demiş.

Ablama tahlil sonucumu söylemişler. Aslında bu da bir yanlış, ama bir bakıma da ablamı çok iyi tanıyorum, o cevabı oradan almadan çıkmazdı. Biz direkt özel bir hastaneye gittik. Testin hemen doğrulanmasını istiyorduk ve test doğrulandı. Tabii hepimiz orada bir şoka girdik. Yani ne olursa olsun Pollyanna da olsanız böyle bir şey karşısında şok geçiriyorsunuz. Ondan sonra hastaneden çıktık, bir kafeye oturduk. Kafede otururken ben hiçbir şey olmamış gibi yemek söyledim. Yemekle aram çok iyidir, boğazıma çok düşkünümdür. Önce saçma sapan bir espri yaptım. Bu espriyi neden yaptığımı bilmiyorum, gerçekten çok kızıyorum şu anda. şöyle bir cümle kurdum: “Dur” dedim, “Ne kadar yaşayacağımı bilmiyorum. Bari yaşadığım süre boyunca habire yemek yiyeyim.” Eşim hafif gözleri dolarak esprili bir yaklaşımla şöyle dedi: “Tam incir reçeli olduk şimdi iyi mi.”

Ertesi gün başka bir özel hastaneye gittik. Bize bir doktor tavsiye ettiler. Gittiğimde, o özel hastanede bütün detaylı taramaları oldum. Bu tanı esnasında bakılabilecek her şeye bakıldı. Öncelikle, önemli olan bu esnada kopya sayısı. Benim kopya sayım çok düşük çıktı. Bunun bir avantaj olduğu söylendi. Ve daha sonrasında akran danışmanımın söylediği şey şu oldu: “Özel hastane ile bu yolda devam edemezsin. Sana bir iki tane devlet kurumu önerelim, onlara git.” Bana önerdikleri ilk hastaneye sonuçlarımla beraber gittim.

Sonuçlarımı doktor inceledi: “Normal şartlarda biz bu aşamada ilaç başlatmıyoruz.” dedi. Ama Dünya Sağlık Örgütü’nün yeni bir karar aldığını ve tanı alındığı andan itibaren artık ilaca başlandığını ifade etti. 2 Mart’ta tanı almıştım. Tanı aldıktan yaklaşık yirmi beş gün sonra ilaca başladım. Çok enteresan, tamamen psikolojik sanırım, ilacı içtiğim ilk gün virüsü yendiğimi düşündüm. Daha ilk dozu aldığımda “Benim için bitmiştir.” dedim. Ve bitti de. Çünkü ilacı çok araştırdım. İşte bu noktada konu ile ilgili söylediğim tek bir şey var: Yanlış bilgi insanları gerçekten müthiş bir hüsrana sürüklüyor. Mesela bu ilaçla ilgili ilk duyduğum şey şu olmuştu, çok büyük yan etkileri var: mide bulantısı, geceleri kabuslarla uyanma, halsizlik, iştahsızlık gibi. Ben bu yan etkilerin hiçbirleriyle karşılaşmadım. İlacı içtiğim ilk günden itibaren kendimi daha güvende, daha huzurlu, daha mutlu hissettim. İlacı kullanmaya başladıktan yirmi beş gün sonra doktor tekrardan kontrole çağırdığında, değerlerim ölçülemez duruma gelmişti ve negatiftim. Doktor: “Kopya sayın azdı; fakat bu kadar kısa bir sürede değerlerinin ölçülemez olması, yani negatif değere düşmen çok önemli bizim için.” demişti. Negatife düştükten yaklaşık bir ay sonra evlendim. Sonuç olarak hiçbir planımızda erteleme olmadı. Eşimin dediği tek şey şu oldu: “Sen bir gün bile yaşayacak olsan ki böyle bir şey yok, evet seninle evleneceğim ve bu şekilde hayatıma devam edeceğim.”

Bu durumumu bilen iki ablam, eşim ve müdürüm hariç kimse yok. Ablalarımın verdikleri tepki çok faydalı bir bilgi olmayacaktır, çünkü kardeşleriyim. Ne olursa olsun, burada kategorize etmiyorum yanlış anlaşılmasın. Ben bir cinayet bile işlemiş olsam ablalarım bana kol kanat geriyor olacaktı. Ve bu onların bakış açısını veya tepkilerini değiştirmez. Müdürüm çok güzel yaklaştı: “Ben bunun ne olduğunu biliyorum. Bunun zaten böyle demeye, içmeyle, tokalaşmayla, şununla bununla geçmediğini, kimi zaman cinsel temasla bulaşabileceğini ve ilaç tedavisi alan birinin korunmasız bir ilişkide bile bulaştırmadığını biliyorum.” dedi. Bu benim için müthiş bir şeydi. Ailem dışında ve statüsü HIV pozitif olmayan birinden bunları duymak beni çok mutlu etmişti.

Günümüz için konuştuğumuzda; HIV pozitif olma durumunu başkalarıyla paylaşmak kolay değil. Günümüz için evet korkutan bir tarafı var. Ama korkutan tarafı alacağım tepki asla değil. Beni şu korkutur: ben çok sonuç odaklı yaşayan bir adamım. Karşıdaki insanı ikna edemezsem bu bende çok büyük bir hayal kırıklığı yaratır. İkna edebileceğime inanırsam gönül rahatlığı ile bunu herkese söyleyebilirim.

Çocuk konusuna gelince; ilaçlarını düzenli kullanan ve negatif seviyede olan bir kişi normal yollarla da çocuk sahibi olabilir. Bunun hiçbir sakıncası yok. Çünkü zaten bulaştırma şansınız yok. Korunmasız bir şekilde eşinizle ilişkiye girip, normal yollarla çocuk sahibi olabiliyorsunuz. Ama biz aşılama yöntemini seçtik. Aslına bakarsanız, aşılamaya bugün gittiğinizde ufacık bir klinik de en lüks hastane de bunu yapıyor. Çünkü çok basit bir işlem. Bu şekilde aşılamamızı yaptırdık. İlk aşılamamız tutmadı, ama biz hiç pes etmedik. Dedik ki hemen bir ay sonra yeniden deneyeceğiz. Bir ayın sonunda tekrardan denediğimizde ikinci aşılama tuttu. Hamileyken, eşim dört ya da beş aylıkken, ne olur ne olmaz diye bir test yaptırdık, bir şey yoktu. Çocuğum doğdu. Çocuğum doğduktan on gün sonra ona da bir test yaptırdık, onda da hiçbir şey yoktu.

İnsanın gerçekten hayattan ne istediği çok önemli. Ben bu tanıyı aldıktan sonra şöyle bir şey yapabiliyordum. Eşime hiçbir şey söylemeyebilirdim. Zaten eşim evliliğe çok sıcak bakan bir tip değildi. Bir yolunu bulur evlilikten onu uzaklaştırır, bunu ablalarıma dahi söylemeden kendi başıma yaşar giderdim. Kimse de bilmezdi. İşte bu insanın ne istediğiyle alakalı bir şey. İnsanın etrafındakilere ne kadar güveniyor olduğu ve karşısındaki insanların ne kadar dirayetli olduğuyla alakalı bir şey. Ben bu noktada müthiş bir destek gördüm. Eşim diyebilirdi: “Kusura bakma seni çok seviyorum ama ben böyle bir şeyle yaşamayı kabul edemem.” Buna sonuna kadar saygı duymak zorundayım, diyecek hiçbir şeyim olmazdı. Ama o böyle bir şey yapmadı.

İyi ki de ben öyle bir yolu, korkup kaçmayı seçmemişim. Sadece bir kere aklımdan şöyle bir şey geçirdim: Acaba bu çocuk olayı riskli

olabilir mi? Sonra ne diyorsun ya sen dedim. İyi ki çocuk olayının da sonuna kadar peşine gitmişim. Şu an çocuğum üç aylık; sağlıklı. Çok mutlu, çok güzel bir hayat yaşıyorum. Hayatımdaki bu olayın müthiş artıları var. Bir kere her şeye inanılmaz pozitif açıdan bakabiliyorum. Yani hep bir olay karşısında söylediğim şey şu oluyor. Mesela olumsuz bir şey ile karşılaştım. Herhangi bir ortamı çok etkileyecek bir şey, ama beni etkilemiyor. Çünkü diyorum ki “Sen 2 Mart’ta tanıyı eline aldığında yıkılmadın, kaçmadın, kendine yemek söyledin. Bu mu seni yıkacak?” deyip karşılaştığım şeyle sonuna kadar mücadele ediyorum. Eğer ki bu beni yıkmadıysa, bu beni yıkmadıysa derken yıkıcı bir şey olmadığını üstüne basa basa söylüyorum.

Ama bilmediğiniz bir şey size sunulduğunda, bu evet size çok korkutucu geliyor. Ben, bunun şu an ne olduğunu bildiğim için böyleyim. Ama o an bilmiyordum. Normal şartlarda benim o an yıkılmam gerekirdi. Yani bana çok katkısı oldu. Hayatıma tek etkisi, her akşam saat sekizi yirmi geçe bir tane ilaç içiyorum. Bu arada, bu çok önemli; ilacın düzenli kullanılması lazım. Yani bugün yemekten sonra içtim, bugün yatarken içeyim, bugün öğlen içeyim. Hayır, böyle bir şey yok. Bu zaten normal antibiyotik için de geçerli. Telefonumda alarm kurulu, ilacımı almadan asla bakkala bile çıkmam. Bu bir paranoyaklık olabilir. Ama hep şu mantıkla hareket ederim: Bakkala çıktım, bir arkadaşımı gördüm, gel bir kahve içelim dedi, oturdum, kahve içtim sohbet uzadı. O yüzden bunu yanınızda çakmağınız gibi, sigara paketiniz gibi taşıyın. Benim hep yanımdadır.

Hastanede doktor sırası beklerken önümden geçen hastaları görüyorum. Önceden benim için bir şey ifade etmiyorlardı; benim için hastaydı hepsi. “Allah şifasını versin” diyordum. “Allah yardımcısı olsun” deyip arkamı dönüyordum. Ama dönüp kendime bakıyorum. Adam tekerlekli sandalyede kalbini elinde taşıyor. Düşünebiliyor musunuz? Kalbini elinde taşıyor adam. Ben iki yıldır üç aylık periyodlarla hastaneye gidiyorum, hiçbir ön yargıyla karşılaşmadım. Ama bu ileride karşılaşmayacağım anlamına gelmiyor.

Kendimle ilgili komik bir örnek vereyim. Öğrendiğim hafta metrobüse bindiğimde, hiçbir yere dokunmadım. Sebebi şuydu,

başka bir şey kaparım da üstüne bir de bu eklenmesin. Enfekte olmadan önce inanılmaz sosyal, eve barka sığmayan, o konser senin bu konser benim, o ev partisi benim, bu ev partisi senin gezen tozan bir adamdım. Enfekte olduktan sonra da aynı şekilde hayatımda hiçbir şey değişmedi. Mesela ben alkol kullanmayan bir adamım. Konuyu bilen bir arkadaşım, “Bundan dolayı mı?” dedi. Dedim “Alakası yok. Hiç alakası yok. Sadece sevmiyorum. Bünyem kaldırmıyor.”

Beslenme açısından eskiye göre daha dikkatliyim. Yancı hastalıklar diye bir tabir var. Benim bağışıklığım düşerse bu yancı hastalıklara yakalanma riskim daha yüksek. Bu nedir? Grip; Ya da adını sen koy. Bağışıklığımı daha güçlü tutmaya çalışıyorum. Takviye hiçbir şey yapmıyorum. Sadece düzenli besleniyorum. Stresi hayatımdan tamamen uzak tutuyorum. Beni strese sokan ve yanında kendimi iyi hissetmediğim hiçbir kimseyle ve ortamda bulunmuyorum. Bana faydası olan ve benim faydam olabilecek insanlarla görüşmek istiyorum. Başta bu konu olmak üzere. Hani önceden çok boş muhabbet içerisinde bulunuyordum. Sevgilisinden ayrılmış, sabaha kadar omzumda ağlayan kız arkadaşlarım, erkek arkadaşlarım oldu. Artık böyle bir ortamda bulunmuyorum. Çünkü senin sorunun maalesef ki dışarıdaki bir çok sorunla kıyasladığımız zaman sorun kategorisine dahi girmiyor. Onun haricinde kendime ve karşıdaki insana faydalı olabileceğim her türlü ortamda bulunuyorum. Sosyal anlamda hiçbir değişiklik yok. Dikkat ettiğim ekstra bir şey yok.

Kendimi kısıtlamak bir yana, tam tersi hayal bile edemeyeceğim güzellikte şeyler yaşadım. Evlilik, çocuk, işim, kariyerim. Hepsi katlaya katlaya güzelleşerek devam ediyor.

Her şeyden önce bunu bütün samimiyetimle söylüyorum, tanıyı aldığınızda o şoku bir yaşayın, anıra anıra ağlayın, bir eyvah deyin. Bunu o an yapmazsanız sonrasında çıkar mutlaka. Şöyle düşünün: Eşinizle, arkadaşınızla, işyerinizdeki müdürünüzle, çalışma arkadaşlarınızla yaşadığınız bir sorunu halının altına süpürürseniz bir gün o mutlaka gün yüzüne çıkar. Bu tanı süreci de böyle bir şey. Sezen Aksu ne de güzel söylemiş, “Zehir dışarı akmadan yürek

yıkanmaz.” Bu yüzden onu bir dışarı akıtacaksın, ondan sonra diyeceksin ki ben şimdi ne yapacağım.

Tavsiye edebileceğim en iyi hastane Bezmialem Vakıf Üniversitesi Hastanesi. Doktorları mükemmel insanlar. Sürekli gittiğim doktorum şu an doğum izninde olmasına rağmen bana telefonunu verdi, mail adresini verdi. “Başka doktora gitsen bile sonuçlarını benimle paylaşabilirsin.” dedi. Hani bir kere hayattan sizi soğutacak hiçbir şey yok. Ve bu tanıyı aldıktan sonra şöyle bir felsefem oluştu, çok klişe ama çok doğru: Bu tanıdan dolayı kimseye bir ömür biçilmiyor, ama her günü de son günümüz gibi yaşayalım. Bunun tek sebebi şu, o kadar güzel şeyler var ki ben tanıyı aldıktan sonra etrafımdaki birçok güzelliğe gözlerimi kapadığımı fark ettim, sonra açtım.

İlaçlar çok pahalı. Bir kutusu iki bin liraya yakın. Sosyal güvencesi olmayan bir insanın bu ilacı temin etme şansı yok. Aylık elli lira bile ödeyemeyecek insanlar var. Değil elli lira bir lira verip ekmek alamayacak insanlar var. Özel sağlık sigortası olan kişiler, eğer ki özel sağlık sigortası bu tanıyı aldığınızı duyarsa sözleşmeyi feshediyor. Diyor biz bunu karşılamayacağız. Diyelim ki kurumsal bir firmada çalışıyorsunuz ve çalıştığınız yer size özel sağlık sigortası yaptı. Bu özel sağlık sigortası yılda bir kere poliçe yeniliyor. Her yıl poliçeniz yenilenirken bağlı olduğunuz İl Sağlık Müdürlüğü SGK'dan sizinle ilgili bilgileri aktarıyor, sorgusuz sualsiz.

Ben bu konuda şanslıyım. On iki yıldır aynı yerde çalışıyorum ve benim özel sağlık sigortam ömür boyu yenileme garantiliydi, ömür boyu yenileme garantisini de beş yıldan sonra hak ediyorsunuz. Beş yıldan sonra sorgu sual yapılmadan her yıl otomatik yenileniyor. Benim böyle bir avantajım vardı. Yani demem o ki özel sağlık sigortası çok büyük bir risk. Kurumumdan çok yakın bir arkadaşımın şeker hastalığı var diye poliçesini yenilemediler.

Her şeyin bu kadar pozitif olması biraz benimle, biraz şansıyla ve biraz ailemle alakalı bir şey. Eşim benden çok daha bilgili bu konuda, çok daha faal. Bu yüzden ben ve eşim yeni öğrenen çiftlere destek sunmak isteriz.

Bazen Bir Bakış Bütün Hakaretlerden Daha Ağırdır

Merhaba. Benim adım Zöhre. Mülteci bir trans kadınıyım. Ailem ve toplum baskısı yüzünden yaşadığım ülkeden ayrıldım. Can güvenliğim olmadığı ve çok fazla baskıya maruz kaldığım için Türkiye'ye geldim. Ülkemde yaşadığım sorunları şimdi burada da yaşıyorum. Babam biri ile ilişkimin olduğunu anladı. Bir doğum günümde birlikte olduğum biriyle fotoğraf çekinmiştim. O kişi, o fotoğrafı daha sonra benim aileme göstermişti. Ailem her zaman bana çok zarar verdi, bir keresinde babam sıcak su ile beni yakmaya çalışmıştı. Elinden kurtulmak isterken vücuduma geldi. Bir-iki kere de beni öldürmeye çalıştılar. Fotoğrafım paylaşıldığında ailem beni bulsaydı kesinlikle öldürürdü. Buraya geldikten sonra da ailemin tehditleri bitmedi, "Seni bulursak yüzüne kezzap dökeceğiz" gibi tehditler devam ediyor. Ülkemde kalsam ailem beni kesinlikle öldürecekti.

Ülkemde dört yıl askerlik yaptım çünkü her defasında askerlik yerimden kaçırıyordum, yakalanınca da ceza olarak askerliğim uzuyordu. Düşünün, dört yüz tane erkeğin arasında bir kadın olmak.

Ülkemden kaçak yollarla dışarı çıkmak zorundaydım ve gelebileceğim en kolay yer burası olduğu için Türkiye'deyim. Burada yaşadıklarımın dolayısıyla, Türkiye'den kaçak bir yolla başka bir ülkeye gitmek istiyordum. İlk önce BM'ye kayıt olmadım bu yüzden. Burası

yaşadığım ülkeden daha iyi diye düşündüm ve biraz burada çalışıp, para kazanıp, kaçak yolla başka bir ülkeye gitmeyi düşünüyordum. Fakat burada beş aydan sonra hiç param kalmadı. Burada çalışıp, para kazanıp, kaçak yolla gitmenin bir hayal olduğunu gördüm. Sonrasında BM'ye kayıt yaptırarak üçüncü ülkeye geçebileceğimi söylediler ve ben de BM'ye kayıt yaptırдыm. Türkiye'de kolay çalışabileceğimi ve kolay yaşayabileceğimi düşünüyordum. Ama sonra anladım ki burası öyle bir yer değil. Yaşayamam, çalışamam ve burada kalamam. Kendi ülkemde belki bir kişi gelip yardımcı olabilirdi, burada ne yazık ki bu da yok. Şu an enteresan bir durumda yaşıyorum; ulaştığım nokta geldiğim yerden daha kötü.

Kendi ülkemde toplum baskısı çok olduğu için kendimi saklamaya çalışıyordum. Ama burada benim için tek iş seks işçiliği. Burada restoranda çalıştım, sonra beni oradan attılar. “Sen bu işlere uymazsın. Diğer iş için ne kadar istersin?” dediler. Çok kötü hissettim kendimi o an. Çünkü ben seks işçiliği yapmak istemiyordum. Hâlâ da yapmak istemiyorum ama burada hayatta kalmak için seks işçiliği yapmak zorunda kaldım. Ev arıyordum ve internete ilan verdim. Geri dönüş yapan kişilerden biri bana: “Sen kira ödeme.” dedi. “Ne demek ben kira ödemeyeyim” diye sorduğumda, “Başka şekilde hallederiz.” diyordu. O zaman anladım ki burada da güvende değilim. Ülkemde bir taciz durumunda bağırabilirdim, birileri yardıma gelirdi ama burada birilerinin yardım ettiğini görmedim. Mesela biri burada bıçakla birini kesse, “Bu bunu hak etti, o bunun hakkıydı.” deniliyor.

Burada resmi kurumlarla ilgili bir işim olduğu zaman, her zaman işim yapıldı. Ama bahsettiğim şey polis değil, bir keresinde polis darp etti beni, derdimi anlatmaya çalışıyordum, tek söylediği şey: “Sus orospu, sus.” Çünkü burada bizi sadece orospu olarak görüyorlar. Mülteci olduğum için değil, trans olduğum için. Bu bakış ailemde de geldiğim toplumda da vardı. Burada insani olarak kimse benimle ilişkilenedi. Yakınlık kurmaya çalışanlar bir süre sonra: “Ne kadar istiyorsun?” sorusunu sordu. Trans olduğun bilinirse herkes seni evinden atmak istiyor zaten. Hatta burada bazı insanlar marketlerine ve mağazalarına bile almıyor, almak istemiyor seni. Polis burada koruma altına almıyor seni. Asla Türkiye'de kalmak istemiyorum,

beni insan olarak kabul edecek bir yere gitmek istiyorum, bir ülke ismi önemli değil. Herkes şunu anlamalı: Türkiye’de özellikle translar güvende değil. Çünkü bir transın kendini saklama şansı yok, burada her transın tecavüz ya da ölümle karşı karşıya kalması an meselesi. Bu Türkiye için de kötü bir imaj.

Hayatımı idame ettirmek için kimi zaman seks işçiliği yapmak zorunda kalıyorum. Bu işe başladım ve bir gece çok değişik bir şey oldu. Şiddetli bir şekilde hasta oldum. Doktora gittiğim halde iyileşemiyordum. O dönemler param olmadığı için korunmasız olarak ilişkiye girdim. Bunu yapmak zorunda kalmıştım. Bir hafta boyunca ateşim çok yüksekti, tek aklıma gelen HIV kapmış olabileceğimdi. Hasta bir şekilde BM’ye gittim. “Acil bir sorunum var ve ben çok hastayım. Üçüncü ülkeye geçiş şu an benim için hiçbir şey, sizinle hastalığım ile ilgili görüşme yapmak istiyorum.” dedim. Hastalığının ne olduğu sordular ve bilmediğimi söyledim. Yaşadığım şehre geri döndükten sonra tahlil yaptıracağımı söyledim. Ve transların görünüm itibariyle de daha fazla sorun yaşadığını ve üçüncü ülke geçiş konusunda pozitif bir ayrımcılık güdülmesi gerektiğini yineledim.

Yaşadığım şehre geri döndüm, tahlil sonuçlarımda negatif çıktım; “Fakat akciğerinde sorun var” dedi. Sonra öğrendim ki Türkiye’de bir hastalık var HIV’den daha beter, bu hastalık zatürre. Bir trans tanıdığım vardı, HIV pozitif ve düzenli ilaçlarını almıyordu. HIV’den kaynaklı bağışıklık sistemi düşüktü, zatürre oldu ve zatürreden öldü. Tahlillerimi yaptırdım ve o bekleme süresi çok kötüydü benim için. Zatürre olduktan sonra buradaki mülteci LGBTİ arkadaşlarımdan yardım almaya başladım. Çünkü çok hastaydım, korkuyordum HIV pozitif olmaktan ve seks işçiliği de yapamazdım o süreçte. HIV pozitif olma ihtimalimi düşündükçe geceleri çok moralim bozuluyordu ve ağlıyordum. Arkadaşlarıma söyleyemedim; çünkü biliyordum ki bilgisizliklerinden dolayı artık benim ile yemek bile yemezlerdi. HIV pozitif olmadan HIV pozitif olma durumunu yaşadım kendi içimde. Bir pozitifin neler yaşadığını anlayabiliyorum.

Yakın bir arkadaşım pozitif, şimdi onu daha iyi anlıyorum. Arkadaşlarımın hiçbirine böyle bir şüphe taşıdığımı söyleyemedim, ama herkes benden ve o dönem içinde bulunduğum ruh halinden korkuyordu. Bir de başka bir sorunum vardı; bu hasta olduğum dönemde cildimde ciddi şekilde lekelenmeler oldu. Herkes bu durumdan korkuyordu. O dönemde kalacak yerim yoktu. Düzenli vücut temizliği yapamadığım için mantar olmuştum. Bu nedenle dedikodu yoluyla herkes HIV olduğumu düşünüyordu. Sonucunu beklediğim dönemde düşünüyordum ve ağlıyordum. Aklımdan şunlar geçiyordu: Ben HIV pozitif oldum ve kimse benimle bu nedenden ötürü görüşmeyecek, şu hayatta iyice bir başıma kalacağım. O an ki düşüncelerimi açıkça söylüyorum ki intihar edecektim. Ama bu düşüncenin de yanlış olduğunun kısa sürede farkına vardım. Eğer ki kendim böyle bir deneyim yaşamasaydım, bugün biri gelip bana HIV pozitif olduğunu söyleseydi direkt yanından kaçardım. Evim olsaydı evime almazdım, ama şimdi bu durumdaki arkadaşlarıma sarılıyorum, destek oluyorum. Hayatta ne yazık ki bilmediğimiz şeylerden korkuyoruz. Ben HIV nedir öğrendim ve bununla birlikte bütün önyargılarımın boşuna olduğunu gördüm. Bu süreçten sonra arkadaşlarımı HIV konusunda bilgilendirmeye çalışıyorum. Ve artık HIV'den korkmuyorum.

Bu arada çoğu insan bilinçsizlik nedeniyle, sahip olduğu korkudan ötürü, pozitif olmalarına rağmen kendilerini negatif sanıyorlar. Yaşadığım ülkede de pozitif insanlara rastlıyordum ama burada daha fazla olduklarını gördüm. Kimse burada kondoma para vermek istemiyor, gelen müşteriler kondom olsa bile kullanmak istemiyor. Burada seks işçisi de müşterisi de düzenli sevgili olanlar da kondom kullanma konusunda bilgisiz. Orta Doğu'da yaşamış bir trans olarak şunu söyleyebilirim ki, kendi ülkemde kondom kullanımı Türkiye'ye göre daha yaygın. Siz Türkiyeli olarak kan verirken kimse size çok kötü bakmaz, kanınızı alır geçer. Ben burada enfeksiyon bölümüne kan vermeye gittiğim zaman, mülteci bir trans olduğum için direkt orospu olduğumu düşünüyorlar. Kan vermeye gittiğim yerde herkes kanını sorunsuz verdi, sıra bana geldiğinde herkesin bana baktığını gördüm. O an ben pozitifim ve onlar bile bunu biliyor diye düşündüm. Orada birileri bir şeyler söylüyor, iyi veya kötü ama

ben Türkçe bilmediğim için anlamadım. Ama biliyorum ki bazen bir bakış, size edilebilecek bütün hakaretlerden daha ağırdır. Bir zaman seks işçiliği yapan birisi olarak şu an kendimi daha güvende hissediyorum ve seks işçiliği yapmak istemiyorum. Türkiyede özellikle kondom kullanımı hiç yaygın değil. Bu yüzden kondom herkesin ulaşabileceği şekilde ücretsiz hale getirilmeli.

Bir Şeylerin Seni Durdurmasının Bahanesi HIV Pozitif Olmamalı

Merhaba. Benim adım Baran. Sanatçiyım. Aynı zamanda gönüllü olarak bir dernekte çalışıyorum. Tüm çalışmalarımnda insanları bir araya getirerek sosyalleştirmeye çalışıyorum.

HIV pozitif olduğumu öğrendikten sonra pek bir değişiklik olmadı. Düşündüğüm zaman, zaten herkes için gerçekleştirdiğim şeyleri kendim için de gerçekleştiriyorum. Bu yüzden sosyal hayatımı hiç etkilemedi diyebilirim. O zamanlar profesyonel olarak uluslararası bir kuruluştta çalışıyordum. Çalıştığım iş yeri bu konuda farkındalık sahibi olan bir yerdi.

Sonrasında, kuruluştundan itibaren içinde yer aldığım dernekte devam ettim çalışmalarına. HIV pozitif olduğumu öğrenme sürecim ise, bir arkadaşımın bana telefon etmesi ve daha öncesinde beraber olduğum bir insanın HIV pozitif olduğunu söylemesi üzerine oldu. Önceden beraber olduğum kişinin HIV pozitif olduğunu öğrenince test yaptırmaya gittim. Çok da kısa süre önce, iki ay kadar, yaşadığım bir ilişkiydi ama yine de test yaptırmam gerekiyordu. İlginçtir ki test yaptırmaya giderken, *Pozitif Yaşam Derneğinde* psikolog olarak çalışan bir arkadaşla yolda karşılaştım. Arkadaşım yüzümdeki korkuyu fark edip, iyi olup olmadığını sorduğunda, ona sadece “Şu an sana söyleyemem.” dedim. “HIV pozitif misin?” diye sorduğunda, “Bilmiyorum şu an test yaptırmaya gidiyorum.” dedim.

Bunu dedikten sonra beni köşeye çekti. Bana: “Biliyorsun ki bu durum korkulacak bir şey değil. Bu kontrol edilebilir bir şey.” dedi. Onunla bu kısa konuşmamızdan sonra biraz daha kafam rahatladı diyebilirim.

Özel bir kliniğe gittim ve orada test yaptırdım. Testin sonuçlarını beklerken, bekleme salonunda bir bilgilendirme ekranı vardı. Ekranı HIV’in bulaşma yolları ile ilgili bir video gösteriliyordu. Bence çok başarılı bir videoydu. İşin komik kısmı, aslında bizim o videoları çoğu zaman enfekte olduktan sonra görebiliyor olmamız. Bu tür sağlık merkezleri, hastaneler keşke sadece bu kurumlar içinde değil de kurumların dışında da bu tür videolarla farklı yollarla bilgilendirmelerde bulunabilse.

Bu bekleme çok ilginçti. Sanki doğacak bir çocuğu bekliyormuşum gibi bir süreçti benim için. Bir yandan da olaylara olumlu yönden baktığımdan, HIV pozitiften sonraki süreçte farkındalık geliştirebildim. *Elisa* testimin sonucu pozitif çıkmıştı. Biraz korkmuşum. Doğrulama testi için tekrardan kan verdim. Doğrulama testi için birkaç hafta kadar beklemem gerekiyordu. O süreçte aklımda sürekli HIV pozitif olabilirim ya da olmayabilirim de, ama büyük ihtimalle pozitifim diyordum hep kendi kendime.

Şimdi düşününce aslında bir çocuk doğmuş gibi oluyor. Çünkü sen kendi içinde bu durumu büyütüyorsun ama onunla beraber yaşamaya başlıyorsun. HIV olduktan sonra hayatımı değiştiren bir şey var mı diye sorarsanız eğer, pek de bir şey fark ettirmedi. Sağlığıma genelde çok dikkat ettiğim söylenebilir. Ben zaten ortam olursa iki bira içen, zaman zaman sigara kullanan bir insanım. Bu yüzden hayatımda çokta bir şey değişmedi diyebilirim.

HIV tanısı kesinleştiğinde arkadaşım ile paylaştım ve çok şaşırıldı. Hem eşcinsellik konusunda hem de HIV konusunda büyük tepki verdi. İnsan kendi bedenine virüsü aldığı zaman, yani işin öznesi olduğu zaman bazı şeyleri çok kolay kabullenebiliyor. Ya da benim için böyle oldu diyebilirim. Çok da uzun bir süre olmadı, yaklaşık iki senedir HIV pozitif olarak yaşıyorum.

Çevremde birçok pozitif kişi olduğu için bende de olmasının bir an doğal olduğunu düşündüm. Sadece ne yapmam gerektiği ve aşamaları üzerinden bir bocalama dönemim oldu. En korktuğum ya da en çok endişelendiğim dönem ilk testi yaptırdığım dönemdi. Sonrasında çabuk barıştım bu durumla. Sonuç olarak birçok enfekte olma durumu var, bunu da onlardan birisi olarak düşündüm. Bedensel olarak HIV’le ilgili hiçbir sorun yaşamadım, yaşamıyorum da ama psikolojik olarak tabii ki engellendiğim yerleri hissediyorum.

HIV pozitif olduktan sonra psikolojik olarak hayatımda bir şeylerin daha kötü geçebileceğini düşündüm ama sonrasında atlattım bu yanılığımı. Bir şeylerin seni durdurmasının bahanesi HIV pozitif olmak olmamalı, aslında kişinin bireysel olarak kendi isteğiyle olmalı her şey. HIV pozitif olarak dikkat ettiğim şeyler oluyor mu? Hayır çoğu zaman olmuyor. Çünkü unuttum. Çünkü HIV pozitif olmak bir hastalık olmadığı için sadece yorgun olduğum zaman bir yerlere gitmiyorum. Ben de herkes gibi çok üşüttüğüm zaman hastalanabiliyorum. Hastalandığımda sigara ya da alkol içmek beni de olumsuz etkileyebiliyor, herkes için bu böyle değil midir zaten? Bir gece kulübüne gittiğimde bir tane bira yetiyorsa, yetiyordur. O an, kendimi sosyalleşmek için fazla zorlamıyorum.

Ama şunu da belirtmek isterim ki toplumsal olarak HIV’in psikolojik baskısını çok uzun süre hissedeceğimi düşünüyorum. Özellikle duygusal ilişkilerimde de bu baskıyı çok hissedeceğim ve açıkçası ben şu an o psikolojik baskıyı hissediyorum da.

Özel hayatında yeni bir ilişkiye başlayacakken, çoğu zaman daha başlamadan bitirmek zorunda kalabiliyorsun. HIV pozitif olduğun için, ilaçlarını aldığın sürece fiziksel olarak zaten bir problem yaşamıyorsun ama psikolojik olarak bazen çöküntüye uğrayabiliyorsun. Ben ve yakınımında tanıdığım HIV pozitif arkadaşlarım diğer, enfekte olmamış kişiler gibi fizyolojik olarak sağlıklı yaşamaktayız. Hatta çoğu zaman daha sağlıklı yaşıyoruz. Çünkü daha çok spor yapıyor, daha dikkatli besleniyoruz. Benim spora başlamamda da bu durumun etkin olduğunu söyleyebilirim.

HIV pozitif olduğunuzda ayrımcılığın ardı arkası kesilmiyor. Örneğin, sağlık hizmeti alırken daha önce ayrımcılığa maruz kaldım. Bir yıldır, HIV tanısı aldığım zamanlarda kontrollerime devam ediyordum. Her gittiğimde farklı bir doktor ile görüşüyordum ve hepsiyle de tanıştım. Bir süre sonra yeni bir doktor daha geldi ve benden yeniden *Elisa* testi yaptırmamı istedi. Ben de çok düşünmeden tekrar test yaptırdım. Sonra düşününce niye test yaptırdım diye sordum kendime. Çünkü bu önceki aldığım tanıyı değiştirmeyecekti. Sonrasında testin sonucunu almak için tekrar içeri çağırıldım. Sinirim bozuldu, “Ne yapıyorsunuz siz burada?” diye sordum doktora. Doktor bana “Ben sizi askerlik öncesi muayene ile karıştırdım.” dedi. Ben de ona “Askerlik için muayene olacak durumum mu var? Kaç yaşında adamım.” diye çıktım. Orada sinirlerim çok bozuldu ve o doktoru sonrasında şikâyet ettim. Çünkü tekrar test yapılması psikolojik olarak aynı stresi yaşamama sebep oldu. Ben zaten o süreci atlatmışken, yine aynı süreci yaşamış gibi oldum.

O psikolojik süreci yeniden yaşatması canımı çok sıktı. Yeniden test oluyorsun, geri çağırılıyorsun, o uzun koridoru geçip kimsenin girmedği bir odada olayı sanki ilk defa duyuyormuşsun gibi sana tekrardan açıklama yapıyor birileri. Bir de en rahatsız olduğum şey, bana ilk olarak cinsel ilişki şekli ve yöneliminin sorulması oldu. Ben de o doktora, bana bu sorunun daha önceden de sorulduğunu söyledim. “Niye bu testi tekrardan yaptınız ki?” diye sordum. Sonra bana cinsiyet kimliğim ve yönelimim konusunda başka bir soru sordu, ben de ona “Sosyal politikalar alanında sahada çalışan birisi olduğum için testinizi alıp bakabilir miyim?” diye sorduğumda, doktor tamam deyip apar topar vazgeçti testten.

O zaman anladım bunun aslında bir çalışma olduğunu. Bana bu soruların sorulabilmesi için önce benden izin alınması gerekiyordu. Ayrıca boş yere test için kanım alındı; o süreci ve o stresi boş yere yeniden yaşamak zorunda kaldım. Sonuçta ben o doktora tanı için değil, izlem ve kontrol üzerinden gitmiştim. Bencilik yapmak istemiyorum ama gereksiz yere kanımı aldılar. Bu noktada doktorların kimi zaman hasta mahremiyetini sağlamadıklarını

düşünüyorum. Doktordan doktora değıştiği de oluyor ama yine de keyfi uygulamalar da çok bu noktada. Gariptir ki o test sonucunu beklediğim zaman “Ben acaba HIV pozitif değil miyim?” gibi tekrardan bir psikolojiye girdim. O çok kötü bir umuttu benim için ve psikolojik olarak çöküntüye uğradım. Çok sinir bozucuydu. Bu tür kötü örneklerin yanında Şişli Etfal Hastanesindeki, özellikle kadın doktorlar çok iyi dinliyor ve HIV pozitif noktasında çok bilgili, profesyonel insanlar. Doktorlarımdan bu anlamda gayet memnunum. Aile hekimim de her şeyin çok farkında ve çok bilinçli, ilgi ile yaklaşıyor.

Eskiden bir tek eşcinsel olarak açık olmak vardı benim için. Şimdi ise bir ilişki yaşarken, ya da birileri ile ilişkilendirirken karşımdaki kişiye açık olmak demek, hem eşcinsel olmak hem de HIV pozitif olarak açılmam anlamına geliyor. İnsanlara HIV pozitifim şeklinde açılmak tabi ki farklı bir farkındalık ve cesaret istiyor. Özellikle duygusal anlamda bir şey yaşamak istediğim insanlara açılmak çok daha zor. Çünkü HIV pozitif olduktan sonra psikolojik süreç kolay değil. Bununla ilgili sorunlarım oldu. HIV pozitif olma durumunu kendi içimde çözmeme rağmen, ilişkilendiğim karşı tarafın bu konuda anlayış göstermesi kolay olmayabiliyor. Karşımdakinin vereceği tepkinin nasıl bir tepki olacağını tam olarak bilemediğim için de çok ilginç yüzleşmeler yaşayabiliyor insan.

Fiziksel ve ruhsal olarak çok büyük yakınlık hissetmene rağmen bunu paylaşmıyorsun, paylaşmaktan çekiniyorsun. Bu yüzden o yakınlık hiçbir zaman oluşmuyor. Karşındaki insan HIV konusunda bilinçli olmadığı için açılma konusunda her zaman bir kafa karışıklığı yaşayabiliyorsun. Fiziksel, tensel olarak ondan çok hoşlanıyorsun ama biliyorsun bu konuda bilinçli olmadığını ve endişeleniyorsun maalesef. Çoğu zaman kendine, ben o insanla nasıl yaşayacağım ya da ilişkileneceğim gibi soruları kendi içinde soruyorsun. Sanırım çoğu HIV pozitif gibi ben de bu konuda sorun yaşıyorum diyebilirim. Özel hayatımın dışında HIV ile ilgili farkındalık çalışmaları yapmaya çalışıyorum. Çalıştığım dernekte özellikle mülteciler ve engelliler alanında çalışıyorum. Ürettiğim sanatsal performans içerisinde bu konulara değinerek farkındalık yaratmak istiyorum. HIV ile ilgili

daha etkili söylemler, yine HIV ile yaşayanları ve tanıklarını bir araya getirecek projeler var aklımda. Özellikle HIV pozitif ve HIV negatif bireyleri, yakınlarını, sosyal çevrelerini, fiziksel ve duygusal anlamda yakınlaşmalarını sağlayacak aktiviteler düzenlemeyi düşünüyorum. Bununla ilgili ufak ufak projeler de oluşturmaya başladım.

Bunun için de LGBTİ ve HIV çalışan dernekleri de içine alarak, HIV pozitiflerin sosyal ortamlarının içinde sadece HIV konuşarak değil, hatta konuşmayarak belki de sosyalleşecekleri ve ilişki kurabilecekleri bir ortam oluşturma hedefim var. HIV negatif olan ve bu konuda farkındalık sahibi kişilerin de içinde olduğu bir ortam, mekân oluşturarak sosyal uyumu sağlamak istiyorum. Aslında oraya gelen bireylerin HIV pozitif veya HIV negatif olmasının çok da önemli olmadığını, bir şey fark ettirmedığının anlaşılmasını istiyorum. Pozitif farkındalık üzerinden bir şeyler olmasını istiyorum. Bu farkındalık sahibi kitlenin ortak bir şeyler üretebilmesini, HIV fobi ile beraber mücadele etmelerini hedefliyorum. İnsanların HIV aktivisti olması için illa HIV pozitif olması gerekmediğini öğrenmesini istiyorum. Bunun için çalışmalar yapmak istiyorum. Çünkü bu önemli bir nokta. Empatiyi herhangi bir konuda birey olarak kurabildiğin zaman, ortak mücadele edebildiğin zaman daha kolay ilerleyebiliyor çoğu şey.

Nasıl bir gelecek planlıyorum noktasına gelince, tabii ki kaygılandığım noktalar var. Yine de bu durumun duygularımı, hayallerimi etkilemesine çok da izin vermiyorum. Gelecek ile ilgili kurduğum bir planda, sağlık hakkına erişim noktasını nasıl halledeceğim gibi kaygılar yaşıyorum. Mesela HIV tanısı almadan önce yurt dışında yaşadım ve bu konuda bir farkındalığım yoktu. Öncesinde sigorta olayını önemsemezdim. Bu olaydan önce böbreklerimde taş vardı. Yurtdışında iken taş düşürüyordum, çok ağrım vardı. Bulduğum şehirde ücretsiz hizmet veren gönüllü bir hastane vardı. Sigortam olmadığı için o hastaneye gittim, yoksa çok zor olacaktı her şey benim için. O yüzden HIV tanısından sonra sağlık konusunu da düşünerek planlar yapıyorum. Özellikle belli bir yaşın üstündeyse, sağlık noktasında kendini güvene almak zorunda hissediyorsun. Bu yüzden SSK'lı bir işte çalışmak en az aldığın ücret kadar önemli

oluyor. Mesela yurt dışında yaşamak istiyorum, hatta teklif var ama sağlık haklarına erişim noktasında endişelerim var. Bu sadece HIV noktasında da değil. Sağlık hakkına erişim endişem kimi çılgın kararlar almama engel olabiliyor.

Sağlık çalışanlarının HIV konusunda yarı yarıya bilgili olduğunu düşünüyorum. Hiç unutmuyorum, sürekli ilaçlarımı aldığım eczane ilaçlarımı siyah poşete koyuyordu, ben de bu durum hoşuma gitmediği halde bir şey demek istemiyordum. Bir defasında bana direkt “İlaçlarınızı siyah poşete koymamı ister misiniz?” diye sormuştu. Ben de eczacıya: “Abartmıyor musunuz? Bu sadece bir ilaç. Neden siyah poşete koymanızı isteyeyim ki?” dedim. Kendisince iyi bir şey yaptığını düşünüyor ama bu da bir ayrımcılık. Bazen insanlar hiçbir şey yapmayarak aslında çok daha iyi bir şey yapmış olurlar. Çünkü orada bana verdiği poşetle sanki toplumda bana ait olan bir ayıbı örtmüş mantığında davranıyor.

Ayrımcılığı ilk başta kişilerin kendisi, toplum, toplumsal olarak engelliliği ise devletler ve ürettikleri yanlış politikalar oluşturuyor. Bununla mücadelede örgütlenmenin çok önemli olduğunu düşünüyorum. Bu noktada LGBTİ+ ve Feminist hareketin çok değerli olduğunu, LGBTİ+ ve feminist harekete çok fazla iş düştüğünü düşünüyorum. Çünkü diğer insanlar, toplumsal hareketler HIV konusuyla pek ilgilenmiyorlar. Türkiye’de LGBTİ+ ve Feminist örgütler ayrımcılık noktasında daha aktif, daha öncü çalışıyor. Aksi halde çok bir şans yok gibi görünüyor. HIV noktasında ayrımcılıklar maalesef devam edecek gibi. Şunu da belirtmek isterim ki Feminist hareket ve LGBTİ+ hareketinin de, öncesinde kendi içerisinde HIV konusunu ayrıntılı olarak konuşmaları gerekiyor. Türkiye’de savunulması kolay şeyler var ve bu şeyler çok da popüler şeyler. HIV çalışmaları yerine daha popüler şeyler öne çıkabiliyor. HIV için bir şeyler yapılmazken, bu tür popüler söylemler üzerinden politikalar üretilmesi HIV konusunu yalnızlaştırıyor ve savunulmasını daha da güç noktaya çekiyor.

Toplumsal anlamda başta istismar noktası olsun, zaten çoğumuz buna maruz kalıyoruz, en basitinden sırf LGBTİ+ olmaktan dolayı

kötü bakışlara maruz kalıyor insan. Toplum çocukluktan bizlere susmayı öğretiyor. Çocuksan susacaksın, kadınsan susacaksın, HIV pozitifsen susacaksın. Türkiyede zaten cinsellik konuşulmazken, cinsel yolla da bulaşabilen bir virüs hakkında konuşulması da hiç istenmiyor. Toplum olarak ayıp almasını da seviyoruz. Bir şey olsa da saklasam mantığında davranıyoruz ve ben çok rahatsızım bu durumdan. Ama öyle bir garip döngünün içindeyiz ki benim tek başıma bağırmam maalesef çok da bir şeyi değiştirmiyor.

Kadınlardan Mektuplar

Derneğimizdekilere Ateş Böceği Diyorum, O Karanlıktan Işık Olup Çıkardılar Bizi

Nikah Dairesine evlenmek için gittiğimde, yapılan kan tahlillerinde çıkmıştı HIV pozitif olduğum. Doktorlar gönderilen kanın bozuk olduğunu, bir kez daha kan alacaklarını söylediler; ve bir hafta sonra gelmemi istediler. Bir haftanın sonunda gittiğimde, henüz çıkmadığını, gelmeme gerek olmadığını, telefon numarası vermeme, onların çağıracağını söylediler. Tam bir ay geçti, o bir ay bana bin yıl kadar uzun geldi. Kafamda bir sürü soru vardı, neden çıkmıyor bu kan tahlili diye. Bir gün aradılar, gittim. Beni müdürün odasına çağırdılar, orada HIV pozitif olduğumu söylediler. Dünyam başıma yıkılmıştı. Oradan nasıl çıktım, nasıl eve geldim bilemiyorum hâlâ. Aklımda kalan bağıra bağıra ağladığımdı. O gece hiç uyuyamadım, sabaha kadar ne zaman öleceğimi düşündüm. Sabah Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesine gittim erkenden. Doktorlar benden tekrar test yaptırmamı istediler. Kan vermeye gittiğimde kalp atışlarımın yükseldiğini hissettim. Hastane gördüğümde, doktor ve hemşire gördüğümde nefesim tıkanıyor, tansiyonum yükseliyor, ölecek gibi oluyordum. Sonradan öğrendim ki yaşadığım travmadan dolayı panik atak olmuşum. Günlerce nefes alamadığımı biliyorum.

Hastanenin acilinde sabahladım, akciğer röntgenleri bile çektirdim

hiçbir şey çıkmadı. İlk HIV pozitif olduğumun yüzüme söylenişi aklıma geldikçe, inanamıyordum yaşadığım olaylara. “Neden ben?” diyordum. Bütün arkadaşlarım, çevrem bende bir şey olduğunu fark etmişlerdi. Ama ben kimseye bir şey söyleyemiyordum. Önce arkadaşlarımdan uzaklaştım. Evimi taşıdım, telefon numaramı değiştirdim. Yeni bir hayata geçiş, başka bir şehir kaçış olacaktı sanki; ama yaptığım hiçbir şey yaşadığım gerçekliği değiştirmedim. Tahlil sonuçlarım aynıydı, ilaç tedavisine başlandı.

Bu arada *Pozitif Yaşam Derneğini* öğrenmiştim. Her gün oraya giderek, oradakilerle konuşarak rahat ediyordum. Durmadan sorular soruyordum: Kaç yıl daha yaşarım? En uzun yaşayan kim? En uzun ne kadar yaşadılar? Bıkmadan, usanmadan bana cevaplar verdiler. Beni sakinleştirmeye çalıştılar. Hepsine, buradan teker teker teşekkür ederim. Ben derneğimizdekilere ateş böceği diyorum, o karanlıktan ışık olup çıkardılar bizi. İlaç tedavim olumlu cevap verdi bu arada, negatife düştüm. Ama hayatımda tek değişmeyen bir gerçek vardı: artık doktorlardan, hastanelerden, hemşirelerden korkuyordum. Şu an bile gördüğümde yine tansiyonum çıkıyor, kalp atışlarım değişiyor, bana ne olduğunu anlayamıyorum. Doktorla işim bittiği gibi, hastanenin bahçesine çıkınca da hiçbir şeyim kalmıyor. İleride yaşadığım travma düzeler mi bilmiyorum. Bu yıl itibarıyla altıncı yılıma girdim, kimseye söyleyemeden bu sır benimle ölene kadar gidecek mi bilemiyorum.

Oğlum Kız Arkadaşıyla Evlendi. Gayet Mutlular. İnşallah Yakında Babaanne Olacağım.

Merhaba. Benim oğlum 2014 yılında kesik kesik öksürüyordu ve aşırı yorgun, halsiz bir durumdaydı. Doktorlara gittiğimizde antibiyotik veriyorlardı. “Çocuğunuzun dinlenmesi gerekiyor, üşütmüş.” diyorlardı. Çocuğum ilaçları kullandıkça iyi olacağına, gün geçtikçe daha kötü oluyor, yerinden kalkamıyordu. Bu durumda acile gittik. Zatürre teşhisi ile bizi Göğüs Hastalıkları Hastanesine, ambulans ile yolladılar. Orada zatürre tanısı ile yatış verdiler. Tedavi sırasında bizi tek kişilik odaya naklettiler ve davranışları değişmişti. Hatta temizlik görevlisi bize “Siz maske takın.” dedi. Ben, hijyen açısından bu titizlik

diye düşündüm. Hastaneden çıkışımızda “Her an sizi arayabiliriz.” dediler. “Neden? Tedavi bitmedi mi?” diye sordum. “Yok, tedavi bitti ama laboratuvarından bir sonuç bekliyoruz. Çıkınca sizi arayacağız.” dediler. İçimden, önemli bir şey olsa zaten bizi bırakmazlardı diye geçirdim, önemsemedim. Hastaneden çıktık.

Bir hafta içinde telefon ederek bizi tekrar hastaneye çağırdılar. Gittiğimizde, enfeksiyon bölümü doktoru bizi odasına aldı. Üzgün ve bize sanki acıyarak HIV olduğumuzu söyledi. Biz, “Bunun ilacı var mı?” diye sorduk. “Evet var; ama bu ilaçlar ömrünüzü en fazla sekiz yıl uzatır.” dedi. Bunları, bir anne olarak duymak kıyametin kopuşuydu sanki. Mahvoldum; ama dik durup oğluma moral vermek zorunda olduğumu düşündüm. Doktor son derece soğukkanlıydı. Bizim perişan olduğumuzu görünce “Dışarda trafik kazasında hayatını kaybedenleri düşünün. Sizin önünüzde sekiz yıl var.” dedi. Oradan bir an önce ayrılmalıydık, içim kan ağlıyordu. Bizim hangi hastanede tedavi olacağımızı söylediler. Hayatımın en kötü dakikalarını yaşıyordum. Oğlum ile tek kelime etmeden yönlendirdikleri hastaneye gittik.

Ben ertesi gün, oğlumdan habersiz derneği aradım. Hem anlatıyor hem ağlıyordum. Telefondaki yetkili bizi derneğe davet etti. Derneğe gittik ve o yetkili bize bu durumun ölümcül olmadığını, sadece çok dikkatle, ilaçların zamanında içilmesini söyledi. Ben başımıza gelenin çok ciddi olduğunu; ama bizim üzülmememiz için teselli anlamında söylediklerini düşündüm. Ama Rabbime şükürler olsun ki HIV’in kronik bir durum olduğunu, sadece bilinçli ve dikkatli yaşamak gerektiğini öğrendim dernekten. Dernek toplantılarına katılıyorum. Çok mutlu ve umutluyum. Dernekte 22 yıldır HIV ile yaşayanları gördükçe daha umutluyum. İnşallah bir gün aşısı çıkacak. Oğlum kız arkadaşıyla evlendi. Gayet mutlular. Artık bebek yapmaya karar verdiler. İnşallah yakında babaanne olacağım.

Hayat Acımasız Değil, Bilinçsiz İnsanlar Çok Acımasız

Ben bir hastanede vezne elemanı olarak çalışıyordum. Hastanede herkes tahlil yaptırıyordu, ben de tesadüfen yaptırardım. Ve hayat bana

çok kötü bir sürpriz yaptı. Tahlil sonucunda HIV pozitif olduğumu öğrendim. Çalıştığım hastanede duymuştı doktorlar ve bana bir vebalı gibi davranıyorlardı. Çok kötü durumdaydım. Her an ölüm korkusu vardı, duygular bitmişti. En çok da oğlum için üzüliyordum. Herkes ona AIDS'linin oğlu diyecek diye. İnanması çok zordu. En kötüsü de beni hastanedeki işimden attılar. İstemiyorlardı beni. Bana çok kötü davrandılar. Hastaneyi mahkemeye verdiğimde ise tekrar çağırılmak zorunda kaldılar. Ama mecbur gibi davrandılar. Zeminin iki kat altında bir oda verdiler, deterjanların olduğu yerde. “Yemeğe çıkamayacaksın, maske ve eldiven kullanacaksın.” dediler.

2014 yılından beri ilaç kullanıyorum. Eşim de bu tanıyı aldı. Artık her şey oğlum için. Çalıştığım hastanede kimse benimle görüşmüyor. Sözde beni çok seviyorlardı. On beş yıllık evliyim. Kimseye söyleyemiyoruz. Hayat acımasız değil, bilinçsiz insanlar çok acımasız. Herkes HIV’i yanlış biliyor. Aslında ben de yanlış biliyordum. Ailemde sadece ablama söyleyebildim; ama ne olursa olsun keşke keşke diyorum.

Şimdi de Eşimle Çocuk Yapma Hayalleri Kuruyoruz

2008 senesiydi. Sürekli koltuk altımda çiban çıkıyordu, biri bitmeden ikincisi çıkıyordu. On üç tane peş peşe çıktı. Sonunda küçük bir ameliyat ile geçmişti. Bu defa altı ay sonra dişimde iltihaplanma başladı ve dişimi çektirdim. Aradan bir buçuk sene geçti, vajinamda kuş yumurtası gibi bir şişlik.. Ağrı başladı, çok ağrıyordu. Ameliyat ettiler, yine bir buçuk sene sonra dilimin altı şişti. Ve ben bu sefer Göztepe Eğitim Ve Araştırma Hastanesine gittim. Kulak Burun Boğaz doktoruna gittim. Ameliyat dediler ve gün verdiler. Kan tahlili istediler, yaptırdım. Anestezi bölümünde doktor HIV pozitifsin dedi. Ben anlamadım. “O ne demek?” dedim. Enfeksiyon bölümüne yolladı beni: “Ameliyat şimdilik iptal.” dedi. Enfeksiyon bölümüne gittim aynı gün kan tahlil sonuçlarımla, oradaki doktor da HIV pozitif olduğumu söyledi. “Hocam anlamadım.” dedim. Bana “HIV pozitif olabilirsiniz.” dedi. Kan tahlillerimi yeniden istedi ve *Elisa* testi yaptırdı. *Elisa* testinin sonucu pozitifti.

Aradan altı ay geçti, dilimin altı komple boğazımla şişti. Sonra annem geldi yurtdışından, bu şişliği görünce “Gel beraber gidelim doktora.” dedi. Doktora gittik ve doktor kızınız HIV pozitif diye anneme söyleyince, annemin gözü yaşlarla doldu. Ama ben yine anlamadım, dedim ki “Hocam birkaç kere geldi bu sonuç, rahatsızlığımın ne olduğunu anlamıyorum ciddi bir şey mi? Açık söyleyin.” deyince, doktor bana AIDS dedi. O an dondum kaldım, ayağımın altından yer gitti, hayat bitti, hayaller, çocuk sahibi olmak, anne olmak, hepsi sıralandı tek tek. Annemi düşündüm. Ben ölüyorum, annem tek. Kim bakacak, ne olacak hali diye. O zamanlar bir sevgilim vardı. “Sevgilim öğrenirse benimle evlenmekten vazgeçer” diye düşündüm, evlilik hayalim de bitti. O anda saniyeler içinde her şey aklımdan geçti ve gözü yaşlı eve döndüm. Dedim ki “Sevgimiz bitti, AIDS'im ben.” diye. Hiç düşünmeden sevgilime söyledim ve bana ilk cevabı: “Hasta ol, sağlıklı ol, dokunduğumda bulaşıcı hastalığın bile olsa ölene kadar, son nefesime kadar, bizi ölüm ayırana kadar sen benim karım olacaksın.” dedi. Ben bakakaldım. Evlendik. Sonrasında o da kan tahlil yaptırdı ve negatif çıktı.

Bir sene korunarak hayatımıza devam ettik. Bir buçuk sene sonrasında depresyona girdim. Bu süre zarfında hep ölümü, intihar etmeyi düşündüm. Eşim çok ilgileniyordu, moral veriyordu. Yalnız değilsin, ben senin yanındayım diyerek, ilaç saatlerimi bile sabah akşam o takip ediyordu. Sağolsun hâlâ destekliyor. Bir buçuk sene içinde iki kez, uyku ilacı içip intihar düşündüm. Damarımı kesip öleyim bitsin bu rezillik diye. Ama yapamadım; yine bağıra bağıra, ağlaya ağlaya sakinleştim.

Durumumu eşim, annem ve küçük teyzem dahil üç kişi biliyor. Bu süreçte en ağırıma giden, annemin bile benden huylanmasıydı. “Çamaşır makinesinde kıyafetlerimi kendi kıyafetleriyle karıştırma, ayrı yıka.” diyordu. “Ev işlerinde eldiven giy, elin kesilir farkında olmazsın kanın bulaşır veya tuvalete otururken klozeti ayrıca sil.” diyordu. İyice psikolojim bozulmuştu. Artık bir gün dedim ki: “Anne benden huylanıyorsan, ne benim evimde çamaşırını yıka ne de yemek ye. Bu durum değil de senin dışlanan öldürecek beni. Elin oğlu benden huylanmıyor, sevişiyor. Sen benim annemsin, bunu

neden yapıyorsun?” deyince, biraz kendini toparlamaya başladı. Çok kırılıyordum ve komşularıyla sohbet ederken kendi kendime sorular soruyordum: “Benim suçum, günahım ne Allah’ım?” diye. Kalbim parçalanıyordu. Bazen en yakın arkadaşım veya komşumla dertleşmek istiyordum ama beni dışlar, herkese söyler, rezil olurum diye korkuyordum. Şimdi de eşimle çocuk yapma hayalleri kuruyoruz, umarım bu hayalimizi bir an evvel gerçekleştirebiliriz.

JÎ TÎRKÎYÊ
ÇÎROKÊN
HIVÊ

Berhevkar
Mûzeyyen Araç - Ercan Aydın

JÎ TÎRKÎYÊ ÇÎROKÊN HIVÊ XEBETEKE KOLEKTÎV YA
KOMELEYA HÊVÎ LGBTÎYÊ YE

Ji Tirkiyê Çîrokên HIVê

Komeleya HÊVÎ LGBTÎ

Kamer Hatun Mahallesi, Hamalbaşı Caddesi,

Üstündağ İş Merkezi, No:14/139

Beyoğlu, İstanbul

Tel: (0212) 293 50 85

www.hevilgbti.org

E-mail: hevilgbt@gmail.com

Berhevkar: Müzeyyen Araç, Ercan Aydın

Amadekarê Weşanê: Ahmet Yılmaz

Sererastkirin: Mustafa Yıldız

Wergêr ji bo kurdî: Ferzan Şêr

Wergêr ji bo îngilîzi: Merve Elma

Sêwirandina Berg û Rûpelan: Zafer Rıfat Irmak

Wêneya Bergê û Wêneyên Navkitêbê: Sadık Arı

ISBN: 978-605-83323-1-7

Sertifika No: 33922

Çapa Ewil: Tebax, 2018

Çap û Cildkirin: Sena Ofset Ambalaj,

Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Litros Yolu Sk. Matbaacılar Sitesi

B Blok Kat:6 No:4NB 7-9-11

Topkapı- Zeytinburnu/İstanbul

Tel: (0212) 613 38 46

Sertifika No: 12064

Hemû mafên weşan û derçûnê di destê Komeleya HÊVÎ LGBTÎ de ye.

HevilgbtiDernegi

Hevilgbt

hevilgbti

**FRIEDRICH
EBERT**
STIFTUNG

**AÇIK
TOPLUM
VAKFI**

Ev xebat bi piştgiriya Weqfa Açık Toplum û Weqfa Friedrich Ebertê hatiye amadekirin.

Ev xebat fikr û nêrînên Weqfa Açık Toplum û Weqfa Friedrich Ebertê nîşan nade.

Hemû berpirsiyariyên vê xebatê li ser milê Komeleya HÊVÎ LGBTÎyê ne.

NAVEROK

Destpêk	85
Spasname	89
HIV Qet Bandor Li Ser Planên Min Nake	93
Virûsa Her Kesî Jê Re Yekta Ye	98
Nebêjin Ha Li Vir Tiştên Xweş Nakevin Jiyana Min	107
Ez Bavekî Pozîtîv Îm	112
Wêne Wekî Filma “Încir Reçeli” Ne Xerab E	117
Transeke Îranî Ya HIVpozîtîv	122
Ez Dikarim Zarok Jî Çêkim Karîyer Jî Lê Bikim	127
Carinan Awirek Ji Hemû Heqaretên Li Ser We Girantir Dibe	135
Ji Bo Ku Tu Li Xwe Miqate Bî Ne Hewce Ye HIVpozîtîvî Bî	139
Nameyên Jinan	146

* Nişeya wergêr: Riçala Hejirê, navê filmeke tirkî ye.

Destpêk...

Ev xebata di destê we de li ser ezmûnên wan kesên bi HIVê dijîn û nasên wan, kitêbeke berhevkarî ye. Ji roja ku hatiye avakirin vir ve Komeleya HÊVÎ LGBTÎ li ser haydarkirina HIVê bi domdarî dixebite, yek ji milên wan xebatan jî ev kitêb e ku dixwaze îzolekirina civakî ya li hember wan kesên bi HIVê dijîn di nav civakê de raxîne ber çavan.

Înfeksiyona HIVpozîtîvbûnê ku di sala 1980an de li cîhanê bêtir aşkere bûye, lê di warê civakî de bêtirî wekî amûra demxekirinê hatiye bikaranîn, li seranserê cîhanê HIV wekî AIDSê ew jî wekî nexweşîna homoseksuwelan hatiye lansekirin. Bi alîkariya hêza rûxîner ya medyayê, kes û saziyên dij-LGBTÎ vê demxekirina li hemberî LGBTÎyan hîn jî didomînin.

Yek ji armanca sereke ya vê kitêbê jî ev e, jiyana tevî HIVê ne “nexweşînek” e, HIV înfeksiyonek e bandor li ser pergala îmmûnî dike û li gel vê yekê jî rewşa HIV û AIDSê du tiştên ji hev gelekî cuda ne.

Di sala 1969an de bi serhildana Stonewall re LGBTÎ lez dide xwe û dibe tevgerere gerdûnî. Di demên wê yên ewil de “Xebatên HIVê” di nav xebatê wê de cih digre, di demê pêşerojê de di nav Tevgera LGBTÎ ya Tirkiyê jî dibe biwareke bingehîn ya xebatan. Li gor qeydên fermî li Tirkiyê cara yekemîn di sala 1985an de “keysa [bûyerek]” HIVê tê dîtîn, ew jî ji ber ku “mirovekî” medyatîk e dibe sedema deşîfrekirina jiyana wî ya taybet. Heta Wezîrê Tenduristiyê yê wê demê li hember wî kesî tevdîrên polîsî girtine, bi vê yekê jî qayil nebûye bi zorê testê wî dane kirin

û biqasî ku wî bixin tecrîdê zêdegavî kirine. Bi vê keysê re medyaya Tirkîyê ne bes hay jê bûne ku înfektabûna bi HIVê “nexweşînek e”, di heman demê de vê rewşê yek bi yek bi civata LGBTÎ re wekehev hesabandine. Bi sala 1993an re Tevgera LGBTÎ ya Tirkîyê dest bi avakirina xwe-rêxistinîya xwe kiriye, di derbarê HIVê de li hember têgih û tîrsa di civakê de afirandî pîrhêlî hewldaye, têkoşînek meşandiye.

Ji salê nodî vir ve vederkirina pergala ya li dijî HIVpozîtîvan îro jî didome. Kitêba “Ji Tirkîyê Çîrokên HIVê” piştî lêkolîneke seranserê Tirkîyê li ser kesên ji derdorên cuda ên civakê hatiye kirin û tevahî ji sêzdeh serborîyan veguhastî pêk tê. Ji heft serborîyên sêzdehan aîdê wan kesan e ku xwe wekî heteroseksuvel bi nav dikin. Sisê jî yên şeşên mayî jî aîdê LGBTÎyên Tirkîyê ne, sisê jî aîdê LGBTÎyên Penaber in. Ji ber ku di warê bîdestxistina mafên bingeşîn de zehmetî dikşînin di vê xebatan de me girîngî pê da ku LGBTÎyên Penaber tê de cî bigrin.

Di kitêbê de ji bilî beşa “Nameya Jinan” hemû çîrok, yek bi yek ji hevpeyvînên gotûbêjkarîyan hatiye berhevkirin. Çîrokên di nav beşa “Nameya Jinan” de bi awakî nivîskî bo me hatine şandin. Li gor rêgeza mahremiyetê, navên gotûbêjkarîyan, pîranî navê bajarên wan, agahiyên derbarê jiyana wan de hatine guherandin. Çîrokên di nav kitêbê de, nîrxandinên gotûbêjkerîyan ne fikrên Komeleya HÊVÎ LGBTÎ ye, serborîyên wan kesan û cîhanbîniya wan diyar dike.

Yek ji mebesta sereke ya kitêbê ev e, di gel HIV nebe demxekirina civatekê, karibe rê li ber krîmînalîzekirina kesên bi HIVê dijîn jî bigre. Hewl dide di her warê civakê de mîten çêkirî raxîne ber çavan, dixwaze alîkariya wan kesên bi HIVê dijîn bike ku karibin yek bi yekî cudaxwaziyê hatiye kirin û îzolasyona civakî vebibêjin. Di amadekirina kitêbê de, li biwarên xebatê hat dîtin ku hin gotûbêjkar zimanê cudaxwaz ya di biwara civakî de afirandî bêyî haya xwe bikartînin. Li hember vî zimanê cudaxwaz di nav çîrokan de me hin mudaxile pê kirin. Ji bilî vê yekê heya ji me bê me pûte pê da kêmu mudaxileyê zimanê di vegotinan de bikin ku hevgirtin û rasteqîniya di çîrokan de neyê xerakirin.

Di kitêba “Ji Tirkiyê Çîrokên HIVê” de me hewl da ku mesafeyek bi boçûna medîkal re bête danîn. Di vê xebatê de bi endîşeya ku em ê nekarîbin têra xwe cî bidine boçûna medîkal rêbazeke wiha hat emilandin. Ji ber ku em di warên boçûnên tîbbî de, di warên geşedanên zanistî yên van demên dawî de, di warên dermanên “mucîze” de ne pîspor in, bi agahiyên xwe yên sînorkirî jî naxwazin bibin sedemên şaşîyan, me go boçûna medîkal ya li ser HIVê mijara xebateke din e ku kesên di warê xwe pîspor li ser hûr bibin.

Di vê kitêbê de, em baş dizanin ku ji her aliyan ve em ê nikaribin HIVê têxin rojevê, lê belê em wekî gavekî dibînin da ku rê li ber çanda demxekirin û tirsê bigre. Mebesta me ev e, bila haya hevalên me yên nû yên bi HIVê înfekdebûyî jê hebe ku ne bi tenê ne û ne dawiya jiyane ye. Em hêvî dikin ku em veguhastina serboriyên berhevkirî di vî warê de zemînek ji bo nîqaşên nû û politikayên cihêreng ava bike, bi ya me ev kitêb li ser navê karkirina kolektîv û çandina politikayên hevpar kevîrek nû ye di bin bîrê de.

Li ser navê Komeleya HÊVÎ LGBT, Müzeyyen Araç - Ercan Aydın

Spasname

Berî her tiştî em spasiya gotûbêjkar xwe dikin, çîrokên xwe bi me re parve kirin, kirin ku bi çîroka wan ev kitêb derkeve holê, em deyndarê wan in. Ne ji wan bûna ev kitêb çenedibû.

Ji bo biryarê wî ya bi me re bixebite, ji bo wênesaz Sadik Ari,
Di pêvajoya amadekirina kitêbê de her bi me re bû, ji bo Cihan Huroglu,

Ji ber piştgiriya wan, ji bo Weqfa Açıık Toplumê û ji bo weqfa Friedrich Ebertê,

Di pêvajoya xebatê de ji ber hevkarîya wan, ji bo Komeleya Pozitif Yaşamê û ji bo Komeleya Pozitif-izê,

Di pêvajoya xebatê de ji ber piştgiriya şewirmendiyê, ji bo Çigdem Şimşekê,

Di demên hevdişinê bi LGBTÎyên penaber de ji ber ku piştgiriya karê wergêriyê kir, ji bo Ramtin Zigorat,

Di pêvajoya amadehiyên teknikî de tu carî me ji alîkarîya wan xwe bêpar nekirin, ji bo Sedat Demirca û ji bo Ahmet Yaşar,

Her dem, di her şert û mercan de dildarên HÊVÎ LGBTÎ tim bi me re bûn, ji bo wan tevan,

Spasiyên xwe yên abadîn pêşkêş dikin.

HÊVÎ LGBTÎ

*Ev wêne ji aliyê wênesaz Sadîk Ari ve hatiye çêkirin, îlhama xwe ji çîroka "Ez Bavekî Pozîtîv im" ya di vê kitêbê de wergirtiye.

HIV Qet Bandor Li Ser Planên Min Nake

Navê min Sevgî Yılmaz e. Ji sala 1998an vir ve HIVpozîtîv im. Ev sêzdeh sal e bi înfekcebûna HIVê hesiyame. Bi tevahî ev bîst sal e HIV pozîtîv im.

Berê teşxîskirinê biqasî heft heşt salên min heye ku bêyî zanîna înfekcebûna HIVê min jiyana xwe meşandiyê. Di vê serdema bêteşxîs de, ji ber ku min berê testa HIVê çenekiribû, ji ber ku qet nehatibû bîra min ez çêbikim, di sala 2005an de min teşxîsa AIDSê di asta pêşveçûyî de wergirt. Du meh û niv di nexweşxaneyê de mam ku hîna jî xweşa min naçe dema bîranên wê der bi bîr tînim. Di vê pêvajoyê de, diya min şêst û pênc salî, tevî du gopalên binçengî, li ser kursiyên ji min re bû alîkar, ji ber ku min nedikarî pêdiviyên xwe bikim mecbûr dima binê min paqij dikir. Bavê min ê heftê û pênc salî di sermahiyên sayî de serûman kutî bi kutî dikir paşila xwe dianî nexweşxaneyê.

Di sala 2004an de bi awakî dijwar kîloyên min ji min diçû. Di nav şeş mehan de şanzdeh kîlo ji min çû û di qirikê min de pembûk derketin. Min bi zorê tifê jî xwe dadiqûrtand. Hingê canê min diêşiya nayê gotin. Roj bi roj rewşa min girantir bû, li malê ketim nav ciyan. Du caran ez rakirim acilê. Her du caran jî gotin “tu tişt nîne, psîkolojîk e”, ez şandim malê. Di wê navberê de ez çûm tevahî pênc nexweşxaneyên cuda ên dewlet û taybet jî tê de, yek ji wan jî bîr nekir testa HIVê çêbikin.

Dawîkê ez rakirim Nexweşxaneyê Dewletê ya Samatyayê, serokê klînîka Daxiliyê hevalê bavê min bû. Bavê min go “ev qîz nikare bêhnê bistîne, divê em wê razînin nexweşxaneyê” û ji acilê ez xistim [nexweşxaneyê]. Pêşî miayene bûm, gotin “gazin û semptomên te hev du nagrin”. Di rontgena pişikê de tu tişt nedîtin, di tomografiyê de diyar kirin ku hinek bi mij xuya dike. Dûre razana min bo nivîngeheke heştkesî saz kirin. Li wê derê her roj ji beşên cuda bi cuda doktor dihatin konsûltasyon dikirin.

Rojekê hekîmeke jin a pisporê înfeksiyonê hat, ji min re diyar kir encama testekî ku wan kiriye pozîtîv e. Pir kêfa min hat. Lê bifikirîn ka min çi hîs kiriye, dema min fahm kir ku rewşa pozîtîvbûna min HIV e, tarîfa wê ne pêkan e. Ez naxwazim kes wê kêliyê bijî, lê belê divê bibêjim, encax kesê ezmûn kiriye dikare fahm bike. Xwediyê birinê dikare êşa birîna mirov fahm bike.

Pir bi siûd bûm ku doktora min gelekî baş û eleqedar bû, wê ez gelekî xweş beralî dikirim. Ji min re diyar ku ne tiştêkî tirsnak e, tedawiya wê heye û wekî her kesî ez dikarim jiyana xwe bidomînim. Lê di wê kêliyê de baweriya te bi tevan nayê, têgeha AIDSa di serê te de û gotinên doktor li hev nakin. Ji ber ku serokê klînîka Daxilî hevalê bavê min bû berî ji min re bibêjin ji bavê min re gotine. A soxî ev neheqiyek e, binpêkirina mafên mahremî ya nexweşan e, binpêkirina mafê mirovan e. Lê belê ev parikî li xêra min bû, dûre min ê çawa bigota [ji malbara xwe re] qet nizanîm. Min digo qey min ê bi awakî bigotana.

Doktor gotiye “netirsîn tedawiya wê heye.” Helbet malbata min jî di nav şokê de bû. Dûre biqasî mehek û nîv li nexweşxaneyê mam. Di wê gavê de du testên cuda hat kirin, ji bo ku bipîvîn bê ka di laşê min de çiqas vîrûs hene, yanî barê vîral û pergala îmmûnî ya laşê di çi rewşî de ne. Ev du testên girîng in di tedawiya HIVê de. Wekî encam pergala min a îmmûnî têk çûye, barê min ê vîral jî di rewşeke pîr bilind de bû. Demildest min dest bi tedawiyê kir. Demên kin ên ewilîn dikarim wekî pêvajoya tolerekirina dermanan bi nav bikim. Di tedawiyên ewil de ev pêk nayê [tolerasyon], ev tiştê qal dikim pêvajoya tedawiya berî bi duwanzdeh salan e. Min ew dem hema

bêje rojê çardeh dermanan dixwar, dermanên HIVê çar filan bûn, aneha wekî yek dozajî dixwim.

Li pey derketina ji nexweşxaneyê, li malê min parikî westa xwe danî. Di meha rêbendana 2015an de di asta AIDSê de, di nav ciyan de min teşxîs girt. Di meha nîsan û gulanê jî êdî li giravan diçûm pîknîkê. Havînê min tatîleke nuwaze kir; min rafting kir, min xwe ji tekneya avêt. Ji wê demê vir ve nexweşîneke girêdayî HIVê nehatiye serê min. Em mirov in dawîya dawî, seqemî dikevim lê belê ji bilî wê tiştêkî cidî nayê serê min.

Wextê hûn teşxîs digrin serê pêşî hûn înkâr dikin. Wekî ku di her trawmayê de wiha ye, şok, înkâr û pêvajoya qebulkirina bi bazarî çêdibe. Di serî de min dîgo qey henekan bi min dikin. Min dîgo “çawa, ji ku derê dikare derbasî min bibe? Ne pêkan e.” Dîmenek tenê li ber çavê min bû: di bernameya Ugur Dundar de, bi jineke karkera seksê re bazarî dikirin, li pêşdaraziya min binêrin, karkereke seksê ya kejkî, gelo trans bû an bi biyolojîkî jin bû nizamim, her wiha ne girîng e jî. Bazarî dikirin, her ku jinik ji mişteriyê xwe re digot “lê belê ez AIDS im” jî mêrik digot “mirina min bila ji xwarinê be.” Ew dîmen hat ber çavê min. Min go “ne karkera seksê me, ez jî kejkî im, çi eleqa min û HIVê.” Ev şaşî di mejiyê me de wiha hatine kodkirin ku...

Dema tu aram dibî, difikirî bê ez ê çi bikim. Qîza min heye, kamil e, malbata min heye, ez ê çi bikim. Tew carekî min go “ez xwe bikujim gelo.” Ji nişka ve peyvên doktor hatin bîra min, peyvên wê yên “tedawiya wê heye, wê bes di navbera me herduyan de be”, wekî dengêkî derveyîn xwe li guhê min dixist.

Derhiş û mejî dikarin listokên ecêb bînin serê mirov. Malbata min gelek piştgirî da min, ev siûdeke mezin e ji bo min. Min di panzdeh rojan de çareser kir derdê xwe û teşxîsa HIVê. Piştî ku ji nexweşxaneyê derketim, min dît ku nikarim li neynîkê binêrim. Di wan deman de tu nikarim bibî serwextê terminolojiya rastî, min li neynîkê dinêrî, dîgo “ez AIDS im, ez AIDS im.” Rojê pênc caran, deh caran, panzdeh caran min li nav çavê xwe dinêrî û digotin. Dûre min go ev heye, ez çi jî bikim nikarim vê rastiyê biguherînim. Ez bigirîm

jî, bikesirim jî, xwe li erdê jî bixim ev naguhere. Lazim e mirov çî bike, lazim mirov bi awakî bi wê yekê re li hev bike, wê deyne kêlekê li jiyana xwe ya li pêş binêre. Ez di semînerên xwe de tim behs dikim, li vê derê em bi quncika çavê xwe dibînin newisa, HIV jî ji bo min tim li wê derê ye. Tu carî divê neyê jibîrkirin û paşguhkirin, tiştên ku bîne serê te gelek cidî ne. Ez tedawiya pê divê didimê, ew jî dike ku ez jiyana xwe bidomînim.

Ez mirovekî wiha bûm ku min her tim jiyaneke bi rêk û pêk dimeşand, bi tenduristî dixwar û hewl dida werzîşê bikim. Li pey wê rojê guherîneke min a radîkal çênebû. Berî wê rewşê bi salekê min dev ji cixarê berdabû.

Di jiyana min a sosyal de guherîn çênebû, lê gelek tiştên ku HIVê li min zêdekir çêbûn. Asas pir minetdarê wê me, ji ber ku cîhabîniyeke gelek xweş li min zêde kir. Ez ne mirovekî pêşdaraz bûm lê belê haya min jî ji hin tiştan tune bû bi vî qasî. A rast derdekî min heye, ji bo mirovekî bi xwe be jî karibim tiştina bikim. Jineke heteroseksuvel im, lê belê teqez diçim Pride'an, tev li meşê dibim. Ez qîza xwe, hevalên xwe, her kesî bi xwe re dibim. Carekê diya min tişteki werê gotibû: "Çi karê te heye li wir, ew ê bêjin ew jî wisa ye." Min go "jixwe tam jî ji ber vê sedemê diçim wê derê û li wê derê tev li meşê dibim." Qasekî fikirî. Dûre hevalên min ên trans jî hatin mala min. Bavê min serê pêşî fahm nedikir û pir bi pêşdarazî lê dinêrt. Min jê re qal kir, bi rastî civak wiha bi pêşdaraz e, a soxî dema min wiha qal kir cîhanbîniya bavê min ji binî ve guherî. Divê mirov qal bike, qala ermeniyên jî, elewiyên jî, ereban jî, homoseksuvelan jî, divê mirov qala hemûyan bike.

Wekî ku min qasek berê qal kir ji hêla tenduristiyê tu pirsgirêka me nîne. Hêrî zêde pêşdarazî, helwestên demxekir û cudaxwaz me xemgîn dikin. Mixabin herî zêde jî karkerên tenduristiyê vê yekê dikin. Herî zêde li cem Hekîma Diranan rastî cudaxwaziyan tîm. Her carê ku rastî cudaxwaziye dihatim, diçûm cem Dekaniyê an jî Serhekimiye min daxwaza heqên xwe dikir. Zanîna heqên xwe û daxwazkirina heqên xwe tu têgehên ji hev cuda ne. Zanîna heqên xwe tu tişt li we zêde nake lê belê ya herî hêja daxwazkirina wan e. Di

Hekîmiya Diranan de ez rûberî gelek neheqiyên bûm, ez ne mecbûr im bi tu hawî statuya xwe bibêjim, lê ji ber ku ez parêzkar bûm û min dixwest bertekan bibînim, min [neheqiyên] digotin. Di nav herkesî de gotin “ji ber rewşa we ya taybet”, xwestin setên taybet bistînin. Ji ber zanîna heqên xwe, ez çûm cem Dekaniyê, ji ber lêgerîna heqê xwe ji min ve bêzar bûn. HIV xistin mufredatê, dest pê kirin di dersan de qala wê kirin. Divê mirov bédeng nebe.

Belê nexweşîyên Înfeksiyonê di vî warî de gelek serketî ye lê di baskên din de pisgirêkan dibîni. Mirov dema rûberî van neheqiyên dibê pir aciz dibe, wekî lepek di qirikê te de asê dibe. Min tiştêkî werê kişf kir: mirov ji tiştên nenas ditirsin, tirs jî pêşdarazî û cudaxwaziyê tîne bi xwe re. Di van rewşan de aram dibim, pêşî serî li agahdayîna didim. Ez vê yekê nabêjim, zanist dibêje. Weke daneyên Rêxistina Tenduristî ya Cîhanî an jî Neteweyên Yekbûyî tam li nuxteya girîng dixim. Dema dibêjim “tu dizanî gelo, ez ê jî bi tedawiya xwe wekî herkesî jiyana xwe ya asayî bijîm, ez bixwazim dikarin bibim xwedî zarokek dûrî înfeksiyona HIVê”; dibêjin “wa, wiha ye, min nedizani.” Dema hûn tiştên bala wan dikşînin zevt bikin qalkirin hêsan e. Dema hûn behsa rêgezên gerdunî ên kontrolkirina înfeksiyonê bikin, weke ku HIV di nav çend çirkeyan jî hêza derbaskirinê dikeve, karê we hêsantir dibe.

HIV qet bandor li planên min nake. Ez HIVê wekî astengiyek danaynim pêşîya jiyana xwe, bi destê min de nexşeyek heye dunyayê digirim bi hevîna xwe re li. Bi rêk û pêk mirov test bike, ji bo teşxîsê gelek girîng e. Bi rêk û pêk testên HIVpozîtîvê bikin. Mirov bila bi rêk û pêk kondom bikarbînin û êdî li gelek cihan testên anonîm û belaş hene. Anonîm nebe jî di saziyê tenduristiyê de bi dilekî rehet dikarin testê xwe bidin çêkirin. Di wir de jixwe mahremiyet te parastin. Kes kesî deşîfre nake.

Virûsa Her Kesî Jê Re Yekta Ye

Merhaba. Navê min Îdil e. Ez karê seksê dikim. A rastî di wan demên ku teşxîsa HIVê dan bo min, gelek caran teşqeleyên min jî çê dibûn ku lubunya di navbera xwe de dibêjin *Cîcîlik Koli**. Jineke bi lez û bez bûm, lê bi rastî jî qet nedihat bîra min ku ez ê rojekê bibim pozîtîv.

Yanî min digo li Tirkîyê çend kes hene ku derbasî min jî bibe. Û min carinan xwe diparast carinan jî nediparast. Hin partnêrên min dixwestin xwe bipolarîzin, min qet dengê xwe dernedixist. Carinan ger perê min hebûya, min kondom bistenda, min bi xwe pêşniyaz dikir. Laço dengê xwe nekira min xwe diparast, lê belê Laço bigota “na, ez naxwazim bikarbînim”, ez zûka qanîh dibûm. Nizanim gelo bi çavekî ehlaqî lê dinêrim an na, lê belê bi taybetî dema min alkohol vedixwar bêtir ji parastinê diketim. Min digo vê carê xwe neparêzim, min bi vî hawî xwe nediparast carinan.

Bi awakî ecêb hîn bûm ku HIVpozîtîv im; ji ber ku berî bi çar mehan ku teşxîsa min bê danîn li nexweşxaneyekê min operasyonek derbas kiribû. Li gor protokolên nexweşxaneyan, berî emeliyatên plankirî li hin testan dikolin. Testa *Elisa* jî tê de ye. Di wir de tu tişt derneket, ez negatîv derketim. Bi taybetî ev gotina min hat bîra min: madem min tehlîlên xwe kirine ez li encaman binêrim. Û dema min li encaman nêrî, negatîv bû. Ez emeliyat bûm, li pey emeliyatê vegeyriyam karê

* Di jargona LGBTI+ de mahneya têkiliya seksê ye, ku ne ji bo pereyê ji bo zewqê tê kirin.

xwe; lê belê ji ber hin problemên din ez ji karê xwe bûm. Dûre min ji nû ve karekî dît.

Di wê demê de ez bi giranî nexweş ketim. Ez çûm malên tenduristiyê li taxa me, lê min nedikarî wan dermanên agirkuj daqûrtînim, mahdê min gelek dixeliya. Ev pêvajoya nexweşî nêzî deh rojan bi vî rengî dom kir, agirê min bi tu hawî danediket. Hekîma malbatê vê carê ji dêvla dermanan bi derziyan xwest agirê min bikuje, lê dîsa jî bi serneket. Dûre hekîma min a malbatê, ji mezinên li gel min re go: “encamên tehlîlên vê ciwanîkê gelek zêde ne. Di pişikê wê ya reş an jî li derekî din dibe ku problem hebe. Divê hûn biçin nexweşxaneyê tamarasteyî.”

Piştî du rojan malbata min ez birim nexweşxaneyê tamarasteyî. Tevahiya wê rojê ez ji nexweşxaneyê dernexistim. Dawiya heftê bû, em ji acîlê ketibûn nexweşxaneyê. Doktorê li acîlê ji min re go “dusibe bê randevû cardin were, em ê te nîşanî doktorê înfeksiyonê bidin.” Dusibê ez çûm cem doktorê înfeksiyonê, testa *Elisa* jî tê de hemû tehlîlên min girtin. Piştî dayîna tehlîlan ji min re diyar ku divê ez piştî sê rojan ji bo wergirtina tehlîlan biçim nexweşxanê. Dema sê roj derbas bû, ez li malê bûm, ji nexweşxaneyê geriyam. Ji ber ku berêvarê bû min dotira rojê encax karî biçim. Dema ew li min geriyam pirsek di serê min de peyda bû lê ez tam pê ne bawer bûm.

Ez bawerim hekîma berpîrsê labaratorê bû, min xist odeya xwe ya taybet. Di gel ku li ba min ji mezinên me yek hebû, ew derxist derve. Min rasterast ji doktor pîrsî “gelo ez HIVpozîtîv im?”. Ew jî go “belê”.

Hema ji nişka ve ji bo ku min aram bike diyar kir ku test dibe ku xeletî kiribe, belkî ez “pozîtîva sexte” bim. Heta diyar kir ku sê nexweşên wî yên ku ji wan re gotiye “dibe ku hûn HIVpozîtîv bin” dûre negatîv derketine. Diyar kir ku testekî bi navê “teqezkirinê” heye, divê em wê testê bikin. Û pêvajoya min a tedawî û kontrolê dest pê kir. Çend roj şûn de ji bo testa teqezkirinê cardin çûm nexweşxaneyê. Ji ber ku encama testa teqezkirinê bi derengî dertê, hejmarên HIV-RNA û CD4ê dixwazin bibînin, cardin xwîn girtin. Hejmarên HIV-RNA û CD4ê di nav heftakî de, encamê testa teqezkirina HIVê jî di nav çar mehan de dertê.

Di vê navberê de ez dixwazim behsa hejmaran bikim hebki; CD4, navê şaneyê [hucre] xwînê ye ku virûsa HIVê rasterast êrîşî wê derê dike. HIV-RNA jî em dikarin bibêjin bi rêjeyeke diyar hejmarê virûsên di xwînê de ye. Yanî zêdebûna hejmarê HIV-RNA, kêmbûna hejmarê CD4 pirsgerêk e.

Di derbarê HIVê de min zêde agahî nîn bû heya wê demê û dema ez hîn bûm HIVpozîtîv im, ez heyrî mam, ehmeqî li min raselitî. Hevaleke min a nêz aktîvîstê LGBTî ye, ez lê geriyam. Wê jî diyar kir ku ger ez qebûl bikim ew ê berê min bide hevaleyê xwe ya bi HIVê dijî ku rêbertiya min bike di vê mijarê de. Malbata min her dem piştê min digirtin, ji ber ku li wê derê bûn min ji wan re got. Ji bilî dayika min her kes hîn bû ku ez HIVpozîtîv im. Bi şev diket xewnên min, dibû kabûsên min û min nedikarî bi aramî rakevim. Min dîgo “xwezî ez bibûma kansêr.” Ji ber kirina seksê min xwe sûcdar hîs dikir. Bi ya min çavekî ehlaqî min lê dinêriya. Ji ber ku hemû mitên ehlaqî ên ku civakê fêrî me kiribûn, ji kûrahîyên mejiyê min, ji kuncikan dipengizî êdî.

Piştî heftakî deh rojan dema ez çûm nexweşxaneyê, min şoka asasî li wir dît. Ji ber ku hejmarê HIV-RNAYê pir zêde bû, ya CD4ê jî gelek kêmbû. Lê belê ji ber ku doktorê min tirs û xofa min dît, min bi serokê klînîkê re da axaftinê û ew jî diyar kir ku ez pir bi endîşe me. Gotinên serokê klînîkê wiha bûn: “Binêre Îdîl, ev HIV-RNAYê zêde û CD4a kêmbû wênêya AIDSê ye. Lê belê tu ji piya hatî vir, ji piya tê û diçî, te şewbê derbas kiriye û hîna te dest bi dermankirinê nekiriye. Ev yek jî me re diyar dike ku te nû înfekt girtiye û HIV li pilê xistiye.” Min jî jê re aşkere kir ku berî bi çar mehan min operasyonê derbas kiriye û di testên min de tu nîşane derneketine ku bi HIVê înfekte bûbim. Ew jî diyar kir ku panzdeh sal e di wê nexweşxaneyê de ew klînîk hebûye û rastî bi hezaran HIVpozîtîv bûne; di nav van nexweşan de ji sedî dehê wan dermankirinên xwe nedomandine, ên mayîn jî pêvajoyên xwe yê miyane û kontrolê didomînin; di nav ewqas nexweşan de bes yek jiyana xwe ji dest daye, ew jî ne ji HIVpozîtîvê jî ber qeyrana dil miriye. Diyar kir ku tu ferqa wê û nexweşîyên mîna tansiyon û şekirê jî hev du nemane, û tika kir da ku ez bêtîr endîşedar nebim.

Heman şeva wê rojê ew hevala hevala min a aktîvist li min geriya û tiştên gelek xweş gotin: “Binêr Îdil ev ji bo me “wake-up-call (banga şiyarkirinê)” e, yanî banga vejînê ye. Ji ber ku tu jiyane cardin saz dikî, tu dikarî navbera xwe û şahiyên şevê sar bikî, tu dikarî kêma alkol vebixwî belkî, tu dest bi sekse ewletir dikî. Hem ji bo te hem ji bo partnêra/ê te baştir dibe asoxî.”

Welhasil, di wan deman de êş û azarên min hinek din ji dom kirin. Di destpêkê de wek ku min nedikarî tevahî derman xwe ji SGKê [Saziya Ewlehiya Civakî] werbigrim. Piştî ku min ew pirsgerêk çareser kirin, nêzî mehek û niv şûn de min dest pê kir dermanên xwe vexwarin. Min qasî mehekê derman xwarin Da ku hîn bibim bê laşê min li hemberî dermanan dij-qewet e an na. Axirî piştî dermanan hejmara CD4ê zêdetir dibû û hejmara HIV-RNAê jî kêmtir dibû. Doktor li encamên min nêrî û go “ev derman mûcîze ne.” Lewra rewşa min a înfeksiyonê gelekî bi paş de kişiyabû.

Di vê navberê de dixwazim behsa hin çirokên şaş bikim ku wekî rastî têne zanîn. A yekemîn dermanekî ku hemû vîrûsan bikuje nîne. Derman hejmara HIVê gelekî kêma dike, di cî de be, wan dicemidîne ku nikaribin bilebitin. A duyemîn, tê gotin “madem ez bi HIVê înfekte me tu jî HIVpozîtîv î, em bêyî parastinê dikarin hev şa bibin”; ev jî gelekî şaş e. Ji ber ku vîrûsa her kesî jê re “yekta” ye. Lowma jî yekê/i HIVpozîtîv ger derman negre û bi yeka/ê HIVpozîtîv ya/yê dermannebûyî re hev şa bibe, di vê rewşê de dikare hîper-înfekt bibe. Kesên HIVpozîtîv bi dermankirinê re şeweya jiyana wan naguhere, lê ji bo kesên hîper-înfekt rewş gelekî aloztir dibe. Ji ber ku pergala îmmûnî [parastinê] ya mirov hewl dide ku zêdetirîn vîrûsan re şer bike.

Em vegerin mijara xwe, bi pêvajoya dermanbûyîne re dest pê dike tu baş dibî. Di derbê ewil de min seksê nedikir; lê dûre li ser navê “vaye xwe diparêzim” ha min dît ku dîsa zêde seksê dikim. Wê demê min dev ji karê seksê berda bû lê min “*cîcîlikê*” berdeyam dikir. Dûre min fahm kir ku ev rewş zirarê dide min û ji hêla derûniyê ve ne li xêra min e. Min nedikarî hêrs û kerbên xwe kontrol bikim. Rewşa obsesyone pêkhatibû. Her carê tirs ku ez ê dermanên xwe wenda bikim li min peyda dibû. Ji ber sedemên bi vî rengî piştî bi salekî jî

destpêkirina dermanan, li ser pêşniyaza hevalekî min li Zaningeha Stenbol li Fakulteya Tibê ya Cerrahpaşayê min psikyatreke li ser vê mijarê dixebite peyda kir. Doktoreke gelekî xweşik bû, her ku nasnava min a transê dizanibû jî ez rastî cudaxwaziyê nebûm. Piştî şeş mehan diyar kir ku ji bo wê jî ezmûneke gelekî girîng bûye, go “baş e ku min bi yeka wekî te re hevdîtin pêkanî.” Her carê ku ez diçûm ji bilî dermankirinên rûtîn me psikoterapî jî dikir. Carinan bêyî randevû jî ez diçûm ji ber ku dema poliklînîka wê nedibû, ji destan randevu dida min. Ez gelekî bi siûd im ku min karî pê re hevdîtinê saz bikim, lewra gelek caran ne pêkan e bêyî ku mirov pere bide di nexweşxaneyên dewletê de alîkariya psikolojîk werbigre. Nêzî şeş mehan min pêvajoyekê derbas kir. Di dawiya şeş mehan de bi temamî rehet bûm, ez hîn bûm tevî HIVê bijîm, min pê derxist bê çî çî ye, ez bi ser ketim ku bibim mirovekî ji ber HIVpozîtîvê nagirî.

Ev rewş ji bo min ewqas zor be, ez texmîn dikim bê ji bo wan kesên din ên li derve çiqasî zortir e. Ji ber ku piştî ez hînbûm ku HIVpozîtîv im û min ji hevalên xwe re aşkere kir pê ve yek ji hevalên min jî bi pêşdarazî bi min re neaxifin. Tenê yek du kes li pey min gotegot kirine, ez wan jî bi HIV-fobiya wan re rû be rû dihêlim.

Li Nexweşxaneya Perwerdehî û Lêkolînê ya Okmeydanî pêvajoya xwe ya kontrola HIVê berdewam dikim. Bi nasnava xwe ya transê re ji doktorê xwe re vekirî me û heya neha rûberî tu gotinek transfobîk nehatim. Ez dihesêbim di vî warî de ez gelekî bi siûd im. Hekîma malbatê ya li taxa me jî tê de min tu pirsgirêk nedît. Rojekê qet ji bîra min naçe, qirika min diêşiya, ji bo nivîsandina dermanê ez çûm cem doktorekê/î nêzî cihê karê min ku ne hekîma min a malbatê bû. Doktorê ez çûmê, jimara nasnameya T.C.ê [Komara Tirkiyê] li ser pergale nivîsî, dermanên min her û her bikartînim dîtî û sedema bikaranîna min pirsî. Min go “ji bo kezeba reş e”, min ji ser xwe avêt. Dûre tirs ket nava dilê min û cardin neçûm cem wî doktorî. Çareyek lazim bû ji vê yekê re, ji xwe ji ber karê xwe bi dilê rehet min nedikarî biçim her doktorên înfeksiyonê. Cara dinê, rojekê ez çûm cem hekîmê xwe yê malbatê. Malbata min di axaftineke berê de diyar kiribûn ku hekîmê me yê malbatê gelekî agresîv e, mirovekî teşqele ye. Ez jî dema diçûm tim pirs hebûn di serê min de, min digo

“hêvî dikim bera min nede, bi awakî xerab tevnegere.” Dema ez çûm min dît hekîmê min ê malbatê gelekî rûken e û li dijî min qet bi eks an dilşikên tevnegeriya. Dûre min jî xwe ji hekîmê min ê malbatê re aşkere kir. Min diyar kir ku ez HIVpozîtîv im û min go “di vê mijarê de dixwazim bes hûn min bibînin.” Yekem pirsê wî ev bû; pêvajoyê di çî astê de ye û gelo di xala bidestxistina dermanan de problemên min hene an na. Ew roj esil ji bo kolestrolê çû bûm ku xwîn bidim. Bang li xanima hemşîre kir û jê re go “Îdil xanim Hepatit A ye, dema we xwîn jê girt ji bîr nekin lepik bixin destê xwe.” Ev pîr bi xweşa min çû. Ji ber ku li wê derê mahremiyeta min parastibû. Di vî warî de nikarim bibêjim ku min ji karkerên tenduristiyê cudaxwazî dît. Lê belê tiştêkî wiha heye, ez êdî karê seksê nakim û di warekî din de dişuxlim. Ji ber pêşdaraziyên li cihê kar qet nafikrim xwe aşkere bikim. Ji ber ku pêşdaraziyên civakî zêdetir in. Di derdora xwe ya sosyal de hema bêje ez vekirî û aşkere me. Ji ber ku hevalên li derdora min hema hema giş kesên politîk in û di vî biwarî de dikarim bibêjim xwedî hişmendiyek in. Di vî biwarî de nexebitin jî parêzerên mafên mirovan in. Ji ber ku min tu pêşdarazî ji van mirovan hêvî nedikir bi rehetî min karî ji wan re aşkere bikim. Ez vê yekê jî dizanim ku di vî biwarî de bi hezaran mirov hene bi qasî min ne bisiûd in û bi tevahî girtî û veşartî ne.

Piştî hînbûna HIVpozîtîvê di navbera eza kevn û eza nû de cudahiyeke heye. Wekî ku wê hevala min gotibû “wake-up-call”, pê re dikarim bibêjim min pîr û pergalek saz kir di jiyana xwe de. Wekî ehlaqparêziya ku biskek berê min gotibû ez ê tevnegerim lê belê dem bi dem şahiyên şevê li gel xwe hîn rîskan jî tîne. Mirov ji dêvla xwebaweriyê “tişt bi min nabe” dest pê dike bêtir bi kontrol tevdigere. Ji bilî vê ez bawerim jiyana bi HIVê min bêtir xurt kir. Ez bi xwe ji xwe re dibêjim min li hember HIVpozîtîvê û fobiya li gel wê li ber xwe dabe dikarim li hember tiştên dîtir jî li ber xwe bidim. Ji ber ku ez difikrim li hember tiştêkî gelekî zehmet têdikoşim. Êdî cîhaneke min a biçûk heye aîdê min e. Ez hildibijêrim bi kê re têkildar bim, ez dizanim bê li ku derê biseknim. Hewl didim bi pîr û pergal rakevim, xwarin bixwim. Bêtir ji bo hevalên xwe demên vala vediqetînim. Li biskilête siwar dibim. Hewl didim werzişê. Bêtir dîgerim. Geryanên derveyî welatê bêtir in, lê li wan deran jî rûberî hin pîrgirêkan

dibim. Ji ber ku hin welat hene êşkuj bi xwe jî qedexe ne. Bi tenê, bes, mînak didim ger hûn nexweşên psikyatrê bin hûn dikarin dermanên xwe yên raporkirî werbigirin. Ji bo HIVê jî lazim e hûn raporkirî bin ku karibin dermanan bixin wî welatî. Min pirsgirêkeke bi vî rengî di çûna Gurcistanê de dît. Min ê du sê rojan bimaya, loma jî min biqasî têrê wan deman derman li ba xwe girt; lê belê çi dibe çi nabe divê min dermanên xwe veşarta. Heçî di cî de be gotin, min nedizani derman xwe bixim ku derê. Heta ku tişteki qerfi ye, ez bi riya bejahî diçûm, em li nêzî sînore Gurcistanê sekinîn. Di destşokê de min dermanên xwe xistin kîsên piçûk piçûkî, li ser bincilên xwe bi cî kir, bi vî hawî min sînor derbas kir. Li ser min agirkujên din, dermanên din jî hebûn. Min mecburî ji ber tirsê ku dermanên min ên asasi jî bêne zevtkirin avêtin çopê. Axirî tu diçî geryanekê lê belê mixabin mirov bi kirinên wiha re, li welatekî nenas bi pirsgirêkên bi vî rengê re rû bi rû dimîne.

Em vegerin rewşa min tenduristî ya neha, hejmara CD4ê bi berdewamî zêdetir dibe û HIV-RNA jî di asteke de ye ku êdî nayê tespîtkirin. Ez aneha ji kesên din bêtir fikra xwe dikim ji ber ku riska derbasbûyînê, ji min bo yekê din, di asta tunebûnê de ye.

Di lêkolînên dawî ên zanistî min xwend, dibêje “kesekî HIV di xwîna wî de di asteke wiha de be ku nikaribe bê tespîtkirin, riska wî ya ku derbasî hinekî din bike nîne.” Lê ez xwe diparêzim, ez ê xwe biparêzim jî, ji ber ku ez naxwazim ji hinekî din vîrûs derbasî min bibe.

Neha flortekî min heye, pê re jî seksa parastî dikim. Ew dixwaze em seksa neparastî bikin lê ez wê yekê qebl nakim. Car bi car li ser vê mijarê problemên me çê dibin. Ez di vî warî de jê re ne eşkere me. Ger ez bêjim, ez ê bertekeke çawa bibînim wê jî nizamim. Ez xwe aşkere bikim, hêla wê ye dîtî an nedîtî bê li cihekê, mirov ditirse ku ew ê te îfşa bike. Beleheq pêknehatine hin dirûsmên mîna “HIV nakuje, Pêşdarazî dikuje.” Pêşniyaza min li hevalên bi HIVê teşxîskirî, nifşa nû ya aktîvîstan diyar dikin ku bikaranîna kondoman wekî xweferzkirina şîrkêtên kapitalîst dibînin lê mixabin ew mijar ne wisa ye. Kondom ne bes ji înfeksiyona HIVê jî gelek vîrûsên din jî mirovan diparêze, lewra teqez kondom bikarbînin. Ji vîrûsên mîna Piştistî, Hepatit B û Hepatit

C û hwd jî dikare biparêze. Ez nîqaşên dawî ên li ser vê mijarê ku li Amerîkayê dimeşînin jî dişopînim. Di demên dawî de di derbarê dermanê *Truvada* ku wekî mucîzeyek tê lansekirin nîqaş didomin. Mirovînan xwestin *Truvadayê* wekî rêgir û prep. bikarbînin. Heta ku hin kes gotin em vêya bikarbînin dev ji prezervatîfê berdin. Lê ev tam ne rast e. Mirov dema xwe diparêzin ne bes ji bo HIVê ji bo vîrûsên din jî divê xwe biparêzin, lê tu bandora rêgir û parastîner ya *Truvadayê* li ser vîrûsên din tune ne. Lewma jî kî çi dibêje bila bibêje, bila wekî ku di nav kapîtalîzmê de noq bûbim nav li min bikin, ez ê dişa jî dermanên xwe bixwim û bikaranîna kondomê bidomînim.

Wekî encam ez lê zêde bikim, dikarim bibêjim vekişîna min a ji qada polîtîk jî bi sedema teşxîsbûyîna min a pozîtîv re girêdayî ye. Ji roja ku min xwe di ez li gel mafdarên bûme, li hember neheqiyê sekinîme. Nemaze di demên dawî de ew çend mirov xistin hepîsxaneyan, ew çend mirov ji pêvajoya xwe ya tedawiyê dûr man; ji sedemên cur be cur gelek girtî di warê peydekirina dermanên xwe de pîrsgirêk dikşînin, em van gişan bi çavê xwe dibînin. Ger ez jî rojekê bikevim girtîgehê an demeke dirêj di binçavan de bim tîrsa min ne ew bû ku ji karê xwe bibim. Bi rastî ez tîrsiyam ku dermanên min demekê dirêj nedin min ez ê pîrsgirêkên tenduristiyê bikşînim. Yek ji sedemên ku ji siyaseta aktîv dûr bibim, ji polîtîkayê dûr bûbim jî ev tîrsa li min raselîtî, bû.

HIV xususî ne vîrûseke LGBTÎ+yan e. Bes ji ber ku em di vî warî de vekirî ne, em ew çend vekirî dikarin di derbarê van mijaran de xebatan bimeşînin, derdorên fobîk hewl didin bi vî hawî bidin lansekirin. Mixabin ev têngîhiştin li piraniya welatên li cîhanê wiha ye. Li welatên azad ku di malperan de bêser û ber pesnê wan didin... Mînak li Paragwayê wekî hemwelatî nagirin. Ne pêkan e hûn destûra herdemî ya rûniştinê werbigrin.

Li cîhanê li hin welatan dermanê HIVê hîn bi pere ne, li Tirkiyê peydekirina dermanan li gor gelek welatan hêsantir e. Her kesê xwedan sîgorte, bi dayîna buhaya têker ya miayenê, bêyî ku buhaya têker ya dermanê bide dikare dermanê bi dest bixe. Kesên bêsiqorte jî bi awakî kêmbuha dikarin xwe bigihînin miayene û dermanê. Di vî warî de dikarim bibêjim ku tetbîqên Tirkiyê diecibînim.

Hevelekî min ê alman hebû demekê dirêj li vir mabû, bi taybetê ji bo Stenbolê gotibû lê bi min gelek di cî de bû tiştên wî gotî. Ji min re gotibû “Stenbol wek Berlîna 1990î ye. Bêsinor, bêparastin seks gelekî berbelav e li vir. Gelek kes xwe neparêzin, her kes ne xwedan hişmendiyeke e di derbarê vîrûsan û riya derbasbûyîna wan de û mirov hin caran ji bo têkiliyên bêparastin tînin teşwîqkirin.” Ev di vî warî de tev li wî hevalî dibim. Ne bes ji bo HIVê, ji ber gelek vîrûsan û ji ber gelek baktêriyan divê mirov xwe biparêzin. Sîgorteya min a tenduristiyê hebû. Malbata min piştî min girt û qet min pêşdarazî nedîtin. Dibe ku siûda kesî ya wekî min nebe, mirov xwe di hundirê çahlekî de bibîne ku civatê ew dahv daye wê derê.

Nebêjin Ha Li Vir Tiştên Xweş Nakevin Jiyana Min

Merhaba. Navê Min Mahan e. Îranî me. Min li Îranê li ser Dîroka Hunerê zaningeh kuta kir. Li cihê kar nasnava min a LGBTÎ+ hatibû deşîfrekirin. Deşîfrebûna nasnava min a zayendî ewlehiya jiyana min nemabû. Serokê kargehê, dema nasnava min a LGBTÎ û HIVpozîtîvê hîn bû, dest pê kir gefan li bixwe. Bi tîrsa teşhîrbûyîne min hemû tiştên xwe hiştin, mecbûr mam birevim vê derê.

Serê pêşî min serî li NYê kir ji bo bicîkirina li welatên sêyemîn. Wekî sedema serîlêdanê min nasnava xwe ya LGBTÎ+ nîşan da. Di serîlêdanê de min diyar kir ku di heman demê de HIVpozîtîv im. Aneha li Tirkîyê li bajarekî pêgirtî ku ji bo penaberan saz bûye hewl didim jiyana xwe bidomînim. Nêzî panzdeh meh berê hatim Tirkîyê.

Berê wekî tûrist hatibûm Tirkîyê. Ez vê derê ji wan demên ku wekî tûrist dihatim cudatir nabînim. Bes, tiştêkî xerîb e, berê cihê ku ez ji geryanê çûbûmê aneha wekî penaber tîmê. Ez dizanim, hûn diçin ku dera cihanê biçin dema wekî penaber hin pîrsgirêkan dibînin; lê dawîkê hûn dielimin di wê çandê de bijîn. Li vê derê min pîrsgirêkên hewandinê, xwegihandina mafê tenduristiyê û ya herî girîng pîrsgirêka zimên min dîtin. Li gel pîrsgirêkên min dîtin dikarim bibêjim ez elimim vê derê. Heta ku ez dikarim bibêjim min ji Tirkîyê hez kir. Dema ewilî hatim vê derê, di daxwaza xwe ya NYê de, bo bicîkirina li welatên sêyem, min diyar kir ku ez dixwazim biçim

Amerîkayê. Lê belê bi hîlbijartina Trump re fikrên min bi temami guherîn. Di derbên ewil de min nedixwest li Tirkiyê bimînîm, lê belê di pêvajoya hatî de ez li ser ihtîmala mayînê jî difikrim. Heta ku ev wekî berê bi min xerab nayê.

Pirsgirêk ev e; li Tirkiyê saziyên dewletê jî tê de, dema fahm dikin ku tu penaber î, dest pê dike tu rastî cudaxwaziyên dibî. Ya herî nêz li gel emlaqfiroşan jî nijadperestî pêk tê. Dema fahm kir tu biyanî yî yan dibêje xanî nîne, yan jî buhaya kirêkirinê zêde dike. Neha li xaniya ku tê de me, li qata wê ya destpêkê emlaqfiroşek heye, ji min re gotibû “hûn travestiyan Îranê ne, ji we re xanî nîn e.” Ecêb e, aneha li qata jora wî rûdinê. Ji bo xaniya ku tê de me 1000 lîre kirê didim. Di bajerekî wek vî biçûk de, ji bo xaniyekî ew çend xerab ev buha gelek e; lê belê tu penaber bî mixabin buha ev e û ji bo stara xwe ez mecbûr im vê buhayê bidim. Nebêjin ha tiştên xweş jî nakevin jiyana te. Eve du hefteye min bar kiriye vê xaniyê û cîranên min ji xaniya kevn di barkirinê de hatibûn ji bo bibêjin “riya te ronî be.” Heta ku gelekên ji wan qet nexwestin ez biçim û vê oxirkirina wan ez gelekî kêfxweş kirim. Hê jî dema ez cîranên xwe yên kevn dibînim em silav li hev du dikin, diaxifin.

Ger em bêne ser mijarê înfektbûna min HIVê. Ev sê sal e ez dizanim ku HIVpozîtîv im û ev du sal û nîv e ez dermanê bikartînim. Hejmara barê min ên vîral ev du sal e di asteke wiha nizm de ye ku nikare bê tespîtkirin. Di navbera 2008 û 2009an de ez li derveyê welat dijiyam û min qet li testê nenêrî bû. Hevaleke min hebû ew bi xwe jî piştî kansêrbûna xwe bi şensa xwe hîn bûbû ku bi HIVê dijî. Hevalê min piştî kansêrê bi şeş mehan çû ser dilovaniya xwe. Kansêrbûna wê û sedema mirina wê me baş dizanibû ku ne ji ber HIVê bû.

Li pey vê bûyerê her kes pir tirsîya û gelekên me testa xwe da çêkirin, min jî li testa xwe da çêkirin. Encama testê negatîv derket.

Berî bi sê sal û nîvan li Îranê di laşê min de birînên dijwar û bi şid derketin û ev birîn dixuriyan. Ji ber ku pir ditirsiyam min testekî nû da çêkirin. Roja ku min ê encamê bigirta pîrr bi strês çûm. Mixabin li Îranê kesên ku di wan cihan de dixebitin qet haya wan jê nîne

bi kesekî HIVpozîtîv re çawa bipeyvin, pir cahil in. Hemşîreya li encaman dinêre, kaxizên min girtin û lê nêrî. Dema ku dît pozîtîv e, bêyî ku tiştêk ji min re bibêje kaxizê qefalt çû bi hevaleke xwe re bipeyve. Hingê tirs û strêsa min gelekî zêdetir bû. Her carê ku min dîgo “encam çi ye”, dîgo “ew ê hevala min ji te re bibêje.” Berê min dan cihêkî din û ez pênc deqe li wir li bendê mam. Ew ên li wir jî tim di guhê hev de dipeyivîn. Dûre doktorê ku hat cem min kaxiz avêt ser dev û rûyê min, diyar kir ku ez pozîtîv im. Dema min ji doktor pirsî “ez neha divê çi bikim?”, go “em nizanin, here ji vê derê.” Bi israr min pirsî bê ezê çi bikim, divê herim ku derê; ew jî gotin ku ew jî nizanin.

Yekê ciwan ji dêvla min bûya, ji ber helwesta wan dikaribû xwe bikujta. Min nedizanî ez çi bikim û ew kêlî hevalekî min hat bîra min. Min fikirî ku ji bo jiyane zêde dema min nemaye. Ez gelekî xemgîn bûm û ji jiyane sar bûm. Ji sibê heya êvarê digiriyam, pir ditirsiyam. Ji ber tirsê ku ez ê teşhîr bibim min karî bes ji çend hevalên xwe re bibêjim. Bo nimûne hevalekî min hebû. Dema min xwe jê re aşkere kir pê ve nema bi min re peyivî. Hê jî li hin cihên Îranê wek kotiyên li kesên HIVpozîtîv dinêrin, bi tirsê ji wan direvin. Hevalekî min hebû, berî min bi heft-heşt mehan hîn bûbû ku pozîtîv e. Ewilîn ez lê geriyam, ew min bir cihêkî li Tehranê ku bala xwe dide HIVê. Li wir xwîn ji pêçika min girtin, test kirin û ez dîsa pozîtîf derketim. Dûre min testa teqezkirinê (Testa *Western Blot*) da çêkirin. Encama wê testê di nav du sê hefteyan de dertê, dema encama wê testa min jî pozîtîv bû min dest bi dermanxwarinê kir.

Aneha difikirim, ne ji wî hevalê min bûya, ez ê biçûma ku derê, min qet nedizanî. Li navenda ku hevalê min ez birim, doktoreke jin hebû. Doktoreke pir hormetdar û zana bû. Ez bawerim doktorê înfeksiyonê bû û wê her tiştê ji bo min rave kir. Heta ku ji min re go “ne hewceye tu ji malbata xwe re jî bibêjî.” Go “ne hewceye tu di jiyana xwe de guherînan bikî.” Dûre min doktoreke din jî nas kir, navê wê Minoo Mohraz bû. Ji Mohrazê re li Îranê dibêjin “Dayika HIViyên” ji ber ku di vî warê de pisporeke gelekî zana ye. Nêzî 25 salan e li ser vê mijarê dixebite. Di heman demê de serokê yekemîn ya Navenda Lêkolînê ya li ser HIVê ye. Gelek alîkariya min û gelek kesên wekî min kiriye.

Dema yekem car çûm doktor, min jê pirsî: “Çend rojên min jiyane mane?” Doktor jî hinek bi qerfî keniya go “tu manyax î?” Dûre ji min re rave kir ku HIV ne wekî ku tê zanîn dike, bes bi tenê tiştek diguhere di jiyana te de lazim e tu dermanên xwe bi pîr û pergala bixwî. Dema ez li Îranê dijiyam ji bo miyêneya doktor min pere dida, lê min dikarî dermanên xwe bêpere werbigrim. Ji bo min ya herî zehmet ew bû, dema ez hîn bûn ku bi HIVê înfekte bûme, mirov wekî cinawiran li yê hemberî xwe temaşe dikirin. Mixabin min ev yek piranî li deverên jiyîna xwe ezmûn kirin. Lê belê wek hîn jî dizanin yekê HIVpozîtiv dema bi pîr û pergala dermanên xwe bixwe asta HIV-RNAyê di xwîna wî hingê nizm dibe ku nayê dîtin. Esil di vê rewşê de îhtîloma ku derbasî hinekî din bike ne pêkan e.

Di hemû planên xwe de min rewşa xwe ya HIVê dida ber çavên xwe. Mînak berî ku bêm Tirkîyê bi hûrgulî min lêkola bê ka ez ê karibim bi hêsanî xwe bigihînim dermanên xwe. Ez xal ji bo min girîng e, ji ber ku ferqa di navbera Îran û Tirkîyê de mijara dabînkirina dermanan e. Li vir tu dikarî ji dermanfiroşan dermanên xwe bistîni, li Îranê dermanfiroş derman nadin; tu ji navendê distîni û nehewceye sîgorteya te hebe ji bo ku tu dermanan bê pere bistîni. Bi ser de, li Îranê rojê min sê heb dixwarin li Tirkîyê ez du heban dixwim.

Hevalên min ên penaber wek hevalên min ên Tirkîyeyî li vir ditirsin testên xwe bi rêk û pêk çêbikin. Hêvî dikim ew roj bê, hemû hevalên min, hemû mirov bi awakî rêk û pêk testên xwe çêbikin û vê tirsê bêwate têk bibin. Ya herî xerab jî ew e ku mirovên vê derê piranî bêyî parastinê dikevin têkiliyên cinsî. HIV ne bes vîrûsek e ji riya cinsî derbas dibe lê belê divê mirov ji bîr neke ku bi riya cinsî jî derbas dibe. Jê pê ve bikaranîna kondomê ne bes ji vîrûsa HIVê, dikare mirovan ji gelek vîrûsan biparêze.

Dema ji Îranê hatim bi ceribandina çend riyan re min zêdetir derman bi xwe re anî bûn. Lewra piştî hatina vir bi gelekî şûn de min karî xwe bigihînim dermanên xwe. Di wê pêvajoyê de min dermanên ku ji Îranê girtibû cem xwe bi berdeyamî bikaranî. Li vir pirsgirêk e, nikarim demên li gor dilê xwe bi doktor re bipeyvim. Tirkî nizanîm û her daîm jî wergêr ne li cem min e. Û her carê naxwazim xwe ji

wergêrekî din re aşkere bikim; ji ber ku nikarim bi her kesî bawer bibim di vî mijarî de. Li Tirkiyê her tişt bes bi tirkî tê nivîsandin û doktorên vê derê jî tê de bes bi tirkî dipeyvin. Ya rastî bo nimûne her ku îngilîzî dizanin jî di daxwaza axaftina tirkî de israr dikin. Ev jî bo me penaberan pirsgirêkeke mezin e. Mesela dema ez û hevaleyê bi hev re ji bo êşa piştî min çûn nexweşxaneyê li cem wergêr ji min re go “tu pozîtîv î.” Esil divê ev veşartî bimaya û divê doktor vê yekê li cem wergêr negota. Ji ber tiştên wiha naxwazim bi wergêr herim cihinan; ji ber ku ne ewle ye ji min re. Dûre ez pê hesiyam ku doktor bi îngilîzî dizane û min ji wergêr re got “ji kerema xwe tu derkeve derve ez ê bi îngilîzî dewam bikim.” Min ev yek fahm kir ku doktor bi îngilîzî dizanin lê naxwazim bi îngilîzî bipeyvin.

Li vir dema diçim kontrola tehlîlên xwe, dema diçim xwîn bidim ji kesî re nabêjim, ji ber vê jî cudaxwazî nayê serê min. Lê belê ji ber penaberiyê her dem rastî cudaxwaziyê, nijadperestiyê dibim. Û dizanim, ger ez bixwazim ji hekîma diranan sûtê werbigrim rasterast dişînin îzmîrê. Lewra ji bo hevaleyê min a penaber û HIVpozîtîv vê yekê kirin. Li Tirkiyê penaberî zehmet e, tew penaberî, HIVpozîtîv û bi ser de LGBTÎbûn gelekî û gelekî zehmet e.

Ez Bavekî Pozîtîv im

Merhaba. Navê min Meçasu ye. Di salên 2000î de, li welatekî ku bi şerîatê îdare dibe çûbûm bişuxlim, di sala 2003an de li wir hînbûm ku pozîtîv im. Rojekê li cihê kar nexweş ketim çûn nexweşxaneyê. Ji min re gotin ku înfeksiyoneke giran derbas dikî û min sê mehan tedawî dî, lê tu encam negirt. Înfeksiyona di çavê min de her roj diçû dibû sedem ku çavê min bê girtin. Di vê navberê de doktor digotin ber bi başiyê ve diçe. Di xala dawî de, li ser %80-85 kêmbûna bînayiyê wê carê jî çûm nexweşxaneyêke Amerîkan ya li welêt. Di encama vekolînan de diyar kirin ku ez HIV im. Lê belê min nedizani HIV çi ye. Li nexweşxaneyê dest danîn ser ewraq û pasaportê min, diyar kirin ku vê rewşê jî ragihînin merciyên berpirs. Divê li vir pozîtîvbûna min nehata zanîn, ger bihata zanîn dibe ku tiştên xerab bihata serê min. Ji ber vê sedemê bi riya nasekî min ewraqên xwe kom kirin di nav panzdeh rojan de vegeyriyam stenbolê. Di wan rojê ku ez ê bihatama stenbolê de hîn bûbûm bê HIV çi ye. Tevahiya panzdeh rojê xew neket çavê min, heta ku min xwe gihand stenbolê. Min nedikari rakevim ji ber ku min difikirî; ger ez rakevim ez ê nikaribim şiyar bibim.

Dema ez hatim stenbolê karê ewilî ew bû, min ji doktorekî nas re rewşa xwe zelal kir. Doktor serê pêşî ji bo ku rakevim derman nivîsî. Di vê navberê de dema ez hatim stenbolê çavê min ê çepê bînayiya xwe ji sedî sed wenda kiribû. Ji ber ku sîgorta min a tenduristiyê

tune bû pêvajo pir hêdî dimeşiya. Min dermanên xwe ji kîsê xwe distend, gelekî buha bûn. Bi hevalê xwe yê doktor re ewilî em çûn cem doktorekî înfeksiyonê. Her du doktor dermanên kombîne dan. Her roj min bi lepan derman dixwarin. Têsrên din ên bi van derman re jî gelek bûn; mahdxelîn, vereşîn, êşên movikan. Ev pêvajo sê meh dom kir. Di nava van sê mehan de ez gelek caran fikirim ku dev ji dermanan jî berdim. Doktor go “tu yê bes van dermanan bikarbînî, bes van dermanan bikarbînî, wekî din çareya te tune ye.”

Tevî pêvajoya doktorê, min got ku ez pozîtîv im. Malbata min bi awakî maddî û manewî pišta min girt. Di destpêkê de min nedikarî ji bilî malbata xwe ji kesekî re bibêjim ji ber ku civak di vî warî de pêşdaraz e. Car bi car dema dihatim stenbolê min seriyek dida Komelaya *Pozitif Yaşamê* [Komeleya Jiyaneke Pozîtîv, n.w.]. Min agahiyên ku ji wê derê werdigirt bi malbata xwe re parve dikir: min diyar dikir ku ev vîrûs bi bikaranîna heman destşokê, heman pêjgîrê derbas nabe.

Piştî dabînkirina sîgorteya tenduristiyê jî pîrsgirêk nediqediyar ji ber ku bo destxistina dermanan jî lazim bû ez ji bajarekî biçim bajarekî din. Min dikarî bes ji Nexweşxaneyên Lêkolînê sûdê werbigrim. Destxistina dermanan du sê rojên min dixwarin. Carekê dema ku min di dabînkirina dermanên xwe de pîrsgirêk dikişand, min derdê xwe ji dermanfiroş re got. Berê min da Miduriyeta Tenduristiyê ya Bajêr, li wir min pîrsgirêkên xwe gotin.

Rojên ewil, dema diçûm nexweşxanê gelek caran rastî neheqiyar û vederkirinan dibûm. Mesela min rontgena xwe bigirta, karkerên tenduristiyê yên wê derê dest bi minminê dikirin: “nexweşîna ku te ji der ve girtiye tu yê derbasî me biki.” Dema diçûm miayeneya çav, min destê xwe bidaya ku derê aciz dibûn, wê derê paqij dikirin. Li nexweşxaneyê ji piya li bendê dimam. Kîjan bajar be, nexweşxaneya taybet an a dewletê qet ferq nîne li piraniya cihan rastî vederkirinê bûm. Dema diçûm cem doktor min form dadigirtin, di forman de li cihên “nexweşîneke we heye”, min dinivîsand ku “ez HIVpozîtîv im.” Her carê dema doktor nivîsa HIVê li wir didît digo “ez aneha têm” û ji odê derdiket. Her carê heman peyvan min dibihistin: “ji

ber sedema ku malzemeyên me têr nakin em nikarin li te binêrin.” Min ji doktoran re diyar dikir ku ger ez di formê de nenivîsim hûn ê agahdar nebin. Ji ber dilziziya min spasiya min dikirin û min bêyî miayeneyê vedigerandin. Dema diçûn xwîndayîne min hemşîreyên ku lepik nedixistin destê xwe hişyar dikirin derbarê vîrûsa xwe de. Merivekî min î doktor ji min re diyar kiribû ku divê ez vê yekê bi karkerên tenduristiyê re parve bikim, lewra ev peywireke mirovahiyê ye.

Zehmetiyên min kişandî têkiliya min û jiyanê zexmtir kir. Min giringiya tenduristiyê fahm kir û min ji bo vê yekê dest bi têkoşînê kir. Di encama têkoşînê de pozîtîv im, zewicandî me û bavê zarokekê me.

Ev heşt sal e zewicandî me, di dema dergistîbûnê de min ji hevjiina xwe re got ku ez pozîtîv im. Min nedikarî ew bixapanda, divê min rêza fikrên wê bigirta. Ew dem hevjiina min diçû mektebê, dev ji mektebê berda, dûre me mohra xwe birî. Di wê heyamê de ez pir fikirim bê ka ji hevjiina xwe re pozîtîvbûna xwe bibêjim an na. Rojekê min biryar da ku bibêjim. Em rûniştin. Min go “ez tiştêkî ji te re bibêjim lê belê bersiva te erênî an neyê be, çi dibe bila be ev tiştê min ji te re gotî divê di navbera me de be.” bi şerm û fikar min kulê xwe jê re got. Hevjiina min got ku ev di navbera me de nabe astengiyek e û ev yek dibe ku bê serê her kesî. Diyar kir ku vê rewşê han nikare rê li ber hezkirina me bigre. Ez gelekî kêfxweş bûm. Dûre min riskên derbarê vê rewşa xwe de jê re zelal kir, min got ku belkî zarokê me çênebe û min jê xwest ku baş bifikre wiha biryar bide. Hevjiina min di biryara xwe de zelal bû. Min nedixwest malbat wê bizanibe, hîna jî nizanin.

Piştî şeş mehên li ser zewacê derketim derveyê welêt. Bi wî perê ku min li wir kar kir, ez hatim stenbolê me dest bi tedawiya tûpê ya zarokçêkirinê kir. Encama vî karî dibe ku erênî be dibe ku neyinî be jî. Me encamên neyinî wergirtin. Ji bo ku cardin em karibin biceribînin ji hêla aborî ve, ez derketim derveyê welêt, min pere dan hev. Vê car li bajarekî din em çûn navendekî tûpê ya zarokçêkirinê. Min rewşa xwe ji wan re got ku hevjiina min negatîv e, ez pozîtîv im. Berî van karan hevjiina min operasyoneke biçûk derbas kir. Neha dotmîreke me ya bîst û yek mehî heye. Tu pirsgirêka wê ya tenduristî

nîne, di perîyodên sê-şêş mehî de kontrolên wê yên rûtîn hene. Êdî her kesên bi hev du re ger pozîtîv bibin jî dikarin zarokên bi awakî negatîv bînin.

Belkî ez ne înfektbûma min ewqas li gel jiyane tînedikoşî, ez bi ser gelek tiştan de nediketim. Hevjîna min berî zewacê dev ji mekteba xwe berdabû, piştî zewacê cardin dest pê kir; lê vê carê jî ji ber bêderfetiye aborî mecbûr ma dev jê berde. Heyama piştî înfektbûnê jiyana min sosyal û bergeha min li ser jiyane gelek guherîn. Aneha tiştê ku em bikin ew e, em ji dotmîra xwe re pêşerojê baş ava bikin. Ez wekî takekî bi HIVê dijî dikarim bibêjim: li gor demên berê pêvajoyên nexweşxaneyan di asteke rehetir de ne, pêşdaraziyên karkerên tenduristiyê kêmtir bûne, zimanê xerab ên medyayê jî li gor demên berê kêmtir bûne. Bêgûman di nav têkçûna vê fobiyê de keda mezin para xebatên komeleyên HIVê ne. Tiştên ku her carê tene gotin ez jî dixwazim dubare bikim: vîrûsa HIVê bi destê hev du girtinê, bi xwarina di heman masê de û bi gelekên mînakên bi vî rengî derbas nabe. Ne hewceye hûn hevza xwe ji kesên HIVpozîtîv bikin. Dikarin bişuxlin, bizewicin, perwerdehiya xwe bidomînin, bibin xwedî zarok. Di pêvajoya teşxîsê de min çavekî xwe wenda kir lê ne ji ber HIVpozîtîvbûnê bû, ji ber ku li nexweşxaneyê di dema xwe de dest pê nedan. Tu pirsgirêk nîne di wendakirina çavekî de, dikarim bişuxlim. Heta ku ez dikarim ji bo şuxlê derkevim derveyî welêt. Jiyana xwe didomînim. Keçeke min heye.

Hevalên min nizanin ku ez pozîtîv im, ne hewce ye jî bizanibin. Carinan dema bi hevalên xwe re dipeyvî mijara HIVpozîtîvê vedibe. Helbet ji ber ku nizanin HIVpozîtîv û AIDS ne heman tişt e, ne peyva HIVpozîtîvê peyva AIDSê bikartînin. Di navbera van axaftinan de ez ji wan re qal dikim ku min di kovarekî de di derbarê HIVpozîtîvê de tiştinan xwendiyê, HIVpozîtîv û AIDS ne heman tişt in, ez diyar dikim ku bê çawa derbas dibe çawa nabe. Mirov ji ser xwe bibêje zor e, lê bi mînakên wiha re ez dibînim ku pêşdaraziyên xelkê dişkê. Helbet mirov meroq dikin bê ez van tiştan ji ku derê hîn dibim. Ez diyar dikim ku di warê tenduristiyê de dilzîz im, ez lêkolîna li ser wan dikim, û ew jî dikarin lêkolînan bikin. Di navberê de li gel HIVê xwe li hember pirsgirêkên din ên tenduristiyê jî hestiyar û dilsoz hîs dikim.

Hevjîna Meçasu: Di wan deman de dema hevjinê min got ku HIVpozîtîv e, ji ber ku min nedizanî çî ye parikî tirs ket dilê min. Dema ez fêrbûm HIV vîrûseke çawane, min go “nikare ji hezkirina me re bibe asteng.” Di jiyânê de têkoşin û hezkirin dikare li hember her tiştî bi serkeve. Pêşniyaza min: pozîtîvbûn di vê jiyânê de ji bo tu tiştî ne asteng e. Binêrin hevjinê min pozîtîv e, em zewicandî ne, zarokeke me ya negatîv heye.

Wêne Wekî Filma “İncir Reçeli”* Ne Xerab e

Navê min Rûzgar e. Di îlona 2015an de hîn bûm ku bi HIVê înfekt bûme. Partnêrê min ê berê ji ber nexweşiyekî xwe divê emeliyat bibûya. Ew razandin nexweşxaneyê, berî emeliyatê divê hin testan çêkirana. Di encama testan de partnêrê min ê berê pozîtîv derket, li ser vê yekê jî rewşa xwe bi min re parve kir. Diyar kir ku wî bi xwe pozîtîv e û ji ber ku du salan têkiliya me hebû bi hev du re divê min jî testên xwe çêkira. Ji ber vê yekê min jî pêdivî bi testkirinê dî. Heya wê demê min tu carî test nekiribû. Di encama van bûyeran de hîn bûm ku pozîtîv im.

Dema min encam girtin, min xwe xerab hîs kir. Dema neyê serê mirov mirov zêde jî agahdar nîne. Heya wê demê jî min dizanibû ku HIV nexweşînek e, dema tu dermanê xwe bixwî dikarî tedawî bibî, hin geşedan hene li hemberî têkoşîna vîrûsê, Rêxistina Tenduristiyê ya Cîhanî HIVê ji kategoriya nexweşînên kujer derxistiye wekî rewşeke kronîk daye naskirin. Lê belê dîsa jî mirov pê diêşe bivê nevê, qonaxeke şokê dijî. Ji ber ku ji rewşa HIVê bêtir navê HIVpozîtîvê ya di civakê de xerab e. Vîrûs wekî nexweşîna “qehbikan” hatiye mohrkirin.

Pişti gotina partnêrê min ez jî çûm min test çêkir. Asayî mirov ji laboratorê digre encaman, ger ew negatîv be. Encama te pozîtîv be li

*Nişeya wergêr: Riçala Hejirê, navê filmeke tirkî ye.

wir tişteq nabêjin ji te re, berê te didin doktoran. Lewra ji min re diyar kirin ku divê ez doktora xwe bibînim. Ez çûm cem doktor, diyar kir ku ez pozîtîv im. Doktor jineke baş û fahmbar bû. Dema min bihîst ewilê min nekarî bertek nîşan bidim, di cihê xwe de tevizim. Min dizanibû ku ez ê nemrim û ger bi rêk û pêk kontrolên xwe bikim ew ê min nexe nav cihan, her wekî rewşeke vîral dê bimîne.

Ji ber pêşdarazî û bergehên civakê li ser HIVê tiştê yekem ku hat bîra min ev bû: “divê kes nizanibe pozîtîvbûna min.” Ji dêvla ku ez ê çawa xwe tedawî bikim, yekem tiştê ku hat bîra min ev bû: “divê kes bi min nehese ku takeke pozîtîv im.” Li pey wê pêvajoya tedawiyê dest pê kir. Doktora min ez sewkî nexweşxaneyê zaningehê kirim, ji wê rojê vir ye kontrolên min didomin.

Aneha malbata min rewşa min dizane, ewilî min bi xwişka xwe re parve kir. Min meyla xwe ya cinsî jî yekem car pê re parve kiribû. Ez mecbûr mabûm ku bi diya xwe re jî parve bikim. Di rojên ewil ên teşxîsê de min gelek derman dixwarin. Min rojê heft heşt heb derman dixwarin û veşartina dermanan ne gelekî hêsan bû. Bi awakî xwezayî [malî] derman didîtin. Rojekê min bi wan re parve kir lê belê bi vî şiklî: “Ev demeke dirêj e bi HIVê înfekte me, ev deh sal e wiha dijîm û ev vîrûs ji nexweşxaneyê derbasî min bûye.” Ji ber ku partnêrê min nas dikirin, ez fikirîm ger mijarê fahm bikirana dikaribûn bertek nîşanî wî bidin. Taliya talî nikarim wî jî sûcdar bikim, ger hay ji rewşa xwe bibûya, ew ê xwe biparasta û ew bi xwe jî bi vî şiklî hîn nedibû. Ji bo ku wî biparêzim min go ji nexweşxaneyê derbasî min bûye.

Di malbata me de ya herî dawî kekê min fêr bû, lê belê ne min jî kekê re got. Diya min ji ber tenduristiya min ketiye gumanê, fikir kiriye ku divê kekê min hîn bibe û ji bo ku kekê min lêkolîn li ser nexweşîna bike jî jê re gotiye.

Kekê min dizanibû berî bi salan demekê li Bodrumê ez bi hezkiriyê xwe yê îngîlîz re dimam, ji min re fikra xwe ya ku ji wî derbas bûbe, diyar kir. Hinekî bertek nîşan dida, digo: “Li malê zarok heye, tu li îskan û kevçiyên xwe miqate dibî.” Esil tu li kekê min binêrî ne

mirovekî cahil e, lê belê wiha difikirî belkî derbas bibe. Bi demê re ew jî li ser hûr bû, bersiva pirsên di serê xwe de dît.

Li hêla din, derdora min a nêz jî agahiya li ser tenduristiya min dizanîbûn, min bi wan re parve kir. Dema min bi hevalekî nêz î gey re parve kir ji masê rabû go “ez ê te hembêz bikim.” Rabû, me hev du hembêz kir, li wir tiştek negot. Çend meh derbas bû me cardin hev du dî. Go “dixwazim tiştek bi te re parve bikim.” Diyar kir ku ew jî pozîtîv e. Serê pêş min go jixwe henekan dike, dûre dema ji cizdana xwe dermanên xwe derxistin min jê bawer kir.

Di warê malbatê de ez tim difikirim, pir bi siûd im. Diya min homoseksuwbûna min li Bodrumê hîn bû, dema min û hezkiriyê xwe li wir bûn hatibû. Go “tu çi dikî bike, tu çawa bextewar bî bî ez bi wî awayî qebûl dikim.”

Sê mehê carek diçim nexweşxaneyê. Ev yek hinekî min aciz dike. Dema mirov xebatkar be, di derbarê destûran de an jî di derbarê meraqa mirovan de tengasiya mirov çêdibin. Ez derewên mîna “mebûrî, hin hejmarên xwîna min kêr in, ez li wan didim pirsîn” dikim. Ji ber ku ez nizanîm ew ê çawa bertek nîşanî min bidin. Di mijarê tîkiliyan de min xwe parikî da paş, ez nikarim nebêjim, dema mirov dibêje jî nizane wê çi bertek nîşan bidin. Aneha negatîv im, di xwîna min de HIV di astekê nizm de ne nikarin bêne tespîtkirin. Jixwe mirov dermanê xwe bi rêk û pêk bixwin piranî rewşa wan bi vî rengî ye. Ferqa di navbera heyama berê înfektbûn û ya neha de tenê ev e, ez zêde alkol venaxwim.

Hevalekî min bi yekê pozîtîv re diket tîkiliya neparastî li gel vê yekê jî li ber xwe dida ku test nede çêkin. Hergav min ew hişyar dikir di mijara hewcedariya testê de. Di demê pêş de ji ber pirsgirêkeke nexweşîne hîn bû ku înfekte bûye. Lê belê pozîtîvbûn ne asteng e ji tiştekî re. Neha hevalê min zewicandî ye.

Mixabin ji ber têgihîştina civakê ya negatîv li ser HIVpozîtîvê, em di saziyên ku xizmeta tenduristiyê werdigrin rastî van têgihîştinan tîn dem bi dem. Carekê di serdaneke welêt de ez çûn nexweşxaneyê.

Dema min xwîn da, gotin “tu yê bidî hemşîreya wê derê”, min jî wekî ya wan kir. Hemşîreyê, bêyî ku destê xwe dirêj bike go “deyne wê derê.” Min fahm kir ku naxwaze destê xwe li destên min bixe. Min go “nekeve gumanê dema tu destê xwe bidî tûpê derbasî te nabe.” Bersiv neda, ez bawerim bersivêkî ku bide nedît. Hevalê ku bîskek berê min go zewicandî ye, di wergirtin û qada xizmeta tenduristiyê de rastî neheqîyan hat. Ez van tiştan bi we re parve dikim ji ber ku hevalê min jî dixwaze pêşdarazî û îzolasyonên li hember me hatine avakirin divê bêne teşhîrkirin. Divê hevalê min emeliyat bibûya û ji doktor re diyar kir ku pozîtîv e. Doktor jî diyar kir ku ew ê wê emeliyatê pêkneyne, ew ê xwe û ekîba xwe nexe bin riskê. Me jî berpirsiyariyên wan bi bîra wan xist, me wiha diyar kir; çawa ku yek ji qezaya trafikê bê, bêyî ku zanibin pozîtîv e an na dikevin emeliyata wî/ê û mecbûr in xwe biparêzin bi wî rengî jî divê bi heman awayî biparêzin û vê berpirsiya xwe bi cî bînin. Lê belê bersiva wan wiha bû: “Aneha haya min jê heye.” Carekê jî, hevalekî min heye, dema hîn dibin ku pozîtîv e, ji pozîsyona wî ya berê dixwazin wî bigrin, bikşînin pozîsyoneke paştir. Hevalê min ew qebûl nekir, dev ji kar berda.

Em werin ser dabînkirina dermanan, ez dermanên xwe ji dermanfiroşê bajarê ku lê dijîm nastînim. Ez dermanê xwe ji dermanfiroşekî ji stenbolê didim şandin. Sedema jî ew e, naxwazim dermanfiroşê li warê jiyîna min hîn bibe. Lê belê carekê dema ji bo dermaneke dîtir ya nivîsandî çûm dermanfiroşê li bajarê xwe, di pergala *Medula* de kaxizên dermanên min li balê xuya dike. Dermanfiroş an jî kesên ku dermanan dabîn dike bi rehetî dikare bibîne pozîtîvbûna min.

Înfektebûna min bi vê HIVê di nav jiyana min de ji bo tu tiştî ne asteng e. Pêşniyaza min li mirovan di her qadê jiyane de li xwe miqate bin. Mirov seranserê emrê xwe her tim derman bixwe ew jî ne tişteki xweş e. Lê belê ger di jiyana wan de ev tişt hat serê wan jî bila netirsîn, guman nekeve dilê wan, şerm nekin. Pêşniyaza min ji kesên ku bi wan re dikevin têkiliyê re bila bibêjin. Wêne wekî filma *Încir Reçeli* ne xerab e. Mirov heya ku tedawiye red nekin, pirsgirêk nîne. Di wî warî de bi bawerîya min têgihîştin jî ber bi başbûnê ve diçe. Berî bi deh salan yek bihata bigota ez HIVpozîtîv im, dixwazim

bi te re şa bibim, ihtîmaleke mezin ez ê pê re şa nebûma. Bila kesên pozîtîv vederî jiyane nekin. Ev înfeksiyon ne cureyekî ji wan vîrûsan e ku bi xwarinê derbas bibe, bi destguvaştinê an jî ji destşoyê. Wek ku em dizanin Hepatit sed kat xurttir e ji HIVê di warê derbasbûyînê de. Ji dêvla ku mirovan bi HIVê bitirsînin, divê derbarê vîrûsan de bîn agahdarkirin.

Transeke Îranî ya HIVpozîtîv

Merhaba. Navê min Victoria Gandhi. Ez jineke Îranî ya trans im, li Tirkîyê dijîm. Berî ku ez bên ser rewşa xwe ya înfekdebûna HIVê, ez dixwazim derbarê LGBTÎbûna li Îranê hin tiştan parve bikim ku hûn yek ji van nasnavan bigrin ser xwe çî tê serê we.

Li Îranê piştî ku min pêvajoya xwe ya guherînê temam kir pê ve em pev dijiyan. Rojekê li cahda Valiasê dimeşiyam erebeyekê li ber min sekinî û polîsên şerîatê jê peya bûn. Xwestin min li erebê siwar bikin, min li ber xwe da. Polîsa jin a şerîatê şimaqek li min xist, bi kotekî ez li erebê siwar kirim. Ew roj sedema binçavkirina min porên min ên boyaxkirî, cil û bergên min bûn. Li Îranê gelek kes ji ber vê yekê dikevin binçavan. Li qereqolê gotin te karmendên me derb kiriye, ez mehkumî sê meha hepsê kirim. Dawiya sê mehê, min û hevjinê min sewqî dadgehê kirin, em her du jî hatin girtin. Di hepisxanê de em di karên gelek giran de dişuxilandin. Karê cilşûştinê dabûn min. Zivistanê bi ava sar min cil dişûştin. Demekê şûn de ji ber ku nexweş ketim ez kirim bin çavdêriyê. Doktora me jinikek bû ji ber ku jinan bi awakî îllegal kurtaj kiribû ew kiribûn hepsê. Gazinên min ji sermagirtinê bû; lê belê gotin di canê te de xwîn kême xwîn dan min. Li pey vê serhatiyê bi çend mehan di laşê min de birînên mezin mînanî pizikan derketin. Tehlîlên xwînê kirin, di encama tehlîlan de gotin dibe ku tişteki alerjîkî be. Neh mehê min di hepsê de bi vî awayî derbas bû.

Piştî berdanê li mala hevaleke xwe ya bi navê Roya mam, lê belê nexweşiya di laşê min de hîn jî dom dikir. Ji bo laşê xwe min sabûn û krêm ceribandin lê me tu encam jê negirtin. Laşê min hîn xerabtir dibû, pizik îltîhab ragirtibûn, veguhêzî bû înfeksiyonê. Doktorê dermatolojiyê go “dibe ku alerjîk be”, lê belê êdî înfeksiyon ketibû hemû canê min. Hevaleke min a bi navê Meryem ez birim cem doktorekî înfeksiyonê, li wir jî teşxîseke bi navê “ziziya havînê” danîn gotin canê te li hember germahiyê bertek nîşan dide. Min êvaran nedikarî rakevim, wek ku tişteki mîna derziyê di canê min de radibû. Em cardin çûn heman nexweşxaneyê, lê me cardin tu encam bi dest nexist. A dawî di testê labaratuwareke taybet de encam da ku ez pozîtîv im, min bi hînbûna wê re xwest xwe bavêjim bin erebeyan. Doktor diyar kir ku di vê jiyânê de dibe ku nexweşîneke taybet ya her kesî hebe, ew a hanê jî rewşa min a taybet bû. Min ji doktor pirsî bê ka ez kansêr im an na. Doktorekî gelekî baş bû, aşkere kir ku ez pozîtîv im. Ji helêkê ve digo ev jî wekî nexweşîna şekirê ye mirov li xwe miqate be tu pirsgirêk nabîne, ji hêlekê ve ez hembêz dikirim, morala min bilind dikir. Di odeyê de be ez û doktor bûn. Hevala min li ber derî bû. Piştî ku axaftina bi doktor re qediya, bi lez ez pengizim derve. Hevalê min li pey min bang kir: “Çi bû, çi dikî?” Ez lê vegeyriyam min go “ez AIDS im.” Di wê kêliyê de gira min diçû ji her kesî, min dixwest xwe bikujim. Dema aram bûm û vegeyriyam malê min fahm kir ku xwekujtin tu sûdê nade.

Ne pêkan bû HIV bi riya têkiliya cinsî derbasî min bûbe. Lewra têkiliyeke min a dirêj û bi yekkesî re hebû. Di heyama hepîsxanê de, piştî teşxîsa kê-m-xwînê, di encama xwîndayînê de vîrûs derbasî min bûbû. Berê jî min bihîstibû li girtîgehên Îranê tiştên bi vî rengî diqewimin. Dewleta Îranê dijminê gelê xwe ye, beleheq te davêjin girtîgehê, li hepîsxaneyê tu di encama tedawiyekê de dibî pozîtîv. Ger tu bikevî girtîgehên Îranê yan miriyê te dertê ji wir yan jî xisareke mayînde li te bar dibe. Di demên dawî de di xeberên ku ji girtîgehên Îranê tên diyar dikin ku di xwekujtînan de zêdebûn heye. Di eslê xwe de li wir kes xwe nakuje, têne kuştin.

Min giliya vê rewşa ku di girtîgehê de hat serê min kir, ji bo dijderketina min tu encam derneket bi ser de gef li min xwarin, diyar kirin ew ê ji malbata min re min aşkere bikin ku duwanzdeh sal bû ji wan dûr bûm. Pêvajoya min a nexweşxaneyê dest pê kir, bi demên diyar ez diçûm nexweşxaneyê min tehlîlên xwe dikirin. Li wir jî wek ya Tirkîyê min dermanên xwe bêpere digirtin. Li Îranê bi qasî şeş mehan ji milê min derzî li min dixistin lê belê li vir tetbîqeke wiha nîne. Dema ez çûm cem doktor bi riya wergêr min jê re got, doktor jî diyar kir ku aneha hewcehî bi wê yekê nîne.

Eyn wek li Îranê, li vir jî ji ber HIVpozîtîvbûna min kes li hember min bi xerabî tevnagere. Ez mijarê bînim ser mirovên derdora xwe, ne pêkan e heman tiştî bibêjim. Dema ez înfekte bûm û min ew bi mirovên derdora xwe re parve kir pê ve tu tişt weke berê nemeşiya. Mirovan ne ji bo ku demên xwe bi min re biborînin an jî ji ber ku bêriya min kirine li min gerîyan, sedema gerîna wan kontrol bû, bê ka ez mirime an na. Hevalê ku li cem wê dimam, yê ku ez birim doktor jî bi vî hawî tevgeriya. Ji hêlekê ve jî pêvajoya min dom dikir ku li saziyên dewletê li pey heqê xwe digeriyam. Her ku ez li heqê xwe digeriyam li Îranê jiyana min bêtir ket bin xetereyê. Dema min bi temamî hîs kir ku nikarim li Îranê bijîm, ew ê nehêlin ez bijîm min ji hevalên xwe yên trans alîkariya aborî xwestin. Di navbera xwe de pere kom kirin, hatina min ya Tirkîyê pêkan kirin. Li Îranê min jiyana xwe didomand lê pir ditirsiyam polîs min radestî malbata min bike. Ger radestî malbata min bikirana, dê malbata min ez bikuştama.

Ez ji ber van sedeman hatim Tirkîyê. Li Tirkîyê di yekem hevdîtina xwe ya bi saziyan re min diyar kir ku ez pozîtîv im. Ji bo ku baştir fahm bikin bê ez di rewşeke çawa de me, min şopên pizikan şanî kesên wê derê kirin. Pirs kirin bê min derman ji Îranê anîne an na. Min diyar kir ku têrî demekê derman hene li ba min. Di hevdîtinê de pirsîn bê kesên nas ên ji derdora Enqerê hene an na. Belê nasên min hebûn lê belê tu kes ji ber pozîtîvbûnê ez qebûl nedikirim. Diyar kirin ku dê min li Stenbolê bi cî bikin. Hatim Stenbolê, di mêvanxaneyekê de mam. Helbet min ji kesên wê derê re di derbarê rewşa de tu tişt negotin. Jiber ezmûnên xwe yên berê dizanim, ger bibêjim ew ê her kes ji min bireve.

Bi beralîkirina ASAMê* re klînîkek testên min dubare kirin, min dest bi dermanxwarinê kir. Li mêvanxaneya lê dimam yekî an dermanên min dîtibû an jî derbarê rewşa min de hin tiştan seh kiribû. Lewra vê yekê di nîqaşkirineke me de ji min re got.

Li Tirkîyê di pêvajoya min a nexweşxaneyê de heya neha min tu pirsgirêk nedîtin. Ez li Nexweşxaneya Şişli Etfalê tîm şopandin. Pêşî xwîn didim, du seat şûn de encamên min dertên. Dûre diçim dermanfiroşê dermanên xwe distînim. Lê belê li vir jî xwe ewle nabînim.

Dixwazim li Kanadayê bijim. Ji min re gotin mirov bi hêsantir dikare biçe Norvêç an jî Holandê. Norvêç û Holand helbet ji Îran û Tirkîyê ewletir in, lê li van welatan jî ji bo biyaniyan rê û rêgezên wan guherbar in. Ev der, Îran, Tirkîyê, em vana baş dizanin. Dema ku yek ji nasnavên LGBTÎbûna te bê zanîn kes te naxe şûna mirovan. Ev rastîyek e, tu jî dikanê nan bistîni jî, li nexweşxaneyê xwîn bidî jî yek e.

Li Îranê gef li min dixwarin ku min radestî malbata min bikin. Da ku malbata min min nekuje û ji bo ewlehiya canê xwe ez hatim vir. Dema ji Îranê derketim, tiştê ewil hat bîra min welatekî bû ku ewlehiya canê min û dermanên min dabîn bike. Ez herim Amerîkayê heft meh dê dermanên min bêperetî dabîn bikin wê dûre çawa be, ez ê çawa dermanên xwe dabîn bikim. Gotin li Tirkîyê Rêxistinên Sîvîl û Civakî hene piştgirî didin kesên pozîtîv, mirov dikare piştgirî ji van saziyan bigre. Ev tiştêkî gelekî xweş e, lê belê dema ez bi kesên mîna xwe re têkilî deynim mixabin xwe bêtir xerab hîs dikim. Li ASAMê min hevalekî pozîtîv nas kir, piştî guhdarkirina wî sê roj xew neket çavê min. Yekê pozîtîv min bi bîra min dixê û dema ez tîm bîra xwe psîkolojiya min xerab dibe. Ev bû sê sala teşxîsgirtina pozîtîvê, lê hê jî bi min ev yek ne qebulkirî ye. Çil salî me. Hin daxwazên min li ser jiyane hene, di vî warî de yekê pozîtîv baştir dikare fahm bike bê ez behsa çî dikim.

Vîrûsa HIVê bi riya tîkiliya cinsî derbasî min nebû. Ev vîrûs jî hêla dewletê ve li min hat derzîkirin. Belkî jî ji ber vê sedemê ye nikarim

*Rêxistineke Sîvîl û Civakî ye, li ser penaber bû penahendeyan dixebite.

qebûl bikim, nikarim daqûrtînim. Ji ber ku ez trans bûm ev yek anîn serê min. Tiştên ku dibêjim belkî ji bo we xeyalî be. Lê belê li hepisxaneya welatê min dev ji derbaskirina vîrûsan berdin, mirov di nav çardîwaran de tên kuştin û dibêjin wan xwe kuştine.

Hê jî ji ber ku xwe ewle hîs nakim nikarim bikevim pêvajoya qebûlkirin. Mesela ji vê şibakê hanê yek dikare bikeve hundir û min bikuje. Heya ku xwe ewle hîs nekim mecbûr im bi çavên vekirî rakevim. Helbet wekî her mirovî di jiyana xwe de ez jî dixwazim hin tiştan bikim. Ji bo tiştên ku dixwazim bikim jî tişte herî hewce ewlehî ye. Dixwazim herim cem hunermendan tiştinan hîn bibim, belkî tiştinan li ser kaxizê bikim. Berî hemû nasnavên xwe ez mirov im. Ji ber çî ez jî nebin mamoste an jî doktor? Em kesên LGBTÎ jî ber nebûna ewlehiya canê xwe, me dev ji welatê xwe berda hatin dûrahiyan. Ev rawestgeha em hatinê dişa jî ewlehiya canê me nîne. Derdên me neguherîn, heman e: ewlehiya canê. Ferq nake seatek emrê min jî mabe rojek emrê min jî. Di hawirdoreke wiha de ji dêvla ku bê ewlehî bijîm, kurt be jî ez ê cihekî ku aram û ewle bim tercîh bikim.

Ez Dikarim Zarok Ji Çêkim Karîyer Ji Lê Bikim

Merhaba. Navê min Ahmet e. Bi texmîna min ez di sala 2015an de înfekte bûm. Hevjîna min aneha ew dem hezkira min bû û di wê demê de em ji hev xeyidî bûn. Di wan deman de min xwe hinekî tarûmar kiribû, ketim têkiliyên neparastî. Bi texmîna min 2015 bû; lewra berî wê ihtimaleke wiha nîne. Berî wê min qet têkiliyên neparastî daneanî û min ne xwîn da ne jî stend. Ger ku ev ji hewa û avê derbas nebe...belê ji hewa û avê derbas nabe.

Min bi hevjinê xwe re li pey pêvajoya bi salekê li hev kir. Ê me biryara zewacê da. Dema me dest bi kirariyên zewacê kirin heftiya dawî ya sibata 2018an bû. Me ji bo zewacê test çêkirin. Piştî heftayekê li ser testan ji Miduriyeta Tenduristiyê ya Bajêr ve li min geriyan. Ez rast bikim, berî wê ji mala tenduristiyê ve ku min test li wir da çêkirin geriyan. Gotin “ji bo encama testên xwe divê hûn biçin Miduriyeta Tenduristiyê.” Min go “xêr e gelo pirsgirêkek heye?” Di vî warî de bi rastî jî ez personelê mala tenduristiyê ji dil pîroz dikim. Hemşîreya ku li min geriya bi dengê xweşkok, hevokeke eyn wiha saz kir: “Ez dibêm wek ku xwîna we tam neçûye, ango kêmasiyek qewimiye, lewma divê hûn ji nû ve xwîn bidin.” Min go “temam”, ez ji nişka ve çûm Miduriyeta Tenduristiyê ya Bajêr. Dema ez ghiştim wir, min trawmayek biçûk derbas kir. Hêj ew kêliya ketim wê derê, doktorê berpîrsê wir awirek da min, min fahm kir hin tiştên çewt diqewime. Diyar kir ku “ew ê ji nû ve xwîna min bigre”. Dema xwînê digirt jî

rasterast go “gelo di demên nêz de təkiliyeke te ya biguman çêbû gelo?” Go “em ê encamê ji we re bibêjin.” Min jî go “encam? yanî hûn çi bêjin? Hûn li çi dikolin?” Go “em nikarin neha wê bibêjin.” Min go “binêrin, zilamekî cahil û nezan nîne, têra xwe zilamekî bi mantik im, her tişt dibe, ez hazir im ji bo her tiştî. Bêjin bila bizanibim.” Diyar kir ku berî bi sî rojan nikarin bibêjin. Min go “temam” û li hevîna xwe geriyam, min go “ez aneha li Miduriyeta Tenduristiyê ya Bajêr im. Derbarê xwînên me de, difikrin ku di xwîna min de pirsgirêkek heye û cardin xwîn girtin. Û dê encamê piştî sî rojan bibêjin.” Ji nişka ve min du xwişkên xwe geriya û min ji wan re jî got. Yek ji xwişkên min gelekî bi şipl e. Rasterast ket Miduriyeta Tenduristiyê ya Bajêr, ji wan re eyn wiha got: “Ger hûn vê yekê ji min re nebêjin, hûn vê derê biqefêlin herin jî ez ê neçim, hûn sibehê werin hûn ê min bibînin. Hûn mecbûr in vê rewşê ji min re rave bikin.”

Ji xwişka min re encama tehlîlên min gotine. Di eslê xwe de ev jî şaş e, lê ji hêlekê ve jî ez xwişka xwe baş nas dikim, bêyî ku bersiva xwe bigre ji wir dervediket. Em rasterast çûn nexweşxaneyêke taybet. Me dixwest ji nişka ve teqezkirina testê bikin û test hat teqezkirin. Helbet li wir em ketin şokê. Yanî çi dibî bila be, tu bibî Polyanna jî li hemberî tiştêkî wisa şok derbas dikî. Dûre em ji nexweşxaneyê derketin, li kafeyekê rûniştin. Dema em li kafeyê rûdiniştin wekî ku tiştêk nebûbe min xwarin siparîş kir. Nava min û xwarinê gelek baş e, ez miriyê qirika xwe me. Pêşî min henekek eletewş kir. Ez nizanim bê çima min henekeke wiha kir, aneha pir diqehirim. Min hevokeke wiha saz kir. “Bisekne” min go, “nizanim ez ê çiqas emr bikim. Qe nebe heya saxî hebe her û her xwarin bixwim.” Hevîna min bi çavên kelogirî, bi awakî henekî jî go: “aneha em tam bûn Riçala Hejirê, baş e”

Dotira rojê em çûn nexweşxaneyêke din a taybet. Doktorek pêşniyaza me kirin. Dema ez çûm, li wê nexweşxaneyê hemû tetkîkên hûrgulî min da kirin. Li hemû tiştên di teşxîsa wê de hat venêrin. Serî pêşî, ya girîng hejmara kopiyên e. Hejmara kopiyên min hindik derketin. Diyar kirin ku ev ji bo min pêşwendiyek e. Û dûre şewirmenda min a hemtemenê min wiha got: “Bi nexweşxaneyê taybet re di vê riyê de nikarî bimeşî. Em navê yek du saziyên dewletê pêşniyaza te bikin, here cem wan.” Ez bi encamên xwe çûm yekem nexweşxaneyê ku

wan pêşniyaz kir. Doktor li encamên min hûr bû: “Di şertên asayî de ez di vê astê de dest bi dermanan nakim.” Lê belê Rêxistina Tenduristiyê ya Cihanê biryarek daye ku hema li pey teşxîskirinê êdî dest bi dermanan dikin. Min di 2ê adarê de teşxîs wergirtibû. Piştî bîst û pênc rojên li ser teşxîsê min dest bi dermanxwarinê kir. Pir balkêş e, ez bawerim psikolojîk e, dema min yekem dermana xwe xwar min go jixwe min nexweşinê têk bir. Dema min doza ewil xwar min go “ji min qediya.” Û qediya jî. Lewra min gelek lêkolîn li ser dermanê kiribû. Aha di vê xalê de ez bes tiştêkî dibêjim, agahiya şaş bi rastî jî mirovan ber bi xemgîniyeke dijwar ve dajo. Mesela di derbarê vê dermanê de yekem tiştê min bihistî ev bû, bandorên li gel wê gelek in: wekî mahdxelîn, bi şev şiyarbûna kabûsan, bêhalî, dilneçûyîni. Min yek ji van bandorên li gel dermanê nedîtîn. Ji roja ku min dest bi dermanê kir pê ve min xwe ewletir, aramtir û bextewartir hîs kir. Piştî xwarina dermanan bi bîst û pênc rojan dema doktor cardin gazî min kir bo kontrolê, hejmarên min daketibû asteke ku nikare bêpîvan, ez negatîv bûm. Doktor got: “hejmara te ya kopiyan kêmbûn, lê belê di demekê wiha kin de hejmarên te ketibe asteke ku nikaribe bê pîvan, yanî daketina te li hejmarên negatîv gelekî girîng ji bo me. Piştî bi mehekê li ser daketina bin negatîvê ez zewicim. Wekî encam tu planên me taloq nebû. Hevjîna min bes vê yekê got: “Ger tu rojek jî bijî ji xwe tiştêkî wiha nîne, belê ez ê bi te re bizewicim û bi vî hawî ez ê jiyana xwe dewam bikim.”

Tenê du xwişkên min, hevajîna min û midurê min pê ve tu kes vê rewşê nizanin. Bertekên ku xwişkên min dan ew ê nebe agahdariyeke sûdewar lewra ez birê wan im. Her çi dibe bila be, li vê derê naxwazim kategorize bikim, bila şaş neyê fahmkirin. Ez yekî bikujim jî ew ê xwişkên min min bixin bin çeng û berên xwe. Û ev cihanbiniya wan û bertekên wan naguherîne. Midurê min gelekî bi xweşikî nêzî meselê bû, go “ez dizanim ew çi ye. Ew jî ji ji xwe wekî tê gotin, bi vexwarinê, bi destguvaştinê, bi wê an bi vê derbas nabe; carinan dibe ku bi riya têkiliyên cinsî derbas bibe û kesekî ku dermanxur bi awakî neparastî bikeve têkiliyê jî derbasî yeka din nabe.” Ev ji bo min tiştêkî bêhempa bû. Ji yekê derveyî malbata min û ne ji yekê HIVpozîtîv dema min ev gotin bihistin gelek kêfa min anî.

Dema em ji bo van demên xwe bibêjin; ne hêsan e mirov rewşa HIVpozîtîvbûnê bi kesên din re parve bike. Ji bo van demên me hêleke wê ya tirsnaq heye. Lê belê hêla wê ya tirsnaq qet ne ew bertek in ku nişanî min bidin. Ev tişt min ditirsîne: ez zilamekî wiha me li gor encaman dijîm. Ger ez nikaribim ên li hemberî xwe qanîh bikim, ev tişt hêviyên min gelekî dişkênin. Ger hîs bikim ez ê karibim qanîh bikim bi dilekî rehet ez dikarim ji her kesî bibêjim.

Em werin ser zarokçêkirinê; kesê ku tedawiyê dermanê bike û asta wê negatîv be bi riyên normal jî dikare bibe xwediyê zarokan. Tu fikareya wê nîne e. Ji ber ku ji xwe ne pêkan e hûn derbasî yekê din bikin. Bi awakî neparastî hûn dikarin bi hevjiña xwe re bikevin təkiliya cinsî, bi riyên asayî bibin xwedî zarok. Lê belê me rêbaza aşikirinê hilibijart. A rastî, hûn biçin klînîka biçûçik jî, nexweşxaneyê herî luks jî vê yekê pêktîne. Ji ber ku karekî pir hêsan e. Bi vî şiklî me aşiya xwe da kirin. Aşikirina me ya ewil cihê xwe negirt, lê belê me nego bes. Me go demildest em ê mehek şûn de cardin biceribînin. Di dawiya mehekê de dema me cardin ceriband aşikirina duyemîn cihê xwe zevt kir. Di hemlûnê de, hevjiña min çar an pênc mehî bû, me go çi dibe çi nabe em testê bikin, tu tişt derneket. Zarokê me çê bû. Piştî çêbûna zarokê deh roj şûn de me test da kirin, di wir de jî problem tune bû.

Gelek girîng mirov zanibe bê çi dixwaze di vê jiyânê de. Piştî teşxîsbûna xwe min jî dikaribû tiştêkî wiha bikira... Ji hevjiña xwe re negota. Jixwe hevjiña min ne ji wan kesên sergerm bû derbarê zewacê de. Min ê riyek bidîta wê ji zewacê sar bikira, min ji xwişkên xwe re jî negota bi tena serê xwe min jiyana xwe bidomanda. Haya kesî jî ji min nedibû. Aha ev giş bi daxwaza mirov ya li ser jiyanaê ve girêdayiye. Bi van tiştan ve girêdayiye; bê ka mirov çiqas ji derdora xwe bawer e û mirov li gel te çiqasî zexm û xurt in. Min di vê warî de piştgiriyeke bêhempa dît. Hevjiña min dikaribû bigota: “Qisura min nenêre, ez gelek ji te hez dikim lê ez nikarim bi tiştêkî wiha re bijîm.” Ez mecbûr dibûm hingê rêza vê yekê bigrim, min nedikarî tiştêk bibêjim. Lê belê wê tiştêkî wiha nekir.

Baş e ku min jî riyeke wiha hilnebijart, bi tirs nereviyam. Bes çend caran tiştên wiha hatin hişê min: gelo ev mijara zarokê dibe ku bi risk be? Dûre min go tu çi dibêy lo. Baş e ku di mijarê zarokê de heya dawiyê me sebr kir. Neha zarokê me sê mehî ye, sihetxweş e. Jiyanekê pîr bextewar dijîm, pîr xweşik dijîm. Vê bûyerê di jiyana min de tiştên bêhempa li min zêde kirin. A rastî, dikarim bi awakî pozîtîv li her tiştî binêrim. Yanî li hember her tiştî ez vê yekê dibêjim...Mesela tiştêkî neyinî min dîtî. Dikare bandorek li derdorekî bike, lê bandor li min nake. Ji ber ku dibêjim “dema te 2ê adarê de teşxîs girt, tu tîkneçûyî, nereviyayî, te ji xwe re xwarin xwest. Gelo ev ê te tîk bibe.” Bi vê gotinê re ez hewl didim li hember tiştê hatiye serê min tîbikoşim. Ger vî tiştê hanê ez tîk nebirim dibêjim, dema dibêjim ez tîk nebirim, binê wê xêz dikim ku ev ne tiştêkî hilweşîner e.

Tiştêkî nenas dema pêşkêşî we dikin, belê ev ji bo we gelekî tirsnak e. Ez, ji ber ku dizanim bê ew çi ye di vî halî de me. Lê belê ew dem min nedizani. Di şertên asayî de divê ez tîkbiçûma. Yanî gelek tiştan li min zêde kir. Bandora wê ya li ser jiyana min bes ev e, her roj seat heşt û bîstan lazim e dermanek bixwim. Di vê navberê de, ev gelekî girîng e, divê her kes dermanên xwe bi rêk û pêk bikarbîne. Yanê min îro piştî xwarinê xwar, îro berî razanê bixwim, îro nîvrokî bixwim... Na, tiştêkî werê nîne. Ev ji xwe ji bo antîbiyotîkan jî wisa ye. Di telefona min de alarm sazkerî ye, bîyî dermanê xwe bixwim naçim dikanê jî. Dibe ku ev paranoyî be. Lê belê tim bi vê mantiqê tevdiagerim; ez çûm dikanê, min hevalekî xwe dî, go were em qehwakî vexwin, em rûniştin, min qahwe vexwar sohbet dirêj bû. Lewra vê [dermanê] li gel xwe wekî hestê, wekî pakêta cixarê bigerin. Her tim li cem min in.

Dema di rêza bendemayîna doktorê de li nexweşan dinêrim ji ber min diçin, berê ji bo min tu mahneya wan nîn bû, tevde nexweş bûn ji bo min bes. Min dîgo “Xwedê şîfa bide wan.” Min dîgo Xwedê alîkarê wan be, min rûyê xwe ji wan dida alî. Lê belê, li xwe vedigerim, li xwe dinêrim. Zilam di sendeliya biçerx de dilê xwe di destê xwe de bi xwe re digerin. Difikirî? Dilê xwe di destê xwe de digerin. Ez du sal bi periyodên sê mehî diçim nexweşxaneyê, min heya neha tu pêşdarazî nedîtî. Lê belê ev nayê wê mahneyê ku di pêşerojê de ez ê nebînim.

Ez mînaekeke qerfî bidim li ser xwe. Hefteya ku ez hînbûm, dema li metrobusê siwar dibûm min destê xwe nedida tu derî. Sedema wê jî ev bû, dibû ku min tiştêkî din jî bigirta, bila ew jî lê zêde nebe. Berî înfekdebûnê ez zilamekî hingî sosyal bûm nayê gotin; sebra min li malê nedibû, ji konsertekê diçûm yeka din, ji partiya malan diçûm yeka din, zilamekî ger gerok bûm. Piştî înfekdebûnê jî tu tişt di jiyana min de neguherî. Mesela zilamekî alkolnaxur im. Hevalekî min ku hay ji min heye, go “gelo ji ber wê [nexweşînê] ye”. Min go qet eleqa wê pê nîne. Qet eleqedar nîne. Bes hez jê nakim. Canê min hilnagire.

Di warê xwarin û vexwarinan de li gor berê bêtir miqate me. Gotinek heye dibêjin “nexweşînên kêlekbir.” Ger hêza min a immunî bikeve rîska ku tu bi wan nexweşînên kêlekbir bikevî zêdetir dibe. Çi ne ew? Grîp. An jî tu nav lê bike. Hewl didim hêza xwe ya îmmunî xurt biparêzim. Tiştêkî teqwiye nakim. Bes bi rêk û pek li xwarina xwe miqate dibim. Strêse bi temamî dûrî jiyana xwe dikim. Ez li cem tu dever û mirovên ku li ba wan nerehet im û min bixe strêse naseknim. Ez dixwazim bi wan kesan re ku sudeya wan li min dibe û sudeya min li wan dibe, em hev du bibînin. Di serî de ev mijar... pê ve, berê ez diketim sohbetên gelek vala. Hevalên min ên jin, hevalên min ên mên hebûn ji hezkiriyên xwe veqetiyane, heya sibehê di milê min de digrin. Êdî di civatên wiha de cih nagrim. Ji ber ku êdî pirsgirêka te, dema mirov bi pirsgirêkên din ên derveyê dide ber hev du ya te nakeve kategoriya pirsgirêkan jî. Ji bilî van, dikevim hemû derdorên ku sudeya min bigihije min û kesên li gel min. Di warê sosyal de tu guherîn nîne. Tiştêkî ku êsktra bala xwe bidimê nîne.

Belaeks kêmkirina ji hin tiştan, min gelek tiştên xweş ezmûn kirin ku min nedikarî xeyala wan bikim. Zewac, zarok, kar, kariyer... Gişt wekî gilokê kom dibe, bi xweşbûyîni dewam dike.

Berî her tiştî bi hemû dilsoziya xwe dibêjim, dema we ew teşxîs girtin, wê şokê bijîn, wekî keran bizirin, bêjin çû ji min. Ger hûn vê yekê di wê kêliyê de nekin, dûre teqez dertê pêşiya we. Wiha bifikrin: ger hûn pirsgirêkên xwe û hevjiha xwe, hevalên xwe, midurê xwe yê li kar, hevalên xwe yê kar bixin bin xalîçeyan, rojek tê ew teqez ji bin xalîçeyan dertê. Pêvajoya teşxîsê tiştêkî wiha ye. Sezen Aksu çiqas

xweş gotiye: “heya ku jehr dernekeve derve, dil nayê şuştin.” Ji ber vê yekê tu jê dawerivîni derve, dûre tu yê bêji ji neha şûn de ez ê çî bikim.

Ez dikarim pêşniyaz bikim, nexweşxaneyê herî baş Nexweşxaneyê Zanîngeha Weqfa Beziâlem e. Doktorên wan mirovên bêqisur in. Doktora min a her daîm, her ku di izna zayîni de bû dîsa jî telefona xwe da min, navnişana maila xwe da min. Go “tu biçî doktorên din jî tu dikarî encamên xwe ji min re bişîni.” Wiha tiştê ku te ji jiyane sar bike nîne. Û piştî wergirtina teşxîsê feylesofîyê wiha min saz kir, pir klîşe û gelekî rast e jî: ji ber vê teşxîsê emrê kesî nayê kutkirin, lê divê em her rojê xwe wekî roja dawî bijîn. Sedemê vê yek bes ev e, tiştên ewqas xweşik hene, min piştî teşxîsê dît ku me çavên xwe ji gelek tiştên xweş re girtiye, dûre min ên xwe vekirin.

Derman pir buha ne. Qutiyeke wê du hezar lîre ye. Kesên ji ewlehiya sîgorteyê bêpar bin, siûda wan kêma di dabînkirina vê dermanê de. Hin mirov hene nikarin mehê pêncî lîre jî bidin. Dev ji pêncî berde hin mirov hene nikarin lîreyek jî bidin da ku nanek bistînin. Kesên xwedan sîgorteyên taybet a tenduristiyê hene, ger fahm bikin we teşxîseke wiha girtiye peymanên xwe betal dikin. Dibêjin em ê heqê vê yekê nedin. Em bêjin tu li şîrketêke sazkar dişuxlî û kargeha we sîgorteya taybet a tenduristiyê ji bo we çêkir, ev sîgorteya taybet a tenduristiyê salê carekê polîçeya we nû dîke. Her sal dema polîçeyên we tê nûkirin, Miduriyeta Tenduristiyê ya Bajêr, ji SGKê [Saziya Ewlehiya Sosyal] agahiyên derbarê we de vediguhêze, bê sewt û sewal.

Ez di vî warî de bisiûd im. Ev duwanzdeh sal e li heman cihî kar dikim û sîgorteya taybet a tenduristiyê ji bo min bi xerantiya heya dawîya temenê hatibû çêkirin. Piştî pênc salan hûn xerantiya heya dawîya temenê xwe bi dest dixin. Piştî pênc salan bê sewt û sewal her sal jixweber nû dibe. Pêşwendiyê min a wiha heye. Yanê dixwazim bibêjim sîgorteya taybet a tenduristiyê rîskeke mezin e. Di saziya me de hevalekî min î gelekî nêz ji ber ku nexweşîna şekirê pê re heye polîçeya wî nû nekirin.

Ew çend pozîtîvbûna her tiştî parikî ji ber min e, parikî siûda min e û parikî jî ji ber malbata min e. Hevjîna min di vê mijarê de ji min

bêtir xwedî zanînê ye, ji min bêtir çalak e. Lewra ez û hevjinê xwe em dixwazin piştgiriya wan kesan bikin ku nû rewşa xwe hîn bûne.

Carinan Awirek Ji Hemû Heqaretên Li Ser We Girantir Dibe

Merhaba. Navê min Zohre ye. Ez jineke trans û penaber im. Ji ber zextên malbat û civakê mecbûr mam ji welatê lê dijîm dûr bikevim. Ji ber ku ewlehiya canê min tune bû û tûşî gelek zextan bûm hatim Tirkîyê. Pirsgirêkên ku min li welatên xwe dîtî li vir jî dibînim. Bavê min fahm kir ku têkiliya min bi yekî re heye. Di rojbûna min de min û yekê ku pê re şa bûbûm wêneyek girtibû. Wî kesî dûre ew wêne şanî malbata min dabû. Malbata min tim zirarê da min. Carekê bavê min hewl da ku min bi ava keliyayî bişewitine. Dema min xwest ji destê wî rizgar bibim li canê min ket. Yek du caran jî hewl dan ku min bikujin. Ger wê kêliya wêneyên min hatin parvekirin malbata min ez zevt bikirama ew ê min bikuştana. Piştî hatina min hê jî gefên malbata min bi dawî nebûn, gefên mîna “em te zevt bikin em ê têzav li rûyê te bikin” hê jî berdewam in. Ger ez li welatê xwe bimama teqez dê malbata min ez bikuştama.

Li welatê xwe min çar salan leşkerî kir ji ber ku her carê ez ji cihê xwe yê leşkeriyê direviyam, dema dihatim girtin leşkeriya min wekî ceza dirêj dibû. Bifikrin, di navbeyna çar sed mêran de tu jin î.

Ez mecbûr bûm bi riyên qaçax ji welatê xwe derkevim û cihê herî hêsan ji bû çûna min jî ev der bû, ji ber wê li Tirkîyê me. Ji ber hin tiştên li vir hatin serê min, min dixwest bi riya qaçax ez ji Tirkîyê herim welatekî din. Serê pêşî min qeyda xwe bo NYê nekir. Ez difikirim ku vir ji welatê lê dijiyam baştir bû, min go hinekî bişuxlim,

pere bidim hev du, bi riya qaçax herim welatekî din. Lê belê li vir piştî pênc mehan qet perê min nema. Min fahm kir ku bes xeyalek e tu bi şuxl û bi komkirina perê re bi riya qaçax biçî. Dûre gotin tu dkarî serî li NYê bidî da ku te bişînin welatên sêyemîn û min jî qeyda xwe ya NYê çêkir. Min digo qey ez li Tirkîyê bi rehetî dikarim bişuxlim û bi rehetî bijîm. Lê belê dûre min fahm kir ku ev der ne derekî wiha ye. Nikarim bijîm, nikarim bişuxlim û nikarim bimînim. Li welatê xwe belkî yek du kes bihatana alîkariya min li vir ew jî tune. Aneha di rewşekî ecêb de dijîm, cihê ku min xwe gihandê ji cihê ku jê hatime xerabtir e.

Li welatê xwe ji ber ku zextê civakê pir bû min xwe vedişart. Lê li vir ji bo min bes karek heye karê seksê. Li vir li restorantekê şuxilîm, ez ji wê derê avêtim. Gotin “tu ne li gor van karan î, ji bo karê din çi dixwazî?” Min xwe gelekî xerab hîs kir di wê kêliyê de. Lewra min nedixwest karê seksê bikim. Hê jî naxwazim bikim lê li vir ji bo ku karibim bijîm mecbûr im karê seksê bikim. Ez li xaniyan digeriyam û min bangewaziyek belav kir li ser înternetê. Ji nav kesên ku li min vegeeriyam yekî wiha go “tu kirê nede!” Dema min go “ew çi ye, ez kirê nedim”. Go “em dikarin bi riyên din hev safî bikin.” Ew dem min fahm kir ku li vê derê ewlehiya min nîne. Li welatê xwe dema destdirêjî li min bû ew kêlî min dikaribû biqîrim, hinekan dikaribûn bihatana hawara min lê belê li vir min nedî kesî hat hawara min. Mesela li vir yek serê yekî jê bike, “wî ev heq kiribû, ev heqê wî bû” dibêjin.

Li vir dema karê min ket cem saziyên dewletê ew karê min tim hat kirin. Lê tiştê ku behs dikim ne polîs e. Carekê polîsan ez derb kirim. Min dixwest derdên xwe bibêjim, ew bes digotin “hiş be qehbik, hiş.” Ji ber ku li vir me bes wekî qehbikan dibînin. Ne ji ber penaberiyê ne ji ber transbûnê. Ev nêrîn di malbata min de jî hebû, di civaka min de jî. Li vir tu kes wekî mirovatî têkilî bi min re daneanî. Kesên ku hewl didan nêzikahiyek ava bikin jî, bi demekê şûn de gotin “tu çiqas dixwazî.” Ger hîn bibin ku tu trans î her kes dixwaze te ji mala xwe bavêje jixwe. Heta ku hinek kes li vir te naxin markêt û mexezeyên xwe jî, naxwazin te bixinê. Polîs li vir te naxe bin parastinê. Ez qet naxwazim li Tirkîyê bimînim, ez dixwazim herim cihekî ku min wekî mirov qebûl dikin, navê wî ne girîng e. Divê her kes vê yekê

fahm bike, li Tirkîyê nemaze ewlehiya transan nîne. Lewra ne pêkan e transek karibe xwe veşêre, li vê derê hahanka ye transek rûberî destdirêjî an jî mirinê be. Ew ji bo Tirkîyê jî îmajêke xerab e.

Ji bo ku karibim jiyana xwe berdewam bikim carinan mecbûr dimînim karê seksê bikim. Min dest bi vî karî kir û şevekê tiştê hat serê min. Bi awakî dijwar nexweş ketim. Diçûm doktor jî baş nedibûm. Ew dem ji ber ku perê min tunebû bêparastin diketim tşkiliya cinsî. Ez mecbûr bûm wiha bikim. Biqasî heftakê agirê min gelek zêde bû, yekem tiştê hat bîra min wergirtina HIVê bû. Bi awakî nexweş çûn NYê. Min go “pirsgirêkeke min a lezginî heye û ez gelek nexweş im. Çûyîna welatê sêyemîn ji bo min ne tu tişt e aneha, di derbarê vê yekê de dixwazim bi we re bipeyvim.” Navê nexweşîna min pirsîn, min diyar kir ku nizanîm. Min diyar kir ku piştî vegera xwe ya bajarê lê dijîm ez ê tehlîl bidim kirin. Min dubare kir ku trans ji ber dirûvên xwe bêtir pirsgirêk dikşînin û divê ji wan re cudaxwaziyeke pozîtîv bê danîn.

Ez vegeyriyam bajarê ku lê dijîm, ji tehlîlên xwe negatîv derketim; lê belê hat gotin ku di cigerên re pirsgirêk heye. Dûre min fahm kir ku li Tirkîyê nexweşînekê ji HIVê xerabtir heye, ew jî êşa zatore ye. Naseke min a trans hebû, HIVpozîtîv bû, bi rêk û pêk derman nedixwar. Ji ber HIVpozîtîvê hêza wê ya îmmûnî qels bû, bû zatore, ji zatoreyê mir. Min tehlîlên xwe da kirin û ew pêvajoya bendemayîne gelek xerab bû ji bo min. Piştî zatoreyê, li vê derê hevalên min ên LGBTÎ ên penaber alîkariya min kirin. Lewra ez pir nexweş bûm, ditirsîyam ku bibim HIVpozîtîv û min nedikarî karê seksê jî bikim di wan deman de. Her ku ez li ser HIVpozîtîvbûnê difikirim morala min xera dibû, digiriyam. Min nekarî ji hevalên xwe re bibêjim, min baş dizanibû ku ji ber nezaniyê êdî ew ê bi min re nan jî nexwin. Bêyî ku bibim HIVpozîtîv min rewşa HIVpozîtîvê ezmûn kir di hundirê xwe de. Ez baş fahm dikim kesên pozîtîv çî dijîn.

Hevaleke min a nêz pozîtîv bû, ez neha wî/ê baştir fahm dikim. Min nekarî yek ji hevalên xwe re jî gumanên xwe bibêjim, lê belê her kesî ew dem ji min û ji halê min ê ruhî ditirsîyan. Wekî din, pirsgirêkeke min a din jî hebû, di vê heyama nexweşketinê de di laşê min de hin

leke peyda bûn. Her kesî ji vê rewşê ditirsiya. Ew dem cihê min ê mayînê nîn bû. Ji ber ku min nedikarî bi rêk û pêk laşê xwe paqij bikim kuvarik di laşê min de şîn hatibû. Loma bi riya gotegotan her kes wiha digo qey ez HIVpozîtîv im. Di heyama bendemayîna encamê de min fikra wê dikir, digiriyam. Di serê min de tiştên wiha derbas dibûn: Ez bûm HIVpozîtîv û ji ber vê yekê wê tu kes têkilî bi min re daneyne, di vê jiyânê de bi temamî ez bi tena serê xwe bimînim. Ez wan fikrên wê demê bi aşkere bibêjim, min ê xwe bikuşt. Lê belê di demek kin de min fahm kir ev fikir jî şaş e. Ger min bi xwe ezmûneke wiha derbas nekira, yek bihata cem min bigota ku HIVpozîtîv e ez ê ji cem wê bireviyama. Mala min hebûya min ew nedixist mala xwe, lê aneha ez hevalên di vê rewşê de hembêz dikim, piştî wan digrim. Di vê jiyânê de mixabin em bêtir ji wan tiştên nenas ditirsin. Min fahm kir bê HIVpozîtîv çî ye û bi vê yekê re min di ku pêşdaraziyên me beleheq in. Li pey vê pêvajoyê di derbarê HIVê de hewl didim hevalan agahdar bikim. Û êdî ji HIVê natirsim.

Di vê navberê de piraniya kesan jî ji ber nezaniyê, ji ber tirsên xwe, herku pozîtîv in jî xwe wekî negatîv dizanin. Li welatê lê dijîm ez rastî kesên pozîtîv dihatim lê min dît ku li vir zêdetir in. Kes naxwaze li vir pere bide kondoman, mişterî kondom hebe jî naxwazin bikarbînin. Li vir karkerên seksê jî, mişterî jî, hezkiriyên daîmî jî di warê bikaranîna kondoman de ne xwedî zanîne ne. Ez wekî transeke ku jiyana Rojhilata Navîn dîtiye dikarim bibêjim, li welatê min bikaranîna kondomê ji Tirkîyê zêdetir berbelav e. Hûn wekî kesekî Tirkîyeyî dema xwîn bidin kes bi çavekî xerab li we nanêre, xwîna we digre diçe. Li vê derê dema ez diçim beşa înfeksiyonê bo xwînê bidim, ji ber ku ez penaberekî trans im yekcar dibêjin ev qehbik e. Cihê ku ez çûm xwînê bidim, her kes bêpirsgirêk xwîna xwe da. Dema dor hat ser min min dît ku her kes li min dinêre. Hingê min go ji xwe ez pozîtîv im û her kes vê yekê dizane. Li wir hin kes hene tiştinan digotin, baş an xerab, ji ber ku tirkî nizamî min fahm nekir. Carinan awirek ji hemû heqaretên li ser we girantir dibe. Ez wekî kesekî ku demekê karê seksê kiriye aneha xwe bêtir di ewlehiyê de hîs dikim û naxwazim karê seksê bikim. Li Tirkîyê nemaze bikaranîna kondomê ne berbelav e. Loma divê kondom bêpere be ku her kes karibe xwe bigihîne.

Ji Bo Ku Tu Li Xwe Miqate Bî Ne Hewceye HIVpozîtîvî Bî

Merhaba. Navê min Baran e. Ez hunermend im. Di heman demê de di komeleyekê de bi dildarî dixebitim. Di hemû xebatên xwe de hewl didim bo sosyalbûniyê, mirovan binîm cem hev.

Piştî hînbûna HIVpozîtîvbûna xwe tu tişt neguherî. Dema difikirim, ji xwe tiştên ku min ji bo mirovan dikir aneha ez wan tiştan ji bo xwe dikim. Ji ber vê yekê jî dikarim bibêjim qet têsîr li jiyana min a sosyal nekir. Ew dem min di saziyeke navneteweyî de bi awakî profesyonelî dişuxilîm. Cihê ku ez şixulîm di vî mijarê de cihêkî xwedan hişmendî bû.

Dûre li saziya ku ji damezrîna wê pê ve ez li wê derê bûm min xebatên xwe domandin. Pêvajoya hînbûna HIVpozîtîvbûna min ji bi riya hevalekî çêbû, li min geriya diyar kir ku mirovê ez pê şa bûbûm HIVpozîtîv bûye.

Dema ez hîn bûm ku ew kesê berê em pevşabûne HIVpozîtîv e, ez jî çûm bo test bidim çêkirin. Berî demeke kin bû, têkiliyeke biqasî du mehan lê belê dîsa jî hewce bû min test bidaya çêkirin. Balkêş e di rê de li hevalekî rast hatim ku *Komeleya Pozîtîf Yaşamê* wekî psikolog dixebite. Hevalê min tirsra li ser rûyê min fahm kiriye, dema pirsî bê ez baş im an na, min bes jê re go “ez nikarim aneha ji te re bibêjim.” Dema pirs kir: “tu HIVpozîtîv î?” min go “nizanim, aneha diçim testê. Piştî vê gotinê ez kişandim quncikekê. Go “tu dizanî ku

ev ne tişteki tirsnak e. Tişteki kontrollirî ye. Ez dikarim bibêjim piştî axaftina me ye kurt jî serê min parikî rehetir bû.

Ez çûm klînîkeke taybet û li wir test da çêkirin. Di bendemayîna testê de li salona bendemayînê monîtore agahdayîne hebû. Di monîtore de li ser riyên derbasbûyîna HIVê vîdyoyek dihat nîşandan. Bi ya min vîdyoyeke gelek serketî bû. Wekî henekan e, esil em piştî înfekcebûnê wan vîdyoyan dibînin. Xwezî ev navendên tenduristiyê, nexweşxane van vîdyoyan ne tenê di saziyên xwe de li saziyên derve jî van vîdyoyan bidin nîşandan, riyên cuda yê agahdayîne bibînin.

Vê bendemayîne gelekî balkêş bû. Pêvajoyeke wiha bû ji bo min, wekî ku tu li benda çêbûna zarokekî bî. Ji hêlekê ve jî dema bi awakî erênî li rûdanan dinêrim, ez li pey pêvajoya HIVpozîtîve haydar bûm. Encama testa *Elisayê* pozîtîv derketibû. Hinekî tirsiyabûm. Ji bo teqezkirinê min cardin xwîn da. Ji bo encama teqezkirinê lazim bû çend hefte li bendê bimînim. Di wê pêvajoyê de, tim min bi xwe ji xwe re digot dibe ku HIVpozîtîv bim an nebin lê ihtîmaleke mezin ez pozîtîv im.

Aneha dema mirov difikire wekî ku zarokek çêbûbe. Ji ber ku tu vê rewşê hanê di hundirê xwe mezin nakî, tu dest pê dikî pê re diji. Ger hûn bipirsin piştî HIVpozîtîvbûnê tişteku guherî di jiyana te de, hema hema tişteku neguherî. Dikarim bibêjim bi giştî ez zêde li tenduristiya xwe miqate dibim. Jixwe ez mirovekî wiha me, ger civatek hebe min bîra vedixwar, car bi car jî cixare dikşand.

Dema teşxîsa HIVê teqez bû min bi hevalê xwe re parve kir û ew jî gelek heyirî ma. Him di mijarê homoseksuweliyê de him jî di mijarê HIVê de bertekên giran nîşan da. Dema mirov vîrûsê digre nav laşê xwe, dema dibe kirdeya wî karî hin tiştan zûtir qebûl dike. An jî ez dikarim bibêjim ji bo min wiha bû. Zêde dem jî bi ser de neket, ev nêzî du salan e ez HIVpozîtîv im.

Ji ber ku li derdora min gelek kesên pozîtîv hebûn demekê min go qey tişteki xwezayî ye bi min re jî hebe. Bes heyamekê li ser qonaxên wê û li ser divê min çî bikira ez li xwe terpilim. Heyama herî zêde tirs

da min an jî herî zêde endîşe da min heyama ewil a çêkirina testê bû. Dûre min û vê rewşê zû li hev kir. Li ser laşê xwe min tu pirsgerêk bi vê HIVê re nedît, nabînim jî. Lê belê ji hêla psîkolojîk ve helbet xwe wekî astengkirî dibînim.

Dema ez bûm HIVpozîtîv ez difikirim wê hin tişt di jiyana min de ji hêla psîkolojîkî ve ber bi xerabiyê ve biçê, lê peyre min ew çewtî ji ser xwe avêt. Mahniya hin tiştan divê HIVpozîtîvbûn nebe, divê bi daxwaza takekesî ya kesan be her tişt. Gelo hin tiştên ku bo HIVpozîtîvê li wan miqate bim nabin, na piranî nabin. Ji ber ku min ji bîr kir. Ji ber ku HIVpozîtîv ne nexweşînek e, bes di demên westandî de naçim tu deveran. Ez jî wekî her kesî dema pîrr serma digrim nexweş dikevim. Dema nexweş dikevim alkol û cixare bandorek neyinî li min jî dikin, ma ev ji bo her kesî ne wisa ye jixwe. Dema tu çûyî klûbeke şevbihurkê birayek besî te be, besî te ye. Di wan deman de ji bo sosyalbûnê zêde zorê nadim xwe.

Lê belê dixwazim vê yekê jî nîşan bidim ku ez dibêjim ez ê zordariyê civakî ên li ser HIVê demeke dirêj jî li ser xwe hîs bikim. Nemaze di têkiliyên xwe yên hestiyarî de ez ê vê zordariyê bêtir li ser xwe hîs bikim û a rast ez aneha vê zordariya psîkolojîkî li ser xwe hîs dikim.

Carinan di jiyana xwe ya taybet de tu dikî ku dest bi têkiliyeke nû bikî, lê piranî mecbûr dimîni bê despêkirinê dawî lê bîni. Ji ber ku tu HIVpozîtîv î ger her tu dermanê xwe bixwî pirsgerêkên fizîkî nabîni, lê carinan dibe ku ji hêla psîkolojiyê ve serobino bibî. Ez û hevalên nêz ên HIVpozîtîv, wekî kesên neînfekte ji hêla fîzyolojîkê ve jiyaneke saxlem dijîn. Heta ku pîrî caran ji wan saxlemtir dijîn. Ji ber ku em ji wan bêtir werzîşê dikin, bêtir li xwarina xwe miqate dibin. Ez dikarim bibêjim ku bandora vê yekê bû min dest bi werzîşê kir.

Dema hûn HIVpozîtîv bin dawî li cudaxwaziyan nayê. Bo mînak, dema min xizmeta tenduristiyê girt rastî cudaxwaziyan hatim. Ev salek e, demên min teşxîsa HIVê wergirt jî min kontrolên xwe dida domkirin. Her carê diçûm min dokorekî din didît û tev jî nas bûn. Demekê şûn de dokorekî nû hat û ji min xwest ez cardin testa *Elisayê* bidim çêkirin. Min jî bê ku li ser bifikrim min testê da çêkirin. Dûre

dema li ser fikirîm min ji xwe re go, “min çima çêkir.” Ji ber ku ev ê teşxîsa min a berê neguheranda. Peyre ji bo encamdayînê cardin gazî min kirin. Kerbên min rabû, min go “hûn çi dikin li vê derê!” ji doktor re. Doktor jî ji min re go “min ya we şaş kir bi miayeneya berî leşkeriyê.” Min jî bi dij jê re go “rewşeke min a bo leşkeriyê heye gelo? Ez zilamekî çend salî me!” Li wê derê kerbên min pir rabûn, dûre min giliya wî doktorî kir. Bi sedem ku çêkirina testê ji hêla psîkolojîkî ve cardin wê strêse bi min da jiyandin. Jixwe min ew pêvajoyê derbas kirine, wek ku cardin tê re derbas bûim.

Cardin jiyandina wê pêvajoyê psîkolojîkî canê min teng kiribû. Cardin testê dikin, cardin gazî te dikin, cardin hin kes wekî ku cara ewil be li odeya dawîya wê korîdorê dirêj ji te re rave dike. Bi ser de ji vê yekê jî pir aciz im, cara ewil ji min şeweya tîkiliya cinsî û meyla min hat pirsîn. Min ji ji doktor re diyar kir ku ev berê jî ji min hatine pirsîn. Min pirsî bê çima we vê testê bi min da kirin. Hin pirsên din jî pirsin derbarê nasnava min a zayendî û meyla min de. Min jê re eşkere kir ku ez xebatkarekî di biwara polîtîkayên sosyal de li qadê dixebitim, min daxwaz jê kir ku li ji kerema xwe dikarim li testan binêrim; doktor bi lez û bez go “temam” û dev ji testê berda.

Min ew dem fahm kir esil ew tiştê ku dikin xebatek e. Ji bo ku karibin wan pirsan ji min bikim lazim bû pêşî destûrê ji min bigrin. Bi ser de beleheq xwîn ji min standin û mecbûrî min ew pêvajoyê, ew strêse cardin ezmûn kir. Taliya talî ez ne li ser teşxîsê li ser çavdêrî û kontrolê çûbûm cem wî doktorî. Naxwazim xwehezî bikim lê belaheq xwîn ji min girtin, bi ya min di vê xalê de doktor mahremiyeta nexweşan dabîn nakin. Doktor bi doktor diguhere lê di vê xalê de gelek mîameleyên kêfî jî çêdibin. Ecêb e, dema ez li benda wê testê bûm ez dîsa ketim psîkolojiyêke wiha, min go gelo ez ne HIVpozîtîv im. Ev hêviyêke pîrr xerab bû ji bo min û ji hêla psîkolojiyê ve ez serobino kirim. Canê mirov gelek teng dikir. Li gel van nimûneyên xerab, doktorên jin ên li nexweşxaneyê Şîşî Etfalê pir li te guhdarî dikin û di biwara HIVpozîtîvê de pir zana û mirovên profesyonel in. Di vî warî de ji doktorên xwe gelek razî me. Doktorê min ê malbatê jî hay ji her tiştî heye û bi hişmendî û eleqeyêke mezin nêz dibe.

Berê bes ji bo homoseksuweliyê lazim bû ez zelal bim. Aneha di nav têkiliyekê de, yan jî bi hinar re têkilî deynim lazim e ji wan re zelal bim, yanî tê wê mahneyê ku him wekî homseksuwelek him jî wekî HIVpozîtîvek zelal bim. Helbet ji bo ku tu wekî HIVpozîtîv li hember mirovan zelal bî haydariyêke cuda û wêrekî jê re divê. Nemaze jî li hember wan kesên ku dixwazî tiştên hestiyarî di navbera we de hebin, hîn zortir e. Lewra piştî HIVpozîtîvbûnê pêvajoyê qet ne hêsan e. Bi van tiştan re pirsgerêkên min çêbûn. Her ku tu di nav xwe de rewşa xwe ya HIVpozîtîvbûnê çareser bikî jî, ne hêsan e kesê li hemberî te di vî warî de xweşbîn be. Ji ber ku tu nizanî berteka kesê li hemberî te bertekeke çawa ye, carinan dibe ku mirov rûberîbûnên ecêb bibîne.

Her çiqas tu bi awakî fizîkî û ruhî gelek nêz hîs dikî dîsa jî tu nikarî parve bikî, ji parvekirinê fikare dibî. Ji ber vê yekê jî ew nêzikatî tu carî ava nabe. Mirovê li hemberî te ji ber ku di mijarê HIVê de ne xwedî hişmendiyekê ye serê te jî di warê xwe aşkerekirinê de tim tevlihev dibe. Bi awakî fizîkî, laşî gelek jê hez dikî lê belê dizanî ku di vê mijarê de ne xwedî hişmendiyekê ye û mixabin endîşedar dibî. Pîrî caran, di hundirê xwe de ji xwe dipirsî, ez ê çawa bi wî mirovî re bijîm an jî pê re têkilî deynim. Ez dibêm wekî gelekî HIVpozîtîvan ez jî di vî mijarî de pirsgerêkan dibînim.

Ji bilî jiyana xwe ya taybet jî hewl didim xebatên haydarîkirinê bikim. Li komeleya lê dixebitim bi taybetî li ser kêmendaman û penaberan dixebitim. Di nav performansên min ên hunerî de çêlî van mijaran dikim, dixwazim haya xelkê jê bikim. Gotarên bi bandor ên li ser HIVê hene di bîra min de, dîsa projeyên ku kesên bi HIVê dijîn û şahidan bîne cem hev hene. Ez dixwazim çalakiyan li dar bixim ji bo ku kesên HIVpozîtîv û HIVnegatîvan, merivên wan, derdorên wan ên civakî bi awakî fizîkî û hestiyarî bîne cem hev.

Ji bo vê yekê jî tevî komeleyên xebatkarên HIVê û LGBTÎyan, mebesta min ew ku hawirdorekê ava bikim ku di nav hawirdorên sosyal ên takekesên HIVpozîtîv de ne bi axaftinên li ser HIVê lê belê belkî jî bi neaxaftina li ser wê sosyal bibin û bikevin nav têkiliyê. Dixwazim hawirdorekê, mekanekê ava bikim ji bo ku kesên HIVnegatîv û yên

di vî warî de haydar in ahengeke sosyal pêk bînin. Ez dixwazim bê fahmkirin ku kesên tên wê derê HIVpozîtîv bin HIVnegatîv bin zêde ne girîng e, tu tiştî diyar nakin. Dixwazim hin tişt li ser haydarbûna pozîtîvbûnê pêk bînin. Mebesta min ew e ku ev girseya haydar hin tiştên hevpar biafirînin, li hemberî fobiya HIVê bi hev re têbikoşin. Ez dixwazim mirov bizanibin, ji bo ku mirov bibe aktîvîstê HIVê ne hewce ye mirov bibe HIVpozîtîv. Dixwazim hîn xebatan bikin ji bo vê yekê. Lewra ev xalekî girîng e. Dema tu wekî takekî empatiyê li ser hema yek ji mijarekî saz bikî, dema tu karibî têkoşîneke hevpar bikî her tişt hîn hêsantir pêş ve diçe.

Dema ez werim ser xala plankirina pêşeroja xwe, helbet hin xalê bi endîşe hene. Dîsa jî rê nadim vê rewşê ku bandor li ser hestên min, li ser xeyalê min bike. Di planeke xwe ya pêşerojê de endîşeyên min li ser xwegihandina mafê tenduristiyê ne bê ka ez ê çawa çareser bikim. Mesela berî teşxîsa HIVê min li derveyî welêt jiyana xwe meşand û di vî warî de haydar nîn bûm. Berê min guh nedida karê sîgortayê. Berî vê bûyerê di gurcîkên min de kevir hebûn. Li derveyî welêt kevirên min ji min diçûn, êşên min gelek bûn. Li bajarê lê dimam nexweşxaneyek dildaran hebû xizmeta bêpere dikir. Ji ber nebûna sîgorteyê ez çûm wê derê, an na wê gelek zehmet bibûya ji bo min. Ji ber wê yekê piştî teşxîsa HIVê dema planan dikim li mijarê tenduristiyê jî difikirim. Nemaze emrê te li ser temenekê be, mecbûrî hest dikî di xala tenduristiyê de xwe bixî bin ewlehiyê. Ji ber vê yekê xebateke SSKî [Saziya Sîgorteya Sosyal] biqasî perê tu werdigrî girîng dibe. Mesela dixwazim derveyî welêt bijîm, heta ku daxwazname jî heye lê ji ber xala bidestxistina mafên tenduristiyê endîşeyên min hene. Ev ne bes di xala HIVê de heye. Endîşeya min a xala bidestxistina mafên tenduristiyê rê li ber hin biryarên min ên dinokî digre.

Bi ya min hema hema niv ji xebatkarên tenduristiyê di mijarê HIVê de xwedî zanîne ne. Qet ji bîr nakim, dermanfiroşa min a tim jê distînim, dermanên min dixist kîsa reş, her ku ev rewş xweşa min neçe jî min nedixwest tiştek bibêjim. Carekê rasterast ji min re go “gelo hûn dixwazin ez dermanên we têxim nav kîseke reş?” Min jî ji dermanfiroş re go “hûn zêde mezin nakin gelo? Ev bi tenê derman e.

Ez çima bixwazim ku hûn bixin kîsa reş?” Jiber xwe dibêje wek ku tişteki baş dike, lê belê ev jî cudaxwazî ye. Carina mirov tişteki nekin jî di eslê xwe de tiştê herî baş dikin. Ji ber ku dema li wê derê kîsekê dide min bi wê mantixê tevdigere ku ji wî kirî fediyeye civakê dinixumîne.

Serê pêşî civak, mirov bi xwe cudaxwaziyê diafirîne, dewlet û polîtikayên wê yên şaş jî astengiyên civakî diafirîne. Bi ya min di têkoşîna li hemberî vê yekê de rêxistinî gelekî girîng e. Bi ya min di vê xalê de LGBTÎ+ û Tevgera Femînîst gelek hêja ne, gelek tişt dikeve ser milê LGBTÎ+ û Tevgera Femînîstan. Lewra mirovên din, tevgerên din ên civakî pir bala xwe nadin ser mijarê HIVê. Li Tirkiyê LGBTÎ+ û rêxistinên Femînîst di xala cudaxwaziyê de bêtir çalak in û pêşengiyê dikin. Hekena wek tu xelasî nîne. Wisa xuya dike di xalê HIVê de wê cudaxwazî bidomin. Ez dixwazim vê jî diyar bikim divê Tevgera Femînîst û Tevgera LGBTÎ+ ji berî wê di nav xwe de li ser mijara HIVê bi hûrgulî bipeyvin. Li Tirkiyê hin tişt hene parastina wan hêsan e û ev tiştên hanê jî pir populer in. Ji dêvla xebatên HIVê tiştên populer dikarin derkevin pêş. Gava ku ji bo HIVê tu tişt neyê kirin, li ser gotinên bi vî rengî populer polîtîka bîafirînin mijara HIVê bi tena serê xwe dimîne û parastina wê jî dikeve xaleke zehmettir.

Di warê civakî de serê pêşî di xala îstîsmarê de, jixwe piraniyên me rastî vê yekê tên, asanî bes ji ber LGBTÎ+bûnê mirov tûşî awirên xerab dibe. Civak ji zaroktiyê ve me hîni dengnekirinê dike. Tu zarok bî tu yê deng nekî, tu jin bî tu yê deng nekî, tu HIVpozîtîv bî tu yê deng nekî. Li Tirkiyê jixwe gava ku li ser zayendiyê neyê axaftin, dixwazin li ser vîrûsa ku bi riya cinsî derbas dibe jî qet neyê axaftin. Wekî civak em hez dikin hin tişt fedî bimîne. Em bi mantixa tiştê hebe ku em weşêrin tevdigerin û ez gelek aciz im ji vê rewşê. Em di çerxeke wiha de ne, mixabin ez bi tenê serê xwe bikim hawar ji zêde jî tişt naguhere.

Nameyên Jinan

Ji Yên Komeleyê re dibêjim Agirê Şevê, Di Wê Tarîtiyê de Bûn Ronahî Em Derxistin

Dema em çûn Daîreya Nîkahê, di tehlîlên me de derketibû HIVpozîtîvbûna min. Doktor diyar kirin ku xwîna çûyî xwîneke pûç e, dê cardin xwîne ji min bigrin; û xwestin ku heftakê şûnde dîsa biçim wê derê. Piştî heftakê dema çûm diyar kirin ku hîna derneketiye, ne hewceye ez biçim wê derê, telefona xwe bidim wan, ew ê li min bigerin. Tam mehek derbas bû, ew mehek wekî hezar sal dirêj bû ji min re. Di serê min de gelek pirs hebûn, min dîgo “ji ber çi dernayê ev tehlîlên xwîne.” Rojek geriyan, ez çûm. Ez gazî odeya miduriyetê kirim, li wir gotin HIVpozîtîvbûna min. Dinya bi ser min de hat xwarê. Hê jî nizamî çawa ji wê derê derketim, çawa hatim malê. Tiştê di bîra min de ye, girîna min bû, bi ware war. Ew şev xew neket çavê min, heya sibehê li ser dema mirina xwe fikirîm. Sibehê zû çûm Nexweşxaneyê Perwerde û Lêkolînê ya Hasekî. Doktor cardin ji min xwestin test bidim kirin. Wê gava diçûm xwîndayîne min hîs kir ku derbên dilê min bilind bûye. Dema nexweşxaneyê dibînim doktor an jî hemşîreyan dibînim bêhna min diçike, tansiyona min bilind dibe, min dikir wekî ku bimrim. Dûre hîn bûm, ji ber trawmayên qewimî, pantîk atak bi min re çêbûbû. Bi bîra min dikeve bi roja min nedikarî henase vedim.

Li acîla [yekîneya lezgîn] nexweşxaneyê min kir sibeh, rontgenên pişikî min jî girtin, tu tişt derneket. Her carê ku tê bîra min HIVpozîtîvbûna min di rûyê min de gotin, nikarim baweriya van bûyerên serhatî bikim. Min dîgo “çima ez.” Hevalên min giş, derdorên min giş pê hesiyabûn ku tiştek di min de heye. Lê belê min nedikarî ji kesî re tiştek bibêjim. Pêşî ji hevalên xwe dûr ketim. Min mala xwe bar kir, telefona xwe guhert. Heçko dibû derbasbûyîn bo jiyaneke nû, revêk bo bajarekî din; lê belê min çî kir jî, rastiya serhatiya min neguherî. Encama tehlîlên min wek xwe bû, tedawiye dermanxwarinê dest pê kir.

Di vê navberê de hay ji *Komeleya Pozitif Yaşamê* bûm. Her roj diçûm wê derê, axaftina bi kesên wê derê re dilê min rihet dikir. Bêsekn min pirsan dikir: gelo ez ê çend sal bijîm, ê herî zêde emir kiriye kî ye, herî zêde çend sal emir kirine. Bê zar û zivêr bersivên min dan. Hewl dan min aramtir bikin. Ez cardin yek bi yek spasiya wan dikim. Ez ji yên komeleyê re dibêjim agirê şevê, di wê tarîtiyê de bûn ronahî em derxistin. Tedawiya min a dermanê bi êrênî bersiv da, di wê navberê de, daketim negatîvê. Lê belê di jiyana me de rastiyeke neguherbar hebû; êdî ji doktoran, ji nexweşxaneyan, ji hemşîreyan ditirsîyam. Hê jî dema dibînim tansiyona min bilind dibe, derbên dilê min diguherin, ez fahm nakim bê çî bi min dibe. Çawa karê min û doktora diqede, dertêm baxçeya nexweşxaneyê tu tiştên ne xweş namîne. Di pêş de gelo ew ê vê trawmaya min baş bibe, nizanîm. Bi vê salê re ketim sala xwe ya şeşan, gelo bêyî ku ji kesekî re bibêjim ev sir ew ê heya mirinê bi min re be, nizanîm.

Kurê Min Bi Hevala Xwe Re Zewicî. Gelekî Bextewar În. Înşelax Di Nêz De Dibim Dapîr

Merhaba. Kurê min di sala 2014an de kurte kurt dikuxikî û gelekî westiyayî, di rewşeke bêhal de bû. Dema em diçûn cem doktoran antibiyotîk didanê. Digotin “divê zarokê we bêhna xwe bide, serma girtiye.” Ji dêvla ku zarokê min bi dermanxwarinê baş bibe, her roj diçû xerabtir dibû, nikaribû ji cihê xwe rabe. Di wê rewşê de em çûn acîlê. Bi teşxîsa zatoreyê, bi ambûlansê em şandin Nexweşxaneyê Nexweşînên Singê. Li wê der bi teşxîsa zatoreyê, em dan razan. Di wê

kêliya tedawiyê de em neqlî odeyek yekkesî kirin û helwestên wan guherî bû. Heta ku karkerê paqijiyê ji me re digo “hûn jî maske li xwe bikin.” Min digo qey bo hijyenê ev ewqas fitozî dikin. Dema em ji nexweşxaneyê derketin gotin “ji nişka ve em dikarin li we bigerin.” Min go “ji ber çi? Tedawî neqediya gelo?” Gotin “Na. Tedawiya we qediya lê em li benda encamên labaratorê ne. Diyar bibin em ê li we bigerin.” Min di dilê xwe de go ger tiştê girîng bûya nedihîştin em biçin, min guh nedayê. Em ji nexweşxaneyê derketin.

Di nav heftakî de telefon kirin cardin gazî me kirin nexweşxaneyê. Wextê em çûn, doktorê înfeksiyonê em birin odeya xwe. Bi xemgînî û wek ku li ber min bikeve diyar kir ez HIV im. Me pirsî bê dermanê wê heye an na. Go “belê heye, lê ev derman encax heşt salan emrê we dirêjtir dike.” Wekî dayikek bihîstina wan peyvnan, wekî rabûna qiyametê ye. Ez mehf bûm; lê belê min di ku ez mecbûr im li ser piya bim ku moralê bidim kurê xwe. Doktor gelekî xwînsar bû. Dema dît ku em perîşan in go “kesên di qezaya trafikê de dimrin bifikrin. Ê we heşt salê we heye li pêşiya we.” Divêt demildest em ji wê derê derkevin, dilê min xwîn digiriya. Nexweşxaneya ku em lê tedawî bibûna rê me dan. Min kêliyên herî xerab ên jiyana xwe ezmûn dikir. Min û kurê min bê ku peyvê bikin çûn nexweşxaneya ku wan em beralî kirin.

Dotira rojê, bêyî xebera kurê xwe li komeleyê geriyam. Min hem digot, him jî digiriyam. Bepirsê di telefonê de em vexwendin komeleyê. Em çûm komeleyê û wî berpirsî ji me re rewşê zela kir ku ne tiştê kujer e, bes divê mirov baldar be, dermanên xwe di demên xwe de bixwe. Min go qey, tiştê hatiye serê me gelekî cidî ye, lê belê ji bo ku em xemgîn nebin ji bo dilê me xwe bike dibêje. Lê şikir ji Xwedê re, me ji komeleyê fahm kir ku HIV rewşeke kronîk e, bes divê mirov bi awakî hişmend û baldar bijî. Ez tev li civînên komeleyê dibim. Pir bextewar û hêvîdar im. Her dema ku li komeleyê kesên bîst û du sal e dijîn dibînim hêviya min xurttir dibe. Hêvî dikim ew ê rojekî aşîya wê derkeve. Kurê min bi hevala xwe re zewicî. Gelekî bextewar in. Înşelâh di nêz de dibim dapîr jî.

Jiyan Ne Dilhişk e, Mirovên Bêhişmendî Pir Dilhişk in

Ez li nexweşxaneyekê wekî karmendê wezneyê dişuxlim. Li nexweşxaneyê her kes tehlîlên xwe dida çêkirin, min jî da çêkirin. Û jiyan mizginiyeke xerab da min. Di encama tehlîlan de hîn bûm ku HIVpozîtîv im. Di nexweşxaneyê lê dixebitim de doktor pê hesiyabûn, wekî ku weba bim tevdigeriyan. Di rewşeke gelekî xerab de bûm. Her gav tirsî mirinê bi min re bû, hestên min têk çûbûn. Herî zêde jî li ber kurê xwe diketim. Wê her kes jê re bigota kurê AIDSî. Mirov nikaribû bawer bikira. Ya herî xerab jî ez ji karê nexweşxaneyê avêtim. Wan ez nedixwestim. Helwestên xerab danîn bo min. Piştî ku min doz li dijî nexweşxaneyê vekir, mecbûr man gazî min bikin. Lê belê wekî mecbûrî jî tevgeriyan. Odeyekê dan min du qat di binê zemînê de, li cihê deterjanan bû. Gotin “tu nikarî derkevî xwarinê, tu yê maske û lepik li xwe bikî.”

Ji sala 2014an ve derman dixwim. Jina min jî ew teşxîs girt. Êdî her tişt ji bo kurê min e. Li nexweşxaneyê dişuxlim kes bi min re napeyve. Xwedêgiravî gelek ji min hez dikirin. Ev panzdeh sal e zewicandî me. Em ji kesî re nabêjin. Jiyan ne dilhişk e, mirovên bêhişmendî pir dilhişk in. Her kes HIVê şaş dizane. A soxî min jî şaş zanibû. Di malbata xwe de min karî bes ji xwişka xwe ya mezin re bibêjim, lê belê çi dibe bila be dibêjim xwezî û ha xwezî.

Neha Ez û Hevjînê Xeyala Zarokçêkirinê Dikin

Sal 2008 bû. Her û her di binçengên min de pizirk derdiket, yek nedîçû a din derdiket. Sêzdeh heb li pey hev derketin. Dawîkê bi emeliyatek biçûk derbas bûn. Vê carê piştî şeş mehan di diranê min de îltîhap çêbû û min diranê xwe da kişandin. Salek û nîv di ser re derbas bû, vajîna min weke hêkê civîkan werimî. Êş dest pê kir, pir diêşiya. Emeliyat kirin, cardin piştî salek û nîv binê zimanê min werimî. Û vê carê ez çûm Nexweşxaneyê Perwerde û Lêkolînê ya Goztepeyê. Çûm doktorê Guh, Poz û Qirikê. Gotin emeliyat û rojê wê dan. Tehlîlên xwînê xwestin, min da kirin. Di beşa Anesteziyê de gotin tu HIVpozîtîv î. Min fahm nekir. Min go “ew çi ye?” Berê min dan beşa Înfeksiyonê, gotin “aneha emeliyat betal e.” Ez çûm beşa

Înfeksiyonê, heman rojê me tehlîla xwînî da kirin, doktorê wê derê jî diyar ku ez HIVpozîtîv im. Min go "mamoste min fahm nekir." Go "dibe ku tu HIVpozîtîv bî." Cardin tehlîlên min ên xwînê xwest û testa *Elisayê* da kirin. Encama testa *Elisayê* pozîtîv bû.

Di ser re şeş meh derbas bû, binê zimanê min tevî qirika min werimîn. Dûre diya min hat ji derveyî welêt, gava werimînê dît go "were em bi hev re herin cem doktor." Em bi hev re çûn cem doktor, dema go "qîza we HIVpozîtîv e", çavên diya min tijî hêsir bûn. Lê belê min dîsa fahm nekir, min go "mamoste ev encam çend car e tê, lê ez fahm nakim bê nexweşîna min çi ye, gelo tişteki cidî ye? Aşkere bibêjin." Doktor go "AIDS" ji min re. Di wê kêlikê de tevizîm, erdê di bin piyê min de hejiya, jiyana xelas bû; xeyalên min, zarokçêkirin, dayikbûn tev li ber çavê min rêz bûn yek bi yek. Min fikra diya xwe kir. Ez dimirim, dayika min bi tenê ye. Wê kî lê xwedîtî bike, wê rewşa wê çi be. Di wan deman de hezkiriyekî min hebû. Ez fikirim, min go hezkiriyê min hîn bibe ew ê dev ji zewaca min ber de, xeyala min a zewacê dê biqede. Wê gavê di nav çirkeyan de her tişt ji hişê min derbas bû û bi çavên kelogirî vegeyriyam malê. Min go "hezkirina me qediya, ez AIDS im." Bêdudilî min ji hezkirê xwe re got, bersiva wî ya ewil wiha bû: "Tu nexweş bî, an bisihet bî, dema ez destê xwe bidim laşê te ger nexweşîneke perok heb jî heya mirinê, heya henaseya dawî, heya ku mirin me ji hev du bike tu yê wekî jina min bî." Ez ji xwe re şaş mam. Em zewicîn. Dûre wî jî tehlîla xwe da kirin û negatîv derket.

Salekê me bi parastinî jiyana xwe berdewam kir. Dawiya salek û nivê ez ketim depresyona min çêbû. Bi qasî wê demajoyê ez tim li mirinê, li xwekuştinê fikirîm. Hevjînê min pir eleqedar dibû, morala min bilind dikir. Bi gotinên tu ne bi tenê yî, ez tim li cem te me...wextên dermanên min jî ji sibehê heya êvarê ew dişopand. Canê wî sax be hê jî piştî min digre. Di nav wê salek û nivê de du caran min hebên xewê xwarin, li xwekuştinê fikirîm. Min go ez rehên xwe jê bikim bila ev rezilî biqede. Lê min nekarî, cardin min kir ware war giriyam, aram bûm.

Hevjînê min, diya min û xatiya min a biçûk jî tê de sê kes rewşa min dizanin. Di wê pêvajoyê de tiştê herî zora min çû ew bû, diya min jî ji min dienitî. Digo “di mekîneya cilan de cilê xwe û ên min tev li hev neke, ji hev cuda bişo.” Digo “di kar û barên malê de lepik bixe destê xwe, destê te jê bibe haya te jê nebe, wê xwîna te derbas bibe; dema tu li klozêtê rûniştî cardin paqij bike.” Derûniya min yekcar xera bûbû. Êdî rojekê dema min go “dayê tu ji min dienitî, ne li mala min cilê xwe bişo ne jî xwarin bixwe. Ne ev rewş lê belê vederkirina te wê min bikuje. Kurê xelkê ji min naenite, bi min re şa dibe. Tu diya min î, tu çima wiha dikî”, wê jî hinekî din xwe rast kir. Ez pir dişikiyam û dema min bi cîranên xwe re sohbet dikirin, min ji xwe dipirsî: “sûc û guneha min çiye Xwedê”. Dilê min perçe dibû. Carina dixwazim bi hevalekî xwe re an jî bi cîraneke xwe re em li derê hev du bipirsîn, lê belê ditirsim ku min veder bike, ji herkesî re bibêje, ez rezil bibim. Aneha ez û hevjinê xwe em xeyala zarokan dikin, hêvî dikim demildest xeyala me pêk were.

HIV

STORIES

FROM TURKEY

Compilers
Müzeyyen Araç - Ercan Aydın

HIV STORIES FROM TURKEY BOOK IS THE COLLECTIVE
WORK OF THE HÊVÎ LGBTI ASSOCIATION.

HIV STORIES FROM TURKEY

HÊVÎ LGBTI ASSOCIATION

Kamer Hatun Mahallesi, Hamalbaşı Caddesi,
Üstündağ İş Merkezi, No:14/139
Beyoğlu, İstanbul
Phone: +90 (212) 293 50 85
www.hevilgbi.org
E-mail: hevilgbi@gmail.com

Compilers: Müzeyyen Araç, Ercan Aydın
Prepared by Ahmet Yılmaz
Redaction: Mustafa Yıldız
Kurdish Translation: Ferzan Şêr
English Translation: Merve Elma
Cover Application and Page Design: Zafer Rıfat Irmak
Cover Image and Inside Image: Sadık Arı

ISBN: 978-605-83323-1-7
Certificate Number: 33922
First Edition: August 2018

Press and Volume: Sena Ofset Ambalaj,
Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Litros Yolu Sk. Matbaacılar Sitesi
B Blok Kat:6 No:4NB 7-9-11
Topkapı- Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (0212) 613 38 46

Certificate Number: 12064

All rights reserved by HÊVÎ LGBTI ASSOCIATION

CAN NOT BE SOLD

HeviLgbiDernegi

HeviLgbi

hevilgbi

**FRIEDRICH
EBERT**
STIFTUNG

**AÇIK
TOPLUM
VAKFI**

This work was prepared with the contributions of the Open Society Foundation and the Friedrich Ebert Foundation.

This study does not reflect the views of the Open Society Foundation and the Friedrich Ebert Foundation.

The entire responsibility of this work belongs to the HËVÎ LGBTİ ASSOCIATION.

CONTENTS

Introduction	161
Acknowledgment	165
HIV Doesn't Affect My Plans	169
Every Person's Virus Is Unique For Themselves	174
I Am Having Beautiful Experiences Here After All	183
I Am A Positive Father	188
The Things Are Not As Bad As It is in The Movie Called "Incir Receli"	193
Being An Iranian HIV Positive Transsexual Woman	197
A Career And A Kid; I Can Have Both	202
Sometimes A Look is Heavier Than All The Insults	210
Being HIV Positive Should Not Be Your Excuse	215
Letters From Women	222

Introduction

This work in your hand is a compilation book about the experiences of people and their loved ones who live with HIV. This book is also a part of the ongoing efforts of the HÉVÎ LGBTI Association, which has been continuing to raise awareness of HIV since its establishment to demonstrate the social isolation of persons living with HIV in society.

Becoming more visible in the world after 1980, HIV infection was used as a means of stigmatization in the societal sense and has been introduced worldwide as a sickness of homosexuality. This stigmatization, which has been used against LGBTI community by anti-LGBTI persons and associations with the help of destructive power of the media, is still in effect today.

One of the most important aims of this book is to show that living with HIV is not a “disease” but HIV is an infection that affects immune system, and that HIV and AIDS are quite different things.

Located in the basic domain of the LGBTI studies in the early days of the LGBTI movement, which become globalized and gained momentum with the 1969 Stonewall revolt, “HIV Studies” have also become a part of the basic study field of the LGBTI movement in Turkey in the forthcoming years. According to official records the

first “HIV Case” in Turkey was seen in 1985, and due to being a mediatic person, the private life of this person was deciphered. In fact, the Ministry of Health in that period not only has taken all kinds of measures against this person but has forced the person to take the test and has gone too far enough to lock the person down in an isolation ward. Along with this particular case, Turkish media not only has announced HIV as a “disease” but also has identified the situation directly with the LGBTI community. Beginning to create their self-organization since 1993, LGBTI Movement of Turkey has tried to fight in various forms with the misconceptions and fear culture, which have created in society in terms of HIV.

The systematic exclusion against the people, who is HIV positive, has been continued to this day since the nineties. “HIV Stories from Turkey” is a work which consist of 13 personal experience which were brought together by selecting the people from different sections of society as a result of a general research in Turkey. 7 of the 13 experiences in the book belong to those who define themselves as heterosexual. 3 of the remains 6 experiences belong to LGBTI persons in Turkey and other 3 experiences belong to LGBTI refugees. Due to their difficulties to access the basic rights, participations of refugee LGBTIs in this study were considered as highly important.

All the stories apart from “Letters from Women” section of the book were compiled from the interviews made individually with the interviewers. The stories in the “Letters from Women” section were sent to us in written form. The names of all the interviewees in the book, and many of the cities they live, have been changed in accordance with the privacy policy. In the stories you are about to read in the book, assessments of the interviewees are only reflect their own experiences and perspectives, not the assessments of HËVÎ LGBTÎ Association.

One of the main aims of the book is not to label HIV with any community, but to prevent the criminalization of life with HIV. In an effort to take into account the myths created in all areas of society, it is desired to help to convey the discrimination and social isolation

one on one by the experiences of the people living with HIV. In the fieldwork that was done while preparing the book, it was observed that some of the interviewees unwittingly used the discriminatory language, which is produced on the social scene. Minor interventions were made in the stories against this discriminatory language. Apart from this, it has been tried to intervene as little as possible in the language used in the narration, in order to not to distort the integrity and authenticity in the stories.

In the “Stories From Turkey”, it has been tried to be distant to the medical approach as far as possible. Such a method has been followed because of the concern that the medical approach can not be used in the study adequately.

Since we are not an expert on the latest scientific developments, medicines and medical approaches referred to as “miracles” and since we may cause misleading with limited information, it is thought that the medical approach to HIV may be the subject of a completely different work in which field experts will take place.

Although we are aware that in this book we can not bring HIV into question in every respect, we present it as a step taken to prevent the stigmatization and fear culture created within the society. We are aiming to make sure that our new HIV-infected friends are not alone and people to realize that this is not the end of life. We are hoping that the transfer of experience that we made in this book will lay the groundwork for new discussions and different policies to be produced in this area, and at the same time we recognize this book as a new stone thrown into the well in order to be able to do collective works and produce policies together.

In Behalf of HËVÎ LGBTİ Association, Müzeyyen Araç - Ercan Aydın.

Acknowledgment

Before everybody, we would like to thank our interviewees, who shared their stories with us and made it possible for this book to emerge. Without them, this book would not have been here.

Acknowledging the kind contributions

of painter Sadık Arı who has accepted to work with us in this project,
of Cihan Hüröğlü who has been there for us through the preparation process,

of The Open Society Foundation and the Friedrich Ebert Foundation,
of Positive Life Association and Positive-Trace Association who have supported us through the project,

of Çiğdem Şimşek who has provided consulting service to us through the project,

of Ramtin Zigorat who has provided interpreting assistance during interviews with refugee LGBTIs,

of Sedat Demircan and Ahmet Yaşar who did not spare their help during the technical preparation process,

of all HÊVÎ LGBTI volunteers who are always there for us in all circumstances.

HÊVÎ LGBTI

*This picture was drawn by painter Sadık Arı, inspired by the story titled "I AM A Positive Father" in the book.

HIV Doesn't Affect My Plans

My name is Sevgi Yilmaz. I have been HIV positive since 1998. I knew that I am infected with HIV for thirteen years. So I am HIV positive for twenty-one years.

I had a period of seven or eight years that I have been unaware of my HIV status. I was diagnosed as late stage of AIDS in 2005 because I did not have any HIV test in this process. I stayed at hospital for 2 months where I had unpleasant memories that I don't want to remember. In the meantime my mom who was 65 years old, had to change my diaper because I could not even go to the toilet of my own. And my 75 years old dad had to carry packages of serum into the hospital during very cold winter.

In 2004, I began to lose weight considerably. During this time I have lost 35 pounds and aphthous ulcers started to occur on my throat. I was having a hard time even swallowing my spit. I was in great pain. As a result, my condition got worse and I became confined to bed at home. I was taken to the emergency service twice. Each time they said there is nothing wrong and they sent me back. In the meantime, I went to five different hospitals, both private and state; but no one has ever come to do HIV testing.

Finally, I was removed to Samatya State Hospital. The supervisor of the internal diseases clinic was a friend of my father. My dad said, "This girl can not breathe, we have to stay in the hospital," and he got me into the hospital. I was examined first. They said the symptoms and complaints are not consistent. Nothing was found in my lung x-ray. The tomography looks a little smoky, they said. Then I have transferred to a room in which eight people are staying. Every day, doctors from different departments were coming and holding a consultation.

One day a female infectious diseases physician came and told me that the result of a test they had was positive. I was so relieved, but if you ask what I have felt when I learned that I am HIV positive, I cannot describe it. I do not want anyone to experience a thing like that. Only who have experienced it can know what it feels like.

I was very lucky that my doctor was very good; He directed me very well. He told me there is nothing to be scared of, that there is a treatment, and that I would continue to live like everyone else. But at that moment you cannot believe it at all, the "AIDS" concept on your mind does not match what your doctor tells you. They had told my dad before me because the clinic supervisor was my father's friend. In fact, this is a very serious violation. This is patient rights violation, a human rights violation. But on the other hand it suited my book, because I don't know how could I ever tell them otherwise. I guess I would say it somehow.

The doctor had said to them that there is a treatment for it. Of course my family were also in a great shock. Then I stayed at the hospital for a month and a half. During this time, two separate tests were conducted to measure the amount of virus in my body, that is, the viral load and the condition of my immune system. These are two important tests in HIV treatment. As a result, my immune system had completely collapsed and the virus liability had increased considerably. I started treatment immediately. I can say that for a short time it was a process of getting used to the drugs. This does not happen in current treatments. This is the treatment process,

which has been administered twelve years ago. At that time I was taking almost fourteen medicines a day. I had only four doses of HIV medication, now I use one dose.

After I was discharged from the hospital, I had some rest at home. I was diagnosed in January at the stage of AIDS and I was living bedridden. But then I was having a picnic in the islands around April or May. I had a great holiday in summer. I went rafting, jumped from boats. Since then I have never had any health problems concerning HIV. Of course I am still getting flu or something from time to time but I don't have a serious health issue other than that.

When you heard the diagnosis, first thing you do is to deny it. It is a process of shock, denial, bargaining and accepting as it is in every trauma. At first, I thought they were making a joke or something. How can it infect me? It is not possible, I say. The only image that comes to my mind is the bargain with a sex worker in Ugur Dündar's reality show, whether she was blonde or whether she is biological woman or transgender, I don't really remember and of course it doesn't matter. But look at the preconception that I had at the time. This is the only thing that I remember from that scene. And I also remember that even though she said that she has AIDS to her client, "let's throw caution to the wind", he replied. That scene has come to my mind. I am not a sex worker, I am not blonde; so what the HIV has to do with me? I said. These misconceptions are so coded into our minds.

When you calm down, you think that what I'm going to do now? I have a grown up daughter and a family. What am I going to do now? I even thought to commit suicide. Then what my doctor told me came to my mind: He said, "There is a treatment, it will stay between us".

Our minds and our subconscious can put a number on us. My family supported me so well. I was so lucky. I have done with my problem about my diagnosis within 15 days. After I left the hospital, I realized that I could not look at the mirror. I did not have the right terminology at that time. I was looking at the mirror and saying "I

have AIDS, I have AIDS". I kept repeating it while looking right into my eyes like a ten times a day. Then I told my self that this is a fact and you can't change it no matter what. What we need to do is to make peace with it, then put it in the side and look at the future. I always mention it in my seminars: where you can see with the edge of the eye, HIV is always there for me. You should not forget about it and you should take it seriously. I gave it the treatment that it needs and it allows me to live the life that I want.

I am a person who always lives on a regular basis and is trying to eat healthy and works out regularly. After the diagnosis that hasn't changed much. I have already quit smoking a year ago.

There have been no changes in my social life. But I have learned a lot from HIV. Actually I am so grateful about it, because it gave me a beautiful outlook on life. I was not a prejudiced person, but I was not so aware of these things either. Actually I aim to do something for people in need. I am a heterosexual woman but I always go to pride parades. I am also taking my daughter and my friends with me. One time my mother said to me: "Why are you going there? They think you are one of them." And I said, "What do they think, mother? If I were a lesbian or transgender, wouldn't I be your child still? For this very reason, I go there and walk." This made her think about it. After that my transgender friend have come to my house. My dad could not understand at first and had a very prejudiced view about them. When I explained him all the aspects of it, his view has changed dramatically. I think we have to explain all. Armenian, Arabian, Alevist, Homosexual... we have to explain all of them.

As I said earlier we have no problem regarding health. But the prejudices, stigmatizing and discriminatory attitudes are upsetting us. Unfortunately, most of the health professionals are doing this too. I have been subject to discrimination mostly at dentists. When I have been subject to discrimination, I went to either dean's office or chief physician in order to demand my rights. Knowing our rights and demanding our rights are two very different concepts. Knowing it gives you so much, but what is precious is to claim it. I have

encountered too many violations in Dentist. I do not have to reveal my status in any way. But I am a defender and due to that I reveal it in order to see their reactions. They said “because of your private situation” in public. They have tried to get special sets. They have got tried of me for I know my rights and for I claim them every time. And they started to speak about HIV in their courses. We should not be silent.

Infectious diseases departments are very successful in this matter but we can still have problems in other branches. When you confront any discriminative behavior there occurs a sense of a lump in your throat. I discovered something like this: People are afraid of what they do not know, and fear brings prejudice and discrimination. In such cases, I stay calm and try to inform them first. I do not say that, the science says it. I can give spot-on information according to World Health Organization data or United Nations data. When I say, “you know I will have a natural life cycle with the help of my treatment like everyone else. And I can have a baby who is not infected with HIV, if I want to. ” They say, “Wow, can you really? I didn’t know that”. It’s easier to explain when you catch something that interests them. This is getting a little easier when it comes to universal infection control rules, such as HIV loses its infectivity within seconds outside of the body.

HIV doesn’t affect my plans. I do not see HIV as an obstacle. I am traveling the world with my husband. Regular testing is crucial for early diagnosis. You should have a HIV positive test regularly. Every one should use condom. There are various places where you can take the tests free and anonymously. It should be done in any health facility even if it is not anonymous. They know the importance of privacy anyway. They don’t expose you.

Every Person's Virus is Unique For Themselves

Hello, my name is İdil. I'm a sex worker. More precisely I was mostly being in relationships which gay people called *cicilik koli** when I was diagnosed with HIV. I was an active woman but I never really thought I could be positive someday. So there I was saying to myself how many people have HIV in Turkey anyway, I thought it was so unlikely to have HIV. And sometimes I was using protection, sometimes not. When some of my partners wanted to use protection, I was ok with that. Sometimes If I had money to buy condoms or if I had them with me by chance, I was offering. If laço** was ok with that then I was using protection, but when he was not, I was easily being convinced not to use it. I do not know if I'm looking at a very moral dimension, but I was more vulnerable especially when I was drunk. Sometimes I was choosing not to use protection randomly.

It was strange that I have learned that I was HIV-positive; because I had an operation in a state hospital about four months before I was diagnosed. Some tests are being carried out including *Elisa* test, before the planned surgery, as per the hospitals protocol. There was nothing according to these tests. I was negative. I especially remember what I said that time: I said, since the tests results are here then I will look at them. And when I looked at them, I was negative.

* LGBTİ Jargon; to have sex just for the pleasure, not for the money.

** LGBTİ Jargon; expression used to refer to masculinity and the active sex role of adult man, whether homosexual or heterosexual.

I had the operation, returned to work a few months after that, but I lost my job due to other problems. Then I got another job.

In the meantime, I remember that I got really sick. I went to the health clinic in the neighborhood, but I was not able to swallow those anti-fever medications and my stomach was not well. This disease process lasted for about ten days, but the fever did not reduce. After that my family physician tried to reduce the fever with injections instead of pills; but it didn't workout either. Then my family physician told my family members that my test results are abnormal and that I have either serious liver problem or something else. He said, you should go to a general hospital.

Two days later my family brought me to the general hospital. They kept me there all day. It was weekend and we were in emergency room. The doctor in ER told me to come tomorrow to see the infectious diseases physician. I went there the next day and the infection doctor took all the necessary tests, including the *Elisa* test. After the tests, doctor told me that in three days I had to come to get all the results. After three days they called me but because it was afternoon I was only be able to go there the following day. I suspected when they called me, but I still was not sure.

Despite having a family member with me, the doctor, I think he was laboratory physician, took me to his room alone. I asked the doctor directly, "Am I HIV positive?" and he said, "yes".

Immediately afterwards, perhaps to calm me down, he said that the test might be wrong, and I might be "false positive". He even told me that the three patients out of last six patients to whom he said, "you may be HIV positive" were actually negative according to the tests which were taken afterwards. He told me that I should take the verification test to be sure. And my treatment-control process started immediately, not the drug process, but the test process was started. A few days later I went back to the hospital to have a verification test. Because the validation test process is too long, and since HIV-RNA and CD4 counts are also examined, my blood was taken again. The

result of HIV-RNA and CD4 counts was coming within a week but the result of the HIV validation test was coming almost four weeks later.

By the way, I want to talk about these counts a little. CD4 is the name of a blood cell, which is targeted directly by the HIV virus. We can say the HIV-RNA is the number of viruses found in the blood. In other words, the high number of HIV-RNA is troublesome, and also the low number of CD4 is not good. I also knew nothing about HIV until that time and I was shocked when I learned that I am HIV positive. I called a close friend of mine who is a LGBTI activist. And he told me that if I accept it, he could direct me to a friend living with HIV who also will coach me in this matter. My family was with me all day; I told them because they were there. All my family except my mother learned that day that I am HIV-positive. I was having nightmares about it, and I wasn't able to sleep well. I wished I had cancer. I felt guilty about having sex. I think I was approaching it from a moral perspective. Because all the wrong moral myth that society has taught us were starting to come out of the deepest corners of my brain.

When I went to get the results of the hospital after a week or ten days, I experienced the real shock. Because my HIV-RNA counts were very high and CD4 counts were very low. But when my doctor saw my anxiety, he contacted the chief of his own clinic and told him I was very worried. The clinic chief told me this: "Listen İdil, these high HIV-RNA counts and low CD4 counts are normally considered as AIDS. But you walk in here... you walk in and out, you just get over your influenza and you have not started to take medications yet. That shows us that you are newly infected and your HIV is peaking right now." I also told him that I had an operation four months ago and that my tests did not reveal that I was HIV-infected. He told me that the hospital has been had this clinic for fifteen years and that they have met thousands of HIV positive people since then. He said that 10% of these patients do not continue their treatment, the examination and control process of the remaining patients continues, and he also said that only one person lost his life among

these patients, and that he died because of a heart attack, not because he was HIV-positive. He said that HIV is no longer different from having blood pressure issues or diabetes so please do not worry anymore.

On the same evening, that friend of my activist friend called me and said something very nice to me: "Listen İdil, this is a "wake up call" for us. I mean a new life calling. Because you are remaking your life, you can put more distance between you and your nightlife, maybe you drink less and become more careful when having sex. It can be much better for both yourself and your partner."

But I was continuing to experience little difficulties at that time. At first I felt like I could not get my medicines from SGK (social security institution). After I solved this problem, I started using my medicines about a month and a half later. I took multi-drug treatment for a month. In order to find out if my body is resistant to those drugs. Eventually, after using drugs, the CD4 count started to rise and the HIV-RNA count reduced. The doctor looked at the results and said, "These drugs are really miracles." Because the infection in my body has been reduced dramatically.

By the way, I would like to mention some of the false legends that are known as true. First, there is no drug to completely destroy HIV. Drugs decrease the number of HIVs very much and so to say freeze them to a certain extent. Secondly, they say if I am infected and you are HIV positive than we don't have to use protection when we are having sex with each other but that is completely wrong. Because every person's virus is different. Completely unique. Therefore, if an HIV-positive person who does not take their medication is associated with a non-treated HIV positive person without a protection, then the Hyper-Infected status occurs. While the life standards of people with HIV positive are not changing with medicines, things can be inconceivable for the people with hyper-infected conditions. Because then the immune system has to deal with a lot of different viruses.

Back to the topic, you are starting to get well with the medication. I did not have sex at first; but afterwards because I was protected I found myself having too much sex again. I quit being a sex worker at that time but I was still having sex. Afterwards I gradually understood that this situation was hurting me and psychologically it wasn't working for me. I could not control my anger. An obsessive state has occurred. I have started to live with the fear of losing my medicines constantly. For such reasons, about one year after starting my medication I started to talk to a psychiatrist who was working on this subject at Cerrahpasa Medical Faculty of Istanbul University with the recommendation of a friend. He was a very special doctor and although he knew that I am a transgender, I did not suffer any discrimination. He said to me at the end of six months that it was a very important experience for him and said, "I'm glad I got a meeting with someone like you." Every time I went there we were also doing psychotherapy besides routine medication. Sometimes I was going without an appointment because when he was not in the polyclinic, he was giving me an appointment himself. I am very fortunate to be able to meet with him because it is often not possible to get such psychological support without paying any money in state hospitals. I spent about six months. After six months I was completely relieved, accustomed to life with HIV, knowing what is what, knowing not to cry because I am HIV positive. I can imagine how difficult it is for other people outside, even if it is so scary for me. I did not even have a single friend who prejudiced me since I learned that I am HIV positive. Only a couple of people have gossiped behind the scenes, but I leave them alone with their own HIV phobia.

I am continuing my HIV control process at Okmeydani Education and Research Hospital. I am open to my doctors as a transgender and I have not encountered any trans phobic discourse or situation so far. I was always lucky in this regard, I guess. I did not have any problems about it including the family physician in my neighborhood. One day I never forget my throat was aching and I went to a doctor who was not a family doctor but close to my work place to get medication. After entered my ID number to the system the doctor saw the medications I was taking and asked me about them. "I am using

them for my liver” I said. I became uneasy afterwards and I never went to that doctor again. I had to find a solution to this; I could not go to the infection doctor whenever I wanted because of the work. One day this time I went to my family physician. My family told me earlier that our family physician is a very aggressive, negative person. So I went to him with a question mark in my mind, I was hoping him to not defy or mislead me. When I went there, I found my family physician very gentle and he did not act against me or hurt me at all. Then I told him about my condition. I told him that I am HIV positive and that I only want to speak with him about it. The first thing he asked was that how is the process going and if I have any trouble about getting my medicine properly. That day I was actually going to give blood for cholesterol. He called the nurse and he said, “Idil has hepatitis A, so do not forget to use gloves while taking blood.” This was very nice. Because he hidden my privacy there. In this sense, I cannot say that I’m facing any prejudice from the health care providers. On the other hand, I do not do sex work anymore and I work in another field. I never intended to open about my condition at work because of prejudices at workplace. Cause society has too many preconceptions. In my social environment, I can almost say I am open completely. Cause almost all of my friends are political and conscious people in this regard. Even if they work on this field, most of them are human rights defenders. I could clearly say that I did not expect any prejudice from these people. I also know that there are tens of thousands of people who are not as lucky as me and totally covered in this regard.

After learning that I am HIV-positive, there is now a difference between my new self and my old self. As my friend told me, this was a “wake up call”, I can say that I reorganized my life for the better. I will not act morally as I have mentioned before, but sometimes nightlife can bring some risks with it. Instead of self-confidence that says, “nothing can harm me”, now I am starting to become more controlled. Apart from that, I think living with HIV strengthens me even more. If I can cope with being HIV positive and the phobia that comes with it, then I can certainly cope with other things, I said to myself. Because I think I’m dealing with something very difficult.

I have a small world of my own now. I choose whom to relate to, and I know where to stop. I try to eat and sleep regularly. I spend more time with my friends. I ride my bike. I try to workout. I travel more. I travel abroad more often, but there are also problems I have encountered here. Because some countries are prohibited to even take painkillers. If you are a psychiatric patient for instance, then you can take your certified medication. You also need to be reported for HIV so that you can get your medicines into the country. I experienced a similar problem when I was going to Georgia. I was going to stay for two or three days and I got medication for that time; but I had to hide the medicine just in case. And so to say I could not figure out where to put the medicine. This is funny but I was on the bus and we stopped near the border of Georgia and I put my meds in small packages and hid them on the top of my underwear in the public toilet, and crossed the border like that. There were other painkillers and medicines with me. I had to throw them down there worrying that my other medicines might be found. As a result, you are traveling but unfortunately, because of such practices in some countries you do not know what you will encounter.

As regard to my health condition, my current CD4 count continues to rise and my HIV-RNA level is so low so that it almost cannot be detected. I think of myself rather than anyone else because I have almost no risk of infecting anyone. I have read in recent scientific studies, that there is no risk of someone, who has HIV that is almost cannot be detected, infecting someone else but I use protection and I will continue to use it regardless, because I don't want to get infected with another virus.

I am seeing someone right now and we are having protected sex. He wants to have unprotected sex, but I do not accept it. Sometimes we have some arguments about it. I am not open with him about my condition. I don't know what kind of reaction I will encounter. If I open up to him, are we going to continue to see each other? Or worst, what if he exposes me in undesirable manner. Some slogans have not been created in vain: Like "HIV does not kill but prejudices does". I would like my new friends who have diagnosed with HIV to know

that some of the new generation activists think the use of condoms is an imposition of capitalist companies, but unfortunately that is not the case. The condom can protect not only from HIV infection but also from many different viruses, so absolutely use condoms. It can also protect from viruses like Hepatitis B, Hepatitis C and Gonorrhoea.

I am also trying to follow up on the recent debate on this issue in America. There is also ongoing debate about the use of the drug called *Truvada*, which has recently been launched as a miraculous drug. They wanted to use *Truvada* as a preventer. Some said, let's use it and stop using condoms. But this is not exactly reliable information. When people are being protected, they need to be protected not only for HIV but also for other viruses. But *Truvada* does not have a protective feature for other viruses. So, for the moment, regardless of what they will say about me, I am going to continue to use my medicine and condoms.

Lastly, I can say that the cause of my withdrawal from the political arena is my diagnosis. All my life I stand by righteousness and I always against the injustice. Especially in these days so many people have been jailed, and so many people could not access their treatment because they had serious problems to get their medicine. We are all witnessing these together. I was not afraid that one day I would go to prison and if I were taken into custody for a long time then I can lose my job. I was afraid of not getting my medicine and losing my health due to it in such a case. This fear is the reason that I have moved away from active political arena.

HIV is not a virus, which is specific to LGBTI people. Only because we are so open and we can speak so openly on this subject, this is tried to serve like this by the phobic people. Unfortunately, this perception is the same in most countries of the world. Even in some so-called liberal countries, for instance in Paraguay, they are not taken as citizen. Unlimited residence permit is not possible. In some countries around the world, HIV medicines are still on sale. In Turkey, it is much easier to access to these drugs than many

countries. Anyone with health insurance can access these medicines with only paying for medical examination contribution fee but without paying the drug contribution fee. Non-insured people can also afford the treatment and medicines by paying a very small amount of money. I like Turkey's applications in this regard I can say. I had a German friend who lived here for a long time. I have found it very true what he said about Istanbul. He told me, "İstanbul is like Berlin in 1990. Unlimited, unprotected sex is very common here. Most people don't want to use protection. People are so insensible about viruses and infections. And some times people are encouraged to have unprotected sex." I agree with that friend over this matter. People should use protection not only for HIV but also for other infections and bacterial diseases. I had my health insurance. My family supported me and I have never encountered prejudice. Not everybody can be this lucky and people can find themselves in a hole to where they have been pushed by society.

I Am Having Beautiful Experiences Here After All

Hello. My name is Mahan. I am from Iran. I studied History of Art in Iran. My LGBTI+ identity has been decrypted at my workplace. I had no longer had security of life after the decryption of my sexual identity. When my supervisor found out about my LGBTI identity and my HIV positive status he started to threaten me. I had to leave everything and flee here because of the fear of being exhibited. First I made a request to UN in Ankara in order to settle in the third country. I expressed the cause of my request as my LGBTI identity. I also told them that I am HIV positive. Now I am trying to live in a satellite city in Turkey, which was designated for refugees. I came here about 15 months ago.

I have visited here before as a tourist. I don't see this differently than that. But it's just a weird thing to come here as a refugee this time. I know that wherever you go as a refugee, you are definitely experiencing some problems but in the end you learn to live within that culture. I have also experienced problem of sheltering, accessing to the right to health and most importantly language problem. And I still have. Despite the problems I have here, I can say that I got used to living here. In fact, I can say that I even like Turkey. When I first I came here, I have stated that I want to go to the United States in the request of UN third country settlement. But with Trump becoming the president, my ideas have changed completely. I didn't want to

stay in Turkey in the first place but I even think of the possibility of staying here in the meantime. Even that doesn't sound as bad to me as in the past.

The problem is; including state institutions in Turkey, when they understand that you are a refugee then the discrimination starts. Even in real estate agents, racism is the most basic thing. When they understand that you are a foreigner, they either don't want to rent the house or immediately raise the rent. There is a real estate agent on the ground floor of the house I'm sitting in. "You are Iranian trannies, no house for you," he said to us. It's odd that now I live in the house on the top floor of his agency. My rent is 1000 Turkish liras. In such a small city, the price is too high for such a bad house. But when you are a refugee, the prices are like that unfortunately, and I have to pay for sheltering.

But I am having beautiful experiences after all. I moved in my new apartment 2 weeks ago and my old neighbors had come to say goodbye to me when I was leaving. They even didn't want me to leave. It made me happy to be seen like that. We are still communicating when we bump into each other.

As regard to my infection with HIV; I know I have been HIV positive for three years and a half and I have been using medications for two and a half years. My viral load count has not been detectable for about two years. I was living abroad between 2008-2009 and I had never had a test. One of my friends has learned that he was living with HIV by luck after he got cancer. My friend died because of cancer after 6 months. But we thought it was because of HIV.

After this everyone got scared and most of us took the HIV test, I did too. My test result came negative.

Three and a half years ago in Iran, wounds started to appear on my body seriously and violently; and these wounds were itching. I took another test because I was so scared. When I went to get my test results, I was very nervous. Unfortunately, the people who are

working in this position in Iran have no information about how they should talk to someone who is HIV positive. They are very ignorant. After looking my results and seeing that I have HIV positive, the nurse went to talk to her friend immediately without telling me anything. At that moment my fear and my stress increased unbelievably. Even though I asked her about the results in the meantime, she kept telling me, "my friend will inform you." They took me another place and I have waited there for 5 more minutes. The people there were constantly whispering to each other. Later on, the doctor came and threw the paper to my face and told me it is positive. When I asked him what should I suppose to do now, he told me that they don't know and I should better go. I asked again and again insistently but they kept telling me that they don't know what to do either. If there was a younger person in my place, they could have committed suicide because of this attitude. I didn't know what to do and then my friend came to my mind. I thought I didn't have much time to live. I was so depressed and so unhappy. I was crying all the time. I was so scared. I could only tell a few close friends because I was afraid to be disclosed. One of my friends stopped to talk to me after I spoke about my condition for instance. Still in some parts of Iran, people see people living with HIV as leper and run away with fear. I had a friend, and he learned that he is positive seven or eight months before me. I called him first, and he took me somewhere in Tehran regarding HIV. They took blood from my finger and tested it again there and it came positive again. I then got a confirmation test (*Western Blot* test). The result of that test comes in two or three weeks. When the result of that test came positive too, I started using drugs immediately.

Now I think that I don't know where would I have gone, what would I have done, if it wasn't my friend. There was a female doctor in the center, which my friend has taken me to. She was very respectful and very knowledgeable. I think she was infectious diseases physician. She explained me everything. It was a great luck for me to encounter a doctor like her. She even told me that I don't have to tell my family about it. She also told me that I don't need to change my life style. Then I met Minoos Mohraz, they called her "the mother of HIV"

because she is a very knowledgeable expert on this subject. She has been studying on this subject for almost 25 years. She is also the head of the first research center on HIV in Iran. She was very helpful to me and to the thousands of people like me. When I first met her, I asked her that how many days that I have left to live. She laughed at me and said, "Are you out of your mind?" Then she told me about how HIV not cause to death of people like it is believed.

When I was living Iran I was paying only for examination, I could get my medicines free. When I learned that I am infected with HIV, the hardest thing for me was the people looking at me like I am a kind of monster or something. Unfortunately I have experienced it a lot. But, you know that someone who is HIV positive comes with an undetectable level of HIV RNA along with regular drug use. In this case, there is no possibility of infecting another person. I always consider my HIV status a regard to my life plans. For example, I did thorough research on whether I can access my medicine easily before I came to Turkey. This is important for me, because there is a difference between Turkey and Iran about accessing the medicine. You can take your medicines from pharmacy here, In Iran you cannot. You need to got to the special centers and you don't need to have health insurance to get your medicine. Besides I was taking three pills per day in Iran, but in Turkey I am taking only two.

My refugee friends are afraid of taking regular tests just like my Turkish friends. I hope that some day all my friends and all the people will be tested regularly and will defeat those nonsense fears. The worst thing is that people in Turkey often have unprotected sex. HIV is not only a sexually transmitted virus, but it is also sexually transmitted. In addition, using condoms not only protect you from HIV virus, but many other viruses too.

When I was coming here, I have managed to get extra medicine by trying a few separate ways. Because after I came here, I was able to access my medication after a long time. In the mean time, I was continuing to use my medication, which I brought with me. I have a hard time speaking with the physician here whenever I want to. I

don't know Turkish and I can't have a translator with me all the time. And I don't want to open up about my condition to a translator all the time. Cause I don't trust people on this. In Turkey everything is written in Turkish and the doctors only can speak Turkish. More precisely, they insist on to speak Turkish, even though they know English. This is a huge issue for us refugees. For instance, when I went to the hospital for a complaint of a back pain with a friend of mine, the doctor said to me that I am positive before the interpreter. Actually it was suppose to be secret and he shouldn't have said that before the interpreter. Due to that now I don't want to go there with an interpreter; because I don't think this is safe. Then I realized that he actually can speak English. So I said to my interpreter that I am going to continue in English and that he can leave us alone. I understand that doctors can speak English but they just do not want to speak English. I do not tell anyone when I go to give blood samples for my control tests here because of that usually I don't experience any sort of discrimination. But as a refugee, I am always exposed to discrimination and racism. And I know that, for example, if you want to get service from a dentist, they send you directly to Izmir. Cause they have done it to another refugee friend who is HIV positive.

To be a refugee in Turkey, especially if you are LGBTI person with HIV positive, is so difficult.

I Am A Positive Father

Hello. My name is Meçasu. I learned in 2003 that I was a Positive in a sharia-led country, which I went to work in 2000's. One day I got sick at my work place and I went to hospital. I was told that I had a severe infection and I was treated for three months, but no results were obtained. The infection in my eye was causing my eye to close day by day. In mean time doctors were telling me I was getting better. In the end I lost 80%-85% of my vision and then I went to an American hospital in that country. As a result of the tests, which were done here, I was told that I am HIV. But I didn't know what was that mean. At the hospital, my documents and passport were confiscated and my case was reported to the competent authorities. Nobody should have known here that I am positive. Cause if they found out it could have been very bad for me. For this reason I gathered my documents through an acquaintance and returned to Istanbul within 15 days. In the mean time, I have learned what HIV means and I couldn't get sleep for 15 days until I got back to Istanbul. I could not sleep because I thought I could not wake up again.

Immediately after I came to Istanbul, I told my situation to a doctor that I knew. He gave my some sleeping pills at first. By the way, when I came to Istanbul, I had completely lost the ability to see in my left eye. The treatment progress was very slow because I didn't have health insurance. I was buying my medication and they were very

expensive. First we went to see the infectious diseases physician with my doctor friend and then I went to an oculist. Both doctors gave me combined medicine. I was taking tons of pills everyday. The side effects of these drugs were too much: nausea, vomiting, joint pain etc. This process continued for three months. I've even thought of quitting these drugs in these three months. My doctor told me that I have to use them and there is no other way around. The infection in my left eye has passed but I have lost my sight in the meanwhile.

Along with the treatment process I told my family that I am positive. My family has supported me both emotionally and financially. At first I didn't tell them because society is prejudiced in this regard. I was visiting *Positive Life Association* during my occasional visits to Istanbul. I was sharing the information that I have learned there with my family; I was telling them that this virus doesn't transmit by using the same toilet or the same towel.

After I had my health insurance, the problems were not over yet because I had to go to another city to get my medicines. I could only get this service in research hospitals. It was taking 2-3 days to get my medicines. I told the pharmacist about it during this period that I had difficulty taking my medicines. He directed me to the Local Health Authority and I told them about my problem.

In the beginning when I went to the hospital, I was subjected to too many rights violations and exclusions. For example, I was going to take an x-ray and the health workers working there were starting to say: "You will infect us with this disease which you got in abroad." When I went to the eye examination, they were getting angry when I touched something and they were cleaning it right away. I was waiting standing at hospital. It doesn't matter in which city or private - state hospital I have been subjected to such exclusion in most places. When I went to the doctor I was filling out the form and I was writing that I am HIV positive in the section where they ask "Do you have any disease?" Every time the doctor read the HIV statement, he was saying, "I'll be right away," and was leaving the room. Each time I encountered the same words: "We will not be able to examine you

because we do not have enough supplies.” I was telling the doctors that if I did not write it down they would not have been aware of this. They were thanking me for being very sensitive and sending me home without examining me. When I went to give blood, I always have warned nurses working without gloves that I am carrying an infectious virus. A doctor, who is also my relative, told me that I should warn the health care workers about my situation because this is a humanitarian duty.

These difficulties that I have faced have strengthened the link between life and me. I have understood the value of my health and have started to fight for it. After all struggle I am positive, I am married and I am a father.

I have been married for 8 years now. I told my wife that I am positive before we got married. I couldn't lie to her. I had to respect her choice. She was studying at that time. She left school and then we got engaged. At this stage, I thought about whether I should tell her or not. One day I decided to tell. “ I will tell you something, but regardless of your answer, it must stay as a secret between us.” I said to her. I told her about it timidly. She said that it is not a problem for her and it can happen to anyone. She said that it would not prevent us to love each other. This made me so happy. Then I told her about the potential risks and I told her that maybe we cannot even have kids. I asked her to think about it clearly. She was so determined about her choice. But I didn't want her family to know and they still don't.

Six months after we got married I went abroad. I came to Istanbul with the money that I earned there and we started treatment for IVF (in vitro fertilization). The result of this process can be negative as well as positive. We also met with a negative result. I saved money by going abroad again so we could try this again. This time we went to an IVF center in another city. I told them that I am positive and my partner is negative. At the beginning of the procedure, my wife had a small operation. Now we have a twenty-one-month old princess. She doesn't have any health problem. We go to routine checks in three to

six month periods. Now, even if both partners are positive, the baby can come to the world as negative.

Maybe if I was not infected, I would not fight so much with life, I could not get over so many things. My wife left school before we got married. She started again after we got married; but this time she had to leave the school because of financial difficulties. My social life and my view of my life changed a lot since I became infected. What we need to do now is build a good future for our princess. As an individual living with HIV, I can say: Hospital processes are more comfortable for positives than the past, the prejudice against this virus in health workers decreased, and we can say that the bad language used in the media is improving compared to the prior times. Of course, there is a large share of HIV-related associations in the defeat of this phobia. I want to repeat what is said all the time: The HIV virus does not transmit with eating at the same table, with hand shaking or with countless other similar examples. You do not have to be scared of HIV positive people. They can work, they can get marry, they can continue their education, and they can have children. In the course of my diagnosis I lost one of my eyes but not because that I am HIV positive but because I didn't have the necessary intervention at the hospital. I don't have problem with having only one eye either. I am still working. I even go to abroad for that matter. I have a daughter.

My friends don't know that I am positive and there is no need them to know that.

Sometimes we discuss about HIV with my friends. Of course they use the word AIDS for HIV positive because they don't know anything about it. Among these conversations, I was telling them that I read an article about HIV and that HIV positive and AIDS are different things and I was also telling them about how it can transmit or not. It is hard to tell them from my own experience. But with such examples I can see people's prejudices are decreasing. Of course everybody wonders how can I know all of this stuff. I say that I am sensitive to health issues and that I am researching them, and that

they can do research too on such issues. Now I feel much sensitive to all health problems along with HIV.

Meçasu's Wife: When my husband told me that he is infected with HIV positive, I got a little nervous. Cause I didn't know anything about this topic then. But when I learned what is HIV, I said to him that it would not prevent us from loving each other. You can get over anything in life with love and with some struggle. My advice: Being positive does not prevent anything in this life. My husband is positive for instance and we are married and also have a kid.

The Things Are Not As Bad As It Is In The Movie Called “İncir Reçeli”

My name is Rüzgar. I learned that I am infected with HIV in September 2015. My former partner must have had a surgery. He was admitted to the hospital and needed a series of tests before surgery. As a result of the tests came positive, so he shared this with me. He said that he is positive and I had to have a test too because we were together for two years. So I needed to take the test because of that. I never had a test until then. After that I learned that I am positive.

I felt so bad when I got the results. Some things cannot be known until you experienced them. I knew that HIV was not a disease, the treatment was possible, and that there are new developments on coping with infection, and that the World Health Organization identified HIV as a chronic condition, and they already removed it from the fatal category. But you became upset no matter what. It is a shock after all. Cause it is not that being HIV positive is bad, but it is how society sees it. This virus was stigmatized as the disease of the prostitutes but in the end it is just an infection.

After my partner told me, I went to take the test. Normally the result is taken from the laboratory, if it is negative of course. If it is positive, then they direct you to the doctor. As a matter of fact, I was told that I should see the doctor. I went to doctor and I was told that I am positive. The doctor was a good and understanding woman. When I

first learned, I couldn't react. I froze. I knew it was a viral condition that would not let me fall into bed and would not cause death when I use my medication regularly.

Cause of the point of view of society on HIV and prejudices that they have, the first thing that came to my mind was; "no one should know that I am positive." The first thing that came to my mind instead of thinking about how should I get my treatment was that the community should not learn that I am a positive individual. After that, my treatment started. My doctor has directed me to the university hospital, and my control process has been continuing since then.

Now my family knows about my situation. First I told my sister. I also had shared my sexual orientation with my sister first. And I had to tell my mother. Cause in the early days of my treatment I was using so many pills on a daily basis. They were about seven or eight and it was so hard to keep them as a secret. Of course my family were seeing them. One day I told them but in a different way. I told them that I am infected with HIV for a long time, that I have been living with it for about 10 years and I had it from the hospital. Because they knew my old partner, I thought they could react to him if they knew it. In the end, I cannot blame him. If he knew, he would have use protection and he wouldn't have learned that way. I told my parents that I had it from the hospital in order to protect him.

The last person who has learned that I have HIV positive was my brother. It wasn't me who told him, it was my mother. She has become so worried and told my brother for him to do research about it.

My brother knew that I lived in Bodrum for a while with my English partner a few years ago. He told me that he thinks that I got it from my English partner. He showed some reaction. "There is a child in the house, you are keeping your glass, your spoon etc. away, right?" he asked me. Actually, he isn't an ignorant person but he thought like this anyway. As time progressed, he has done some research and found answers to questions in his head.

On the other hand, people who are close to me know this information about my health situation. I have shared it with them. When I shared this with a close gay friend of mine, he said I am going to hug you. We hugged and he didn't tell me anything there. After a couple of months we met again and he said that he wants to share something with me and he told me he is HIV positive too. First I thought he was joking, but then he took his pill out of his wallet and showed me. After that I believed him.

I always think I'm lucky as regard to my family. My mother learned that I am gay when she came to Bodrum while I was living with my partner there. "Do what ever you want, I accept you as you are" she told me then.

I go hospital every three month. It makes me a little upset because when you are a working person there can be difficulties about getting permission from the workplace or about people's curiosity. They are curious about me going hospital too much. Perforce, I lie to them. I tell them that I have to take some test regularly on my blood values, because they are a little low. Cause I don't how they react, if they knew the truth. I withdrew from relationships a little because I cannot hide my situation but I don't know how people react also. I am negative right know; I mean HIV in my blood cannot be detected. It is common for those who regularly use their medicines. The only difference in my life now comparing the period before I got infected is that I do not drink too much alcohol.

A friend of mine resisted having a test despite having unprotected sex with a positive person. I was constantly warning him that he should have a test. Later on, my friend learned that he was infected because of a health problem he had. But being positive doesn't prevent you form anything. He got married recently.

Unfortunately, the negative perception created in society against HIV positive people is also an issue at the institutions where we receive health care. I went to a hospital in my hometown. When I needed to give my blood tube, they told me to go to the nurse. I did

which I was told. She told me to leave it on the table without giving her hand. I felt that she doesn't want to touch it. "Don't worry you can't get infected by just touching the tube", I said. She didn't answer. I think she couldn't find anything to say. My friend, whom I just mentioned, was exposed to rights violations at work place or while receiving health care. I share these with you because my friend also wants the prejudices against us to be exhibited. My friend needed to get an operation and he told the doctor that he is positive. The doctor said he would not be able to do this surgery, and he cannot take the risk. We reminded them that they cannot know if someone is positive after the traffic accident which they were intervened immediately and that the health team is obliged to protect themselves when this intervention is taking place, and now they must fulfill this obligation. "But right now we know," was their answer. Again, the same friend resigned his job, because they wanted to place him to a lower position at work when they learned that he is HIV positive.

As regard to getting my medicine; I don't get them from the pharmacy in town. I order them from Istanbul. Cause I don't want the pharmacist in my town to know that I am HIV positive. But when I get completely different drug from there, they can easily see that I am HIV positive because the *Medula* system, which they use, has my former prescriptions. Anyone who uses this system can easily learn that I am positive.

My HIV infection does not hinder any area of my life. I advise people to take care of themselves in all areas of life. It's not so much fun to use drugs for life. But if anyone faces this situation, do not be afraid or embarrassed. My suggestion to them is to tell their situation to the people they are with. Things are not as bad as it is in the movie called *İncir Reçeli*. People do not have to worry as long as they do not deny treatment. I think that perception in this regard is healing. If someone positive came and told me that he wanted to be with me ten years ago, I probably would have refuse him. Do not exclude positives from life. This is not a type of infection that transmits through eating together, shaking hands, or using the same toilet. As we all know well, hepatitis is much easily contagious than HIV. People must be informed about viruses rather than being frightened.

Being an Iranian HIV Positive Transsexual Woman

Hello. My name is Victoria Gandhi. I am an Iranian refugee transsexual woman. First I would like to share with you what can be happen if you have any of the LGBTI identities in Iran before you are HIV-infected.

After my transition, I was living with my partner in Iran. One day while I was on Valias Street a car stopped by me and shariah police officers came down from inside. They wanted to put me in the car, I resisted. The women shariah police slapped me and they forced me into the car. That day the reasons for taking me into custody were paint on my hair and my clothes. A large number of people in Iran are being detained for this reason. I was sentenced to three months in prison because they accused me of beating the officers in the police station. At the end of three months, my partner and I were sent to court, and we both arrested. We were working very hard in prison. They gave me a laundry job. In the winter I was washing clothes with cold water in the garden. After a while I was detained because I was not feeling well. Our doctor was a woman who was jailed for doing illegal abortions. It was just a cold; but I was told that my body had blood deficiency and blood transfusion have been made. A few months after this, big, acne-like things started to occur on my body. They did blood tests, and as a result they said I might be allergic. Nine months had pasted like this in prison.

After the evacuation, I started to stay at the house of a friend named Roya, but the discomfort in my skin was still continuing. I've tried soaps and creams for my skin, but they didn't work. My skin began to get worse and the acnes turned into an infection by inflammation. The dermatologist said it could be an allergic condition. The infection had spread all over my body. A friend named Meryem took me to an infection doctor. They told me that my body is sensitive to heat and I was diagnosed as summer sensitiveness. I could not sleep at night anymore. There was something like pinch that I was feeling on all my body. We went to same hospital again but we couldn't get any results.

Finally, when I found out that I was positive at the end of tests, which were done in a private lab, I wanted to throw myself under a car. The doctor said that everybody in this life could have a special disease and that I had a special situation. I was asking the doctor whether I have cancer or not. He was a very nice doctor and he told me that I am positive. And while he was telling me that I would not have a problem if I look after myself like I have diabetes, he was hugging me and supporting me. I was alone with the doctor in the room. My friend was waiting outside. After our conversation was over I went out quickly. My friend asked me "What happened? What are you doing?" I turned to her and told her that I have AIDS. At that moment I hate everybody. I thought to kill myself. When I calmed down and came home, I realized that suicide was of no use.

It was impossible for HIV to be transmitted to me through sexual intercourse. Cause I had a long and monogamous relationship. I got this virus by the blood, which was given to me as the result of the diagnosis of blood deficiency during the prison period. I have already heard that there are similar incidents in Iranian prisons. Iranian state is the enemy of its own people. You are put in prison without a crime and you become positive by the treatment you get in prison. If you are sent to prison in Iran, you will either suffer permanent damage or die. Recently there has been an increase in suicide reports from Iranian prisons. In fact, nobody commit suicide there, people are killed.

I have complained about this situation that I have experienced in prison. As well as there was no conclusion about my objection I was threatened with being exposed to my family from whom I was living apart since I was twelve years old. My treatment has begun. I was going to the hospital during certain periods of time to take my tests. I was taking my meds free in Iran just like in Turkey. They had been injecting me in the arm for about six months in Iran, but there is no such practice in Turkey. When I went to the doctor I reported it through an interpreter, but the doctor said that it was not necessary for now.

Like it was in Iran, nobody in the hospital is treating me bad because I am HIV-positive here. As for the people around me, it is not possible to say the same thing. Nothing has stayed the same when I told the people around me that I am infected. People didn't call me for spending some time or because they missed me. The reason for the calls was to check if I was still alive or not. Even my friend, with whom I was staying, who took me to the doctor behaved like this. On the other hand, my right seeking process in state institutions was continuing. My life in Iran started to become more risky as I continued to try to claim my rights. When I fully felt that I could not live in Iran anymore, I asked financial assistance from my transsexual friends. They allowed me to come to Turkey by raising money between them. I was taking my medicines and continuing to live in Iran, but I was afraid of to be turned over to my family by the police. My parents would have killed me if they find me. My family has Arab origin and they would never accept me.

I came to Turkey because of this. In my first meeting with institutions in Turkey, I said that I am positive. I showed them the acne scars on my body in order to be understood well. They asked whether I brought drugs from Iran. I told them that I had enough drugs for a while. They asked whether I knew somebody around Ankara. Yes, I knew some people, but nobody would accept me because I am positive. They told me they would send me to Istanbul. I came to İstanbul and I started to stay in a guesthouse. Of course I did not say anything about my situation to them either. Cause I knew from my experience that if I tell them, they would run away from me.

My tests have been renewed in a clinic by the help of ASAM*. I started to take my medicines. A guest in my guesthouse either saw my medicines or heard something from somewhere about the situation. Cause when we had an argument, they told me.

I have never encounter a problem at hospitals in Turkey so far. My follow-ups have been continuing at Şişli Etfal Hospital. First I give blood sample and then I get my results two hours later. Then I go to the pharmacy to get my medicines. But I don't feel safe here.

I would like to live in Canada. They told me that it is easier for me to go to Norway or Holland. Of course, Norway and Holland are much safer rather than Iran or Turkey but the rules for foreigners in these countries are very variable. We all knew Iran or Turkey very well. After they realized you have any of the LGBTI identities, you were not seen as a human being anymore. This is also valid both when you get bread from the market and give blood at the hospital.

I had been threatened in Iran by being sent to my family. I came here to save my life and not to be killed by my family. The first thing I think of when I leave Iran is a country where I can be safe and provide my medicines. In America, you can get your medication free for seven months but what will happen then? How would I get my medications? I was told that in Turkey I could get help from NGOs (non-governmental organizations), which support positive individuals. It's a very nice thing, but unfortunately I feel worse when I communicate with people like myself. I met a positive friend at ASAM, I could not sleep for three days after I listened to him. A positive person reminds me of myself, and as I remember myself, my psychology is breaking down. It has been three years since I knew that I am positive but I still cannot accept it. From time to time this situation is pushing me to the corner. I am 40 years old. I have dreams about my life. At this point, a person who is positive can understand better what I'm talking about.

The HIV virus has not been transmitted to me through sexual intercourse. This virus has been injected to me by the Iranian

* ASAM A non-governmental organization working with refugees and asylum seekers.

state. Maybe because of that I cannot accept it. They did that to me because I am a transsexual. Maybe these things are not that important for you. But in my country it is said that people commit suicide in prisons but actually they are killed let alone they are injected with HIV virus on purpose.

I still cannot get into the acceptance process because I do not feel safe. For example, someone can easily get in through this window and kill me. As long as I do not feel safe, I have to sleep with my eyes open. Of course there are things I want to do in life like every human being. All I need to do them is security. I want to go to the artists and learn something. I can do something on paper. I am human before all of my identities. Why can I not be a doctor or a teacher? We, as LGBTI people, have come to abroad because we didn't have any security back in our home. But we are not safe here either. Our problem is still the same: security of life. Let it my life be one hour or one day. It doesn't matter. I would prefer to live much shorter in a place where I feel safe then to live in an unsafe place like this.

A Career and A Kid; I Can Have Both

Hello, my name is Ahmet. I guess I got infected in 2015. My current partner and I were lovers at that time but we were separate. I was a little bit distracted during this period. I had some unprotected sexual relationships at that time. I guess it was 2015; because there is no chance of me being infected before that. I never had unprotected sexual relationship before, nor did I receive blood. I mean if it is not transmitted through the air, and we know that it is not so there was no chance for me getting it.

I got together after a year of separation with my partner. We decided to get married. It was the last week of February 2016 when we started to get ready for our marriage ceremony. We took blood test before the marriage. A week after the test, I got a call from the Provincial Health Directorate. Correction, first I got a call from the community clinic where I took the test. I was told that I needed to go to the Provincial Health Directorate regarding my test results. I asked that if there is something wrong. And I truly appreciate the nurse who called me in this regard. The nurse, who called me, in a loving tone of voice, used the following sentence: "I suppose your blood didn't reach to them or sth, so they need to take your blood sample again." I said okay and I went to Provincial Health Directorate. When I went there, I experienced a slight trauma. I realized that there was something wrong immediately from the face expression

of the responsible doctor there. He told me that he was going to get my blood again and while he was taking my blood sample he asked me; "Did you have a sexual relationship that you were hesitant about recently?" And he told me that he would inform me about the results. "So what would you tell me?, What are you searching for?" I asked. "I cannot tell you right now," he said. "Look. I am not an ignorant man, I am a reasonable man, everything can be happen and I am prepared for everything. Please tell me," I said. He said that they couldn't say it before 30 days. I said okay and called my partner. "I am currently in the Provincial Health Directorate. They think that there is a problem with my blood, and they took the sample again. And the result will be told to me after 30 days" I said. I immediately called my sisters. One of them is very nimble and active person. Directly, she had gone to the Provincial Health Directorate and told them that they had to make an explanation about this. "If you refused to tell me what is going on then I will not leave here until you tell me" she had said to them.

They told the result of my blood test to my sister. Actually, this is also a mistake, but I do know my sister. She would not have leaved there without it. We went to a private hospital after that. We wanted the result of the test to be verified immediately and it was verified. Of course we were shocked. So no matter what, you are shocked by something like this. Even if you are the most optimistic person on earth. After that, we got out of the hospital, and we went to a cafe. While I was sitting in there I ordered something to eat as if nothing had happened. I like eating. I have a hearty appetite always. I made a stupid joke. I don't know why I made a joke like that but I am still very angry with myself about it. I said something like this: "I don't know how long I will live. So I going to try to eat as much as I can." With a humorous approach and tears in her eyes my wife said: "So we are the leading stars of the movie called "İncir Reçeli", right now."

The next day we went to another private hospital. A doctor has been advised to us. I got all the detailed scans in that particular hospital. Everything that could be looked at during this diagnosis was looked at. First of all, the number of copies during this time is important. My copy count came out as very low. I was told that it

is an advantage. And later what my peer counselor said was that I couldn't continue to get treatment in the private hospital. "We will advise you some state hospitals, you need to go either one of them," he said. I went with my results to the first hospital they offered me. The doctor examined my results: "Under normal conditions, we do not start to use the drug at this stage," he said. But he stated that the World Health Organization has taken a new decision and according to that the treatment is needed to start from the moment it was diagnosed. I was diagnosed on March 2. I started to use medicine about 25 days after I got diagnosed. Very interesting, and totally psychological, but the first day I used medicine I thought that I beat the virus. When I got the first dose, I said, "It's over for me." And it is. Cause I researched this medicine a lot. Here is one thing I said about the subject at this point: Incorrect information leads people to a terrific frustration. For instance, the first thing that I heard about this medicine was its heavy side effects. Such as nausea, nightmares, weakness, lack of appetite. I did not experience any of these side effects. From the first day, I felt safer, happier and peaceful. Twenty-five days after I started using the medicine, when the doctor called me for control, my values came to an immeasurable condition and I was negative. "Your copy count was already low; but in such a short time it became immeasurable. It is very important for us," said the doctor. I got married about a month after my results reduced to the negative degree. As a result, no plans have postponed. The only thing my wife told me was this: "Even if you will live for a day, I know there is no such thing but yes I will marry you and I will continue to live this way."

Except from my wife, my two sisters and my boss, no one knows about my condition. The response of my sisters will not be very useful information, because I am their brother after all. I do not categorize here, so please don't get me wrong but even if I had even committed a murder, my sisters would have been there for me no matter what. This cannot change their perception or their response. My boss on the other hand was very nice towards me. "I know what it is. I already know that it cannot be transmitted by drinking from the same glass, shaking hands, sometimes you can get with sexual

intercourse, and that even having an unprotected sex with someone who takes medication is not a danger,” he said. It was awesome. I was very happy to hear these words from a person who is outside of my family and is not HIV positive.

If we are going to talk about it for today; it is not easy to share the status of being HIV positive with others. It is still a fearful thing to many people. But it is not the reaction that I might get. It is not what I fear. What I fear is, not to be able to convince people because I am a person who is result oriented. If I believe I can convince them, I can say it to anyone with peace of mind.

When it comes to have children; a person who regularly uses their medication and is on a negative level may have children by normal means. There is no objection to this. Cause you do not have a chance to infect someone anyway. You can have unprotected sex with your partner and have kids by normal means. But we chose the vaccination method. As a matter of fact, a tiny clinic or the most luxurious hospital can do it easily today. Cause it's a very simple process. We made it in this way. We did not get it at first vaccination, but we never gave up. We said we would try again in a month. At the end of a month we tried second vaccination and we succeed. When my wife was pregnant for four or five months, we had a test just in case. But it was negative. My child was born. Ten days after my child was born we had a test on her, and she had nothing.

It is very important what a person really wants to do. I could have done something like this after I got my diagnosis. I could have never said anything to my wife. My wife already was not the type who is very okay with being married. I could have found a way to get her out of this, and I could have gone through this on my own without saying anything even to my sisters. No one could have known. And this is about what you really want. It's about how much you trust people around you and how vigorous people are about you. I got great support at this point. My wife could have said something like: “I am sorry, I love you but I cannot accept to live with something like this.” And I had to respect that I would have nothing to say. But she did not do anything like that.

It is good that I did not choose to flee and run away in such a way. I only had one thing in my mind: "Could this child thing be risky?"; I asked to myself. But then I realized that I was being ridiculous. It's good that I chose to have a child. My baby is three months old now and healthy. I live a very happy, very beautiful life. There are terrific improvements in my life due to this. For once, I can look at everything from an incredibly positive point of view. That is what I always say in the face of an event. For example, every time I encounter something negative in my life I say to myself: "You did not break down when you got the diagnosis on March 2. You did not run away and ordered yourself a nice meal. This cannot destroy you." I struggle to the end with what I've been through. If that did not destroy me, I say and I use the word destruction deliberately because it is nothing destructive for me at all.

But when something you do not know is presented to you, it is very frightening to you. I am the way I am, because I know what this is now. But I did not know then. Under normal conditions, I had to be demolished at that moment. I mean, it's been a lot to me. The only effect it has caused me is, every evening at twenty past eight, I take one medicine. By the way, this is very important; you need to use the medicine regularly. I mean, you cannot say that you used it after dinner today; tomorrow you are going to use it at midnight etc. There is no such thing. This already applies to normal antibiotics. I have an alarm on my phone. I never even go to the grocery store without taking my medication. I might be a paranoid. But I always act with the following logic: Let say I went to a grocery store, saw a friend of mine and said, "Let's have a coffee," I sat down and had coffee. Then what? So you need to carry it like your cigarette pack, just like your lighter. I always have it with me.

I see patients at the hospital while waiting for the doctor. They meant nothing to me before. They were all sick people to me. "May the God be with you" I was just saying. But now I look at myself; and some man in the wheelchair is carrying his heart in his hands. Can you imagine? He is carrying his heart in his hands. I have been going to the hospital for follow-ups in every three months or so since three

years and I have never encountered any prejudice. But it doesn't mean that I won't encounter something like this in the future.

Let me share a funny story about myself. When I got to Metrobus during the week, which I got my diagnosis, I didn't touch anywhere. Cause I was afraid to have any other viruses on top of that. Before I got infected, I was very active and social man. Always going to concerts, parties and so on. After that nothing has changed. I don't like to drink alcohol for instance, I never did. A friend of mine asked me that was it because of my condition. Not at all, I said. I just don't like it. That's all. I am more careful in terms of nutrition I get than the past. There is something, which is called side diseases. If my immune system becomes weak, I have a higher risk of developing these side diseases. What are those? Flu, cold etc. You name it. I'm trying to keep my immunity strong. I do nothing reinforcing. I just eat healthy and regularly. I keep stress completely out of my life.

I don't stay in the presence of anyone who stresses me out; and where I do not feel good about myself. I want to talk to people who benefit me and to whom I can be beneficial. I was being in very empty communications before. I had friends who have cried on my shoulder till morning just because he/she broke up with his/her lover. I am not in such an environment anymore. Because your problem means nothing unfortunately when it is compared to the other problems in the world. Apart from that, I am in any environment where I can be beneficial to myself and the other person. Nothing has changed in my social life. There is nothing extra that I pay attention to. Aside from limiting myself, I have experienced so beautiful things that I could not even imagine. My marriage, my child and my job. Everything is good so far.

First of all I am saying it with all my sincerity, when you first got the diagnosis, let yourself feel the all the feelings. If you don't then it will find you in other way. For example, if you sweep a problem under carpet that you have experienced with your partner, your friend, your workplace, your co-workers, it will definitely come back to you in some other form. The diagnosis process is exactly like this. There

is a song by Sezen Aksu, in which she says "The heart is not washed before the poison flows out". This is so true. So first you need to get it all out and then ask yourself what should I do now.

The best hospital I can recommend is Bezmialem Foundation University Hospital. The doctors are perfect there. My doctor gave me her phone number and her e-mail even though she was still on maternity leave. "Even if you go to another doctor, you can share your test results with me," she said. There is nothing, which disinclines you. I have a new philosophy since I got this diagnosis. It maybe so cliché but very true: They don't tell you that you are going to die because of this diagnosis, but let's live every day like our last day anyway. There are so many beautiful things in the world. I realized that after my diagnosis. I realized that I had closed my eyes to all of these beautiful things around me, and then I opened my eyes.

Medications are very expensive. One package is about 2000 Turkish liras. A person without social security cannot afford them. There are people who even cannot pay 50 Turkish liras for a month. Let alone 50 liras, there are people who cannot afford their daily bread. The private health insurance contracts are getting cancelled if you have received the diagnosis. They say it is not within the scope of the insurance. Let say you are working at a corporate company and you have a private insurance. This private health insurance policy is being renewed once a year. Every year when your health insurance is renewed, the Provincial Health Directorate, which you are affiliated with, transfers information about you from SGK (social security institution), without question.

I am lucky on that. I have been working at the same place since twelve years and my private health insurance was lifetime guaranteed. Every year it is renewed without further questions. I had such an advantage. What I am trying to say is that the private health insurance is such a big risk. A close friend of mine was not able to renew his contract because he has diabetes.

Everything is so positive about me, I think it has to with little bit of me, a little bit of chances and it is a little bit related to my family. My wife is more active and has more knowledge around this topic than me. That's why my wife and I would like to offer support to the people who just got their diagnosis.

Sometimes A Look Is Heavier Than All The Insults

Hello, my name is Zöhre. I am a refugee transsexual woman. I left the country I was living because of the pressure of my family and society. I came to Turkey because I'm exposed to too much pressure and I didn't have life safety. But I am experiencing the same problems now here in Turkey. My father realized that I had a relationship with someone. There was a picture of me with my partner, which was taken on my birthday. That person has showed this picture to my family later. My family has hurt me a lot. Once my father has tried to burn me with boiling water. It splashed on me while I was trying to escape from him. They even tried to kill me. If they had found me, they would have surely killed me after my photo was shared with them. My family's threats are not over even after I came here. They are still threatening me like: "If we find you, we are going to burn your face with acid." If I had stayed in my country, my family would have killed me.

I did military service in my country for four years because I was running out of military service and when I was caught, my service was being extended as a punishment. Being a woman within 400 men; can you imagine?

I had to escape illegally from my country and Turkey was the easiest place to come. Just because what I have been through here I would

like to go to another country illegally. First I did not register with the UN, because of that. I thought this place was better than where I was living. I was thinking that I would work a little bit here, earn money and go to another country illegally. But after five months here, I had no money left. I realized that what I have been planning about was just a dream. I was told that I can go to a third country by UN registration and I registered with UN. I was thinking that I could work and live easily in Turkey. But then I realized that Turkey is not a place like this. I cannot work or live here. Maybe in my country someone could have come and helped me but unfortunately I don't have anyone here. I am in a very strange situation right now, because here is much worse than where I came from.

I was trying to hide myself because there was so much social pressure in my own country. But here, being a sex worker is the only option I have. I have worked in a restaurant here but I've got fired. "You are not suitable for this job, but how about the other job?", they said to me. I have felt terrible. Cause I didn't want to be a sex worker. And I still don't want to but in order to live here I had to do it. I was looking for a place to stay and one of the landlords told me that I didn't have to pay the rent. When I asked what does he mean by that, he said that we could arrange something else. After that I realized that I am not safe here. In the case of harassment in my country, I could have yelled and someone could have helped me, but I did not see anybody helping me here. For instance, when someone killed someone here, they say that he deserved it.

Whenever I had a thing related to official institutions, I have never had a problem, except the police stations. Once I have been battered by the police while I was trying to explain my situation. "Shut up whore! Shut up!" was the only verbal response I could get.

Cause we are seen only as whores here. Not because I am a refugee but because I am a transsexual. The same point of view was in my family and in the society I came from. Nobody has ever tried to communicate with me in a humanistic manner. The ones that have tried to speak with me has always asked me that "How much do I

get for a one night” at the end of our conversation. Everyone wants you out of their home at the moment they realized that you are a transsexual. Some people here do not even let you into their markets or stores. They don’t want you in. The police don’t take you under protection here. I don’t want to stay here anymore. I would like to go somewhere where I can be accepted as a human being. The name of the country doesn’t matter. Everyone should realize that especially the transsexuals are not safe in Turkey. Cause there is no chance of hiding yourself as a transsexual. Transsexuals can face with rape or death here. This is also a bad reputation for Turkey.

I have to be a sex worker in order to sustain my life. After I started to work as a sex worker, one night something strange has happened. I got very sick. Even though I went to the doctor, I wasn’t getting better. I had unprotected sex at that time because I didn’t have money. I had to do it. I had severe fever for a week, I suspected that I might have infected with HIV. I went to UN. “I have an emergency. I am very sick. Going to the third country means nothing to me right now. I want to talk to you about my condition,” I said to them. They asked me about my illness and I said that I have no idea. I told you that I would take the test after I return to the city where I live. And I told them again that the transsexuals have more problems than other refugees because of their appearance and there must be a positive discrimination in their third country transit.

I went back to the city that I am living and my tests results came as negative. But they said that I have something about my lungs. Then I have learned that there is an illness in Turkey, which is worst than HIV. It is pneumonia. I had a transsexual friend who was HIV positive but she was not using her medicine regularly. Her immune system was not working well because of this. She had pneumonia and died because of it. I took the tests and the waiting process was very hard for me. After I got pneumonia, I started to receive help from my refugee LGBTI friends here. Cause I was so sick. I was so afraid of being HIV positive and I couldn’t work as a sex worker in the meanwhile. When I thought of the possibility of being HIV positive, I was getting so depressed and I was crying. I couldn’t tell

my friends. If they had knew, they wouldn't even have had dinner with me because of their ignorance on this topic. I had an experience of being HIV positive without being HIV positive. So I can imagine what a HIV positive person might feel.

A close friend of mine was HIV positive. Now I can understand her better. I didn't tell any of my friends that I had a suspicion like this. Everybody was scared of me and also was scared of the psychological state that I had at that time. I had another problem besides that. I had some spots on my skin while I was sick. Everyone was scared of that. I didn't have a place to stay at that time. I just had dermatophyte because I couldn't have shower regularly. Just because of it everyone thought that I was HIV positive. I was thinking and crying while I was waiting for my results. I was telling to my self that I sure that I am HIV positive and no one ever going to talk to me again because of this. I am going to be alone. Actually I was thinking of committing suicide. But I realized in a short time that it was so wrong to think like that. If I had not experienced something like this and if someone had come to me and said that they are HIV positive, I think I would have run away from them. If I had had a home, I would not have let them in. But now I am hugging and supporting my HIV positive friends. Unfortunately we are afraid of the things that we don't know. I have learned what HIV is and I realized that all my prejudices were in vain. Now I am trying to inform my friends about HIV. And I am not afraid of HIV anymore.

By the way, most people think they are negative despite being positive because of the fear that they have and because of not being conscious about it. I have encountered HIV positive people in the country I was living but I have seen many of them here. No one wants to pay for the condom here and the clients don't want to use it even it is free. Sex workers, clients or the lovers, all of them are not conscious about using condom. As a transsexual who lived in a Middle East country, I can say that using condom is much common in my country than Turkey. When you give blood sample no one looks at you with evil eyes just because you are Turkish citizen. But when I go to give my blood sample at he infections sector, they think that I am a whore

straight-forwardly just because I am a refugee transsexual. Where I went to give my blood sample, everyone except me has given the blood sample without a problem but when it was my turn, I realized that everyone was looking at me. Just then I thought that I was positive and they knew it somehow. They were talking about something. Good or bad. I don't know. Cause I don't understand Turkish. But I know that sometimes a look is heavier than all the insults. As a person who has worked as a sex worker, I now feel much safer and I don't want to work as a sex worker anymore. Using condom is not common particularly in Turkey. So condoms should be free for everyone to reach.

Being HIV Positive Should Not Be Your Excuse

Hello. My name is Baran. I am an artist. At the same time I am working as a volunteer at an association. In all my studies I try to socialize people by bringing them together.

There was not much change after I learned that I am HIV-positive. When I think about it, I do things for myself, which I already do for everyone. That's why I can say that it never affected my social life. At that time I was working professionally in an international organization. The place I work in was a place, which had awareness in this regard.

After that, I have continued working in the association, in which I have been working since its establishment. I learned that I am HIV positive after a friend of mine called me and told me that a person that I had a relationship earlier is HIV positive.

After I learned that my former partner is HIV positive, I went to take a test to find out. It was a relationship that I had not much long ago, like two months ago, but anyway I needed to take the test. Interestingly, when I was on my way to take the test, I encountered with a friend who is a psychologist at the *Positive Life Association*. When my friend noticed the fear on my face and asked me if I was okay, I just said, "I can not tell you right now." He asked me if I am

HIV positive or not, I said that I don't know but I am about to find out soon. He pulled me to the corner and told me that this is not something to be scared of and that I can control it. After this brief conversation, I can say that I have relaxed a bit.

I went to a private clinic and took a test there. While waiting for the test results, there was an information display in the waiting room. There was a video on the screen about the ways of HIV transmission. It was a great video. The funny part of it is that we can actually see those videos after we got infected most of the time. I wish such health centers and hospitals may be able to provide information like this in different ways, not only within these institutions but also outside the institutions.

The waiting process was very interesting. It's like that I was expecting a child to be born. On the other hand, since I looked at the things from the positive side, I was able to develop awareness after I learned that I am HIV positive. Result of my *Elisa* test was positive. I was a little scared. I gave the blood sample again for the verification test. I had to wait a few weeks for the results of verification test. In the meanwhile I was thinking that I may or may not be HIV-positive, but I was telling myself that I am probably positive.

Now, when you think about it, you can see that a child was actually born that time. Because you do not grow this situation within yourself but you are starting to live with it. If you ask me if there is anything that changes my life after I had HIV, it did not make much difference. It can be said that I am usually careful about my health. I am a human being who drinks one or two beers from time to time and smokes occasionally. So I can say that nothing has changed so much in my life.

When I got the HIV diagnosis, I shared it with a friend of mine and he was very surprised. He responded greatly to both my homosexuality and HIV. When a person gets a virus in his / her own body, that is, when he / she becomes the subject of it, then he / she can easily accept things. Or I can say that's what happened to me. It has not

been a long time. I have been HIV positive for only about two years.

I thought it was natural for me to be positive because there were many positive people around me. I just had a period of wobbling over what I had to do and which steps should I take. The most frightening or worrying period for me was when I had the first test. But I became okay with it not long after. As a result, there are many cases of infections, and I started to consider this as one of them. I do not have any problems with HIV physically, but psychologically I feel the places where I am blocked.

After I became HIV positive, I thought that something could be worse in my life psychologically, but afterwards I got over it. Being HIV positive should not be your excuse; in fact everything should be your individual choice. Are there things that I pay attention as HIV positive person? No, not so often. Cause I forget about it. I just prefer not to go anywhere when I am tired because HIV is not a disease. I can get sick when I get cold like everyone else. When I get sick, drinking cigarettes or alcohol can affect me negatively. Is this not the case for everyone? When I go to a nightclub, if one beer is enough, it is enough. At that moment, I do not force myself to be more social.

But I would also like to point out that I think I will feel the social pressure of HIV psychologically for a very long time. Especially in my emotional relationships, I will feel this pressure very much and frankly I feel that right now.

While you are about to begin a new relationship in your private life, you often have to finish before you start. Cause you are HIV positive, you are physically can be okay as long as you take your medicines, but psychologically you can sometimes get depressed. My HIV positive friends and I are living physiologically healthy, like any other, uninfected people. In fact, we live much healthier often. Because we work out more and we eat more carefully. I can say that I have started to work out because of this.

If you are HIV positive, you always are a subject to discrimination. For example, I encountered discrimination while I was receiving health care. While my controls were continuing, I was seeing different doctor each time. I met every one of them. After a while a new doctor came and asked me to take the Eliza test again. I did not think too much about it and I took the test. Then I asked myself why did I take the same test again. It won't change the first result anyway, I said. Then I was called in to get the test result. I became angry and asked the doctor, "What are you trying to do here?" "I thought you came here for pre-military examination", he said. "Do I look like a person who has anything to do with military? Apparently I am too old for that," I said. I became very angry and then I reported that doctor. Cause taking the same test again caused me to have same stress again. When I was already through that process, I felt like I was in the same process again.

Having the same experience again was so bad. You take the test again, are called back for results and you take the same results like you hear it for the first time alone in a room to where you reach through by walking that long corridor. And the thing that is most disturbing to me is that I was first asked about my sexual orientation and style. I told that doctor that this question was asked before. "Why did you need to do the test again", I asked. Then he asked me another questions about my sexuality. And as a person who works in a social politics field, when I asked him, "Can I examine your questionnaire form?", he said ok and immediately gave up doing it.

Then I realized that it was actually a study. They had to ask my permission before asking these questions to me. And they took my blood in vain, and I had to go through the same process again. After all, I went to the doctor for follow-up, not for diagnosis. I do not want to be selfish, but they took my blood unnecessarily, at this point I think doctors sometimes do not care for their patients. This can be changed from this doctor to that doctor but there are still arbitrary practices. It's odd that when I waited for the test result, I dived into that psychology again, as if I was not HIV positive. I was a hopeless situation and I got psychologically depressed. It was

frustrating. Besides these unpleasant examples, in Sisli Etfal Hospital, especially woman doctors are very good listeners and they are very knowledgeable and professional in terms of HIV. I am very happy about my doctors in this regard. My family doctor is very aware of everything and very conscious, and approaches things with interest.

Being open meant for me that just telling you are gay in the past. Now, while being in a relationship, or being associated with someone, being open means both telling that you are gay and HIV positive. Of course, opening up as HIV positive requires a different awareness and courage. Especially it is much harder to open up to the people with whom I want to experience something emotional. Because after diagnosed as HIV positive, the psychological process is not easy. I had some problems about it. Although I have solved the psychological aspect of being HIV positive within myself, it may not be easy to have an understanding for the others with whom I got involved. You can experience very interesting confrontations because you do not know exactly what kind of reaction you are going to get.

Although you feel great physical and mental affinity towards a person, you prefer not to share it. You become afraid to share. So that closeness never occurs. If the person you are dealing with is not aware about HIV, you can have a hard time about being open. You may physically like them a lot, but if you know that they are not conscious of this then you become worried. "How can I live with this person?" you often ask your self. I think, just like any other HIV positive person, I have some problems with this.

Apart from my private life, I am trying to create awareness about HIV. I work especially with handicapped people and refugees. I want to create awareness by touching these issues in the artistic works I produce. I have more effective discourses about HIV, and projects that will bring together people living with HIV and their close ones. I especially think about organizing activities, which will bring HIV positive people together with HIV negatives in order to get them close to each other physically and emotionally. I started to create some projects about it.

By including LGBTI and HIV working associations for this, I have the goal of creating an environment where HIV positives can socialize and relate, not just talking, or even not talking at all about HIV in their social environment. I want to create social harmony by creating an environment and space including HIV negative people who are aware of this issue. In fact, I want people to understand that it does not matter if the people who come there are HIV positive or HIV negative. I want something to happen through positive awareness. I am aiming that these people who has awareness can produce something in common and fight against HIV phobia. I want everyone to know that people do not have to be HIV positive in order to become a HIV activist. I would like to do something about it. Cause this is important. When you can use empathy as an individual, when you can fight together, things can move and get better more easily.

As for the future, of course, there are some points that I am worried about. Nevertheless, I do not allow this situation to affect my feelings and dreams. In any plan I make, I am worried about how to access to the right of health. For example, I lived abroad before I got HIV, and I had no real awareness about it. I wasn't caring much about health insurance before. Before that, I had kidney calculi. I was passing kidney stones, and I was in so much pain. There was a voluntary hospital in that city which provides free service. I went to that hospital because I did not have insurance; otherwise it would be very difficult for me. That's why I make plans carefully about my health after HIV diagnosis. Especially if you are over a certain age, you feel you have to be secure about your health. So working with a health insurance is as important as your salary. For example, I want to live abroad, I even was offered, but I have concerns about the access to health rights. This is not just about HIV. My anxiety about health issues prevents me from making some crazy decisions.

I think health workers mostly have knowledge about HIV. I never forget, they were constantly putting my pharmacy medications in black bag in the pharmacy where I took my medicines, and I did not want to say anything although I did not like it. Once the pharmacist

asked me, “Do you want me to put your medicines in a black bag?” I said, “Don’t you think you are exaggerating? Why do I want that? They are just pills after all” He thinks that he is doing a favor but this is discrimination. Sometimes doing nothing is the best you can do. Because with offering this black bag, he thinks he helps me to cover up a shame, which belongs to me within society.

At first, what create discrimination are the people themselves, the society, the states and the wrong politics they produce. I think it is very important to get organized in regard to this. At this point I think that LGBTI+ and the feminist movement are invaluable, and I think they have lost of work to do in this regard. Because other people, social movements do not really care about HIV. LGBTI+ and feminist organizations in Turkey are more active and doing more pioneering works against discrimination. Otherwise it seems like there is not much chance. It seems that discrimination about HIV will continue unfortunately. I would also like to mention that, the Feminist and the LGBTI+ movement need to discuss in detail the HIV issue in advance. There are some topics in Turkey, which are easy to defend and these are popular things. Instead of HIV studies, more popular things can stand out. When something is not done for HIV, the creation of policies through such popular discourses is leaving HIV issue alone and making its advocacy more difficult.

In the social sense, we are already exposed to a lot of abuse. People are exposed to discrimination simply because of being LGBTI+. Society teaches us to stay silence since childhood. You need to be silence if you are a woman, if you are a kid, if you are HIV positive. Whereas you cannot talk about sexuality in Turkey, they don’t want people to talk about a virus which can be also transmitted though the sexual intercourse. We also like to cover up things. I am very uncomfortable with this. But we are in such a strange situation that my individual voice does not change much, unfortunately.

Letters From Women

I Call The People in Our Association Fireflies... They Took Us Out Of Darkness.

I have learned that I am HIV positive after the blood tests, which were made during my marriage preparations. The doctors said the blood sample that I gave was spoilt and they needed to get it once again and they wanted me to go there a week later. After one week they told me that my results has not came yet and that there is no need for me to go there. They wanted my phone number and they said that they would call me. One month has passed. It has passed like it was one thousand years for me. I had so many questions in my head. I was wondering why the results don't come. Then one day they called me and I went there. They directed me into the manager's office and told me that I am HIV positive. I was devastated. How did I leave there, how did I come home, I really don't know. I just remember that I cried a lot. I couldn't sleep that night and I thought all night that when will I die? I went to the Haseki Education and Research Hospital in the early morning. The doctors wanted me to take the tests again. When I went to give blood, I felt my heart beat increase. When I saw doctors, nurses or hospitals my breath was clogged, my blood pressure was rising, and I was thinking that I was going to die. Later I learned that I had panic attack because of the trauma I have experienced. I couldn't able to breathe for days.

I have stayed at hospital until morning. I even had lung x-rays but there was nothing. When I remembered the first time they told me that I am HIV positive, I couldn't still believe it. Why me, I asked. Everyone around me including my friends has realized that something is wrong with me. But I couldn't tell anyone. First I have withdrew from my friends. I have moved somewhere else and I have changed my phone number. I thought all of this could help me to escape from my reality but it didn't. My test results were the same. I have started to use medicine.

In the mean time, I have learned about *Positive Life Association*. I was going there every day, and I was talking to them in order to comfort myself. I was asking questions like "How long I can live? Who did live longest? They answered my questions with patiently. They tried to calm me down. I would like to thank them all. I call the people in our association fireflies... they took us out of darkness. My treatment responded positively meanwhile, my test results decreased to negative. But there was one thing in my life that has not changed: I was afraid of doctors, nurses and hospitals. Even now, my blood pressure is going up, my heart beat increases and I don't understand what is happening to me when I see them. When I am out of hospital after I finished my visitation, everything goes back to normal. I don't know if I am ever going to be able to deal with my trauma. It has been 6 year now and I don't know if I will keep it as a secret till the day I die.

My Son Got Married. They Are Very Happy. I Am Waiting to Be A Grandmother Soon.

Hello. In 2014, my son was coughing harshly and was in a very tired, sluggish state. The doctors gave antibiotics and told us that he had just cold and needed to rest. Instead of getting better he was getting worse day by day. We went to emergency room in this state. With the diagnosis of pneumonia, they sent us to the Chest Diseases Hospital with an ambulance. There my son was hospitalized due to diagnosis of pneumonia. During the treatment, we were transferred to the single room and their behavior had changed distinguishably. The

caretaker told us to wear a medical mask. I thought this was rigorous in terms of hygiene. The day we left the hospital they told us that they could call us anytime. "Why?" I asked, "Wasn't the treatment over?" They told us that the treatment was over but they were waiting for a test result and that they would call us as soon as possible. If there was something important they wouldn't have let us out anyway, I told to myself and I didn't care about it. Then we got out of the hospital.

Within a week they called us and we went to the hospital again. When we went, a doctor from the infection department took us in his room and told us pityingly and sadly that my son has HIV. And we asked him if there is a treatment for it. He said yes. "But these medications extend your life only for up to eight years," he said. As a mother, hearing such a thing was a real devastation for me. I was devastated but then I thought that I needed to uplift my son. Seeing that we were miserable, "Think about the people who lost their life in road accident. At least you have eight years before you," he said. We should have left there as soon as we could. I was so upset and devastated. They told us that in which hospital we can get treatment. I was experiencing the worst minutes of my life. We went to the hospital that they directed us with my son. We never said a word.

The next day I called the association without telling my son. I told them our story while I was crying. The official on the phone invited us to the association. When we went there that official told us that this is not a terminal disease but that we just need to use the medication carefully and regularly. I thought this was a very serious situation and I thought they said these things in order to console us. But thank God, I have learned that HIV is just a chronic situation and my son just needs to live consciously and carefully from the association. I am attending the meetings at the association. I am very happy and hopeful. I became more hopeful as I have seen the people living with HIV in the association for 22 years. I hope it will have a vaccine some day. My son got married. They are very happy. They decided to have a baby together. I am waiting to be a grandmother soon.

It is Not Life, Which is Cruel; It is The Ignorant People Who Are Very Cruel

I worked at a hospital as a cashier's officer. Everyone at the hospital was taking the test, and I had it done by chance. And life made me a very bad surprise. I learned that I am HIV positive as a result of the test. All the doctors in the hospital had heard that I am HIV positive and they have started to behave like I have plague or something. I was in a very bad mood. For me, there was the fear of death all the time and there were no feelings left. I was mostly concerning about my son. I thought everybody was going to call him the son of the AIDS patient. It was so hard to believe. The worst part is that I have lost my job because of this. They didn't want me there. I was treated very badly. After I sue them they had to give my job back to me. But they behaved like they did this because they had to do this not because they wanted it. They gave me a room two floors below the floor, where there keep the detergents. "You will not eat at the cafeteria and you will use gloves and a mask," they told me.

I have been using medicine since 2014. My wife also has the same diagnosis. Now all my efforts are for my son. Nobody talks to me at the hospital now. They were my friends before supposedly. I have been married for fifteen years. We keep it as a secret. It is not life, which is cruel; it is the ignorant people who are very cruel. Everybody has misconceptions about HIV. Actually I was having misconceptions about it too. I could only be able to tell my sister. But regardless I say, I wish not having

Now We Are Dreaming of Making A Child With My Partner

In 2008, inflamed sores started to occur on my armpit. And they were not healing. I had at least thirteen inflamed sores. Then they have gone after a small operation. After six months, this time I had inflammation on my teeth. And I had a tooth pulled. After one and a half year, I had a painful bump in my vagina. I had an operation. But again after one and a half year, this time I had a bump under my tongue. And I went to Göztepe Training and Research Hospital. I

went to ear nose and throat (ent) doctor. They said that I needed to have an operation and gave me an operation date. They took my blood sample before the operation. And the doctor the anesthesia department told me that I am HIV positive. First I didn't understand. "What is that?" I asked. He has directed me to the infectious diseases department and told me that the operation has canceled for now. I went to the infectious diseases department and the doctor there again told me that I am HIV positive. "I don't understand", I said. He told me that I might be HIV positive. And he asked me to take the *Elisa* test. The result of the *Elisa* test was positive.

After six months the bump under my tongue has got worse. Then my mother has come from abroad and took me to hospital. When we went there, "Your daughter is HIV positive," the doctor said to my mother. And my mother has started to cry. But I still wasn't getting any of this. "Yes, I had this result couple of times but I don't understand. Is it something serious?" I asked the doctor. Then he told me that I have AIDS. I was shocked. All my dreams, getting married, having a child etc.; all of them has gone at that moment. I thought about my mother. I was dying and my mother was all alone. Who is going to take care of her, I thought. I had a boyfriend back then. I thought my boyfriend wouldn't want to marry with me if he found out. My dream of getting married has gone too. All these things have passed through my mind and I went back home. I told him that everything between us is over because I have AIDS. The first thing he said to me was that he is going to be with me no matter what. "You will be my wife till the day I die," he said to me. I was so surprised. Then we got married. He took the test too and the results were negative.

We were using protection and everything was normal for a year. After that I got into depression. I was often thinking about death and I even thought to commit suicide. My husband was very caring and loving towards me. He was uplifting me by saying that I am not alone and he is going to be there for me always. He was even following my medicine routine through the day. And he still is. I am so thankful for all of this. I have thought to commit suicide twice

by taking sleeping pills during that time. But I couldn't do it. I have composed my self by crying instead.

Three persons in my family including my mother, my aunt and my husband, know about my situation. Even my mother has despised me during that period. That was the worst thing I could remember. "Do not mix your clothes with my own clothes in the washing machine, wash them separately," she told me once. "Use gloves when you are cleaning or cooking; you might cut yourself and your blood might spread; and please clean the toilet after using it," she was telling me. This has affected me badly. And one day I said to her, "Mom, if you are so afraid of getting it then do not stay at my house; neither eat nor wash your clothes here. My husband having sex with me and has no problem with it but although you are my mother, you are acting like this and it is killing me." After that she has become conscious. I was so upset. "Why me? Why?" I was asking to God. I was devastated. I want to talk to my close friends or my neighbours about it from time to time. But I am afraid of the possibility of being rejected or despised by them. Now we are dreaming of having a child with my husband. I hope we can realize this dream as soon as possible.

